SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ SA

Stimați cititori,

Revista „Anticipația" apare, începând cu nr. 544/545 – după cum ați putut observa – din două în două luni, având 64 de pagini. Pentru a nu pierde nici un număr și fără să faceți din căutarea ei pe piață o preocupare constantă, vă puteți abona trimițând contravaloarea abonamentului pe un an – **34.000 lei** –, fie direct la redacție (pe adresa: Cornel Daneliuc, P-ța Presei nr. 1, București, sector 1, cod 79781), fie în contul nostru – **403401** – la Banca Agricolă SA, SMB. Prețul abonamentului rămâne neschimbat întreaga perioadă de un an, până la expirarea lui, aceasta însemnând că veți primi 6 numere de revistă!

A APĂRUT

ALMANAHUL ANTICIPAȚIA 1998

care poate fi procurat de la redacție (printr-o comandă scrisă sau telefonică) cu plata ramburs, ori de la chioșcurile RODIPET sau de la difuzorii particulari.

I.S.S.N. 1220 - 8620

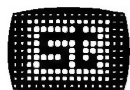
Anticipația



COLECȚIA DE POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Aguirre, mânia zeilor...
Generatorul de realitate

554/555


SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ SA

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.
Nr. 554/555

SUMAR

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
VIORICA PODINĂ

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Responsabil de număr
VIORICA PODINĂ

Lei 5 900

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
DAVID FLORIAN

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
CRISTIAN ANGHELESCU
Telefon: 665 27 75 sau 224 00 67 int. 1151
Cont: 403401 BASA-SMB
Cod fiscal: R 1578216

Tiparul:
Tipografia FED
Grupul Drago Print

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Tel: 665 27 75 sau 224 00 67 int. 1151
Fax: 222 84 94
BUCUREŞTI
ROMÂNIA

MIHAIL GRĂMESCU

FANDOM POSTDECEMBRIST

FENOMENUL SF

Tehnocultura secolului XX și anticipația tehnico-științifică azi

Secolul XX a reprezentat un secol preponderent tehnico-științific. Literatura științifico-fantastică este principalul curent estetic SPECIFIC perioadei și a oglindit și oglindește, pe rând, pozițiile posibile față de momentul istoric în care este creată: triumfalismul industrialist, post-industrialismul sau deziluzia și decepția produsă de criza industrialismului contemporan. În fond, SF-ul poate fi considerat și ca o penetrare a terminologiei (și, implicit, problematicii) tehnico-științifice peste spațiul și în vocabularul literar standard, îmbrăcând uneori forme „cu caracter tradițional", alteori internaționalist, și atingând treptat toate formele de artă ale culturii. De aceea poate fi considerat ca o artă DE ACTUALITATE, cu valori diferite, dar la toate palierele – de la laureați ai Premiului *Nobel* până la nivel de debut, artizani, elevi de liceu sau școală generală la primele încercări, dar și oameni de știință, istorici și critici și chiar filozofi cunoscuți (Tofler, Marcuse, Jouvenel, Jaspers), iar prin „genurile conexe", cu deschidere spre religie și „științele de frontieră" – ecologie, UFOlogie și CNIstică, parapsihologie geopolitică, politologie, sociologie, ARS CONJECTANDI.

Există două aspecte distincte ale fenomenului: cel social și cel estetic. Social, SF-ul este „organizat" într-un fandom mondial (EUROCON fiind forma supremă de manifestare a consfătuirilor anuale europene; *WorldCon* cele mondiale – de obicei evenimente anglofone; la nivel național *RomCon* fiind forumul suprem român). Fandomul cuprinde scriitorii și fanii ACTIVI în domeniul SF-ului (la care ar trebui adăugați, pentru o imagine globală a fenomenului, și creatorii și consumatorii individuali sau ocazionali, nedeclarați, ceea ce, însă, ar duce probabil la o „cuprindere" a întregii populații a planetei instruite din acest moment fiindcă, indiferent de poziția față de fenomen, nimeni nu mai e, de multă vreme, „străin" de tematicile sale predilecte). Prin anii optzeci s-au manifestat două orientări „problematice" ale fenomenului SF: dezbaterea legată de numele său – SCIENCE-FICTION (pe tradiție anglofonă) sau ANTICIPAȚIE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ (curentul „europenist"). Ambele orientări, însă, rămân unite de ideea de PROGRES (tehnico-științific și social) și dezbat, cu mijloace proprii, preferințele fie pentru *estetică* (orientările CALOFILE), fie pentru știință (VIITOROLOGIE – URBANISTICĂ, UTOPIE MODERNĂ, DESCHIDERE COSMICĂ); pentru TRADIȚIE sau MODERNITATE, pentru o literatură CLASICIZANTĂ sau pentru NEOROMANTISM, pentru PROGNOZĂ, AVERTISMENT sau PROFEȚIE, pentru punerea accentului pe „tematicile de bază" sau pe „genurile conexe".

Se poate face și o diferențiere de problematică „pe generații" – generația 70 și cele anterioare erau preocupate mai mult de *Timp* și *Utopie* (I.M. Ștefan, V. Bârlă-

deanu, Colin, Rogoz, Hobana, Râureanu, Omescu, Crohmălniceanu, Opriţă, L. Fulga, M. Ciobanu, H. Aramă, Al. George – cel mai speculativ din grup, M. Ursachi, V. Andru, V. Rebreanu, G. Leu, Al. Ţoiu, etc.; cea optzecistă de *speculativ-fiction, socio-ficţiune*, raportul HARD-SOFT (ştiinţe matematizabile sau „umaniste") (Bretin, Apostol, Silviu Genescu, Gh. Păun, Pecican, Bufnilă, Doru Davideanu, Mihai Măniuţiu, B. Ficeac, Cristian Tudor Popescu, Alexandru şi Dănuţ Ungureanu, Al. Gh. Păduraru, Lucian Ionică, Augustin Doman, Leonard Oprea, George Ceauşu, Faur Agachi, V. Şerbu, Ruxandra Andrian, M.L. Goga, Mircea Martin, Fl. Romila, Mircea Nedelciu); cea nouăzecistă şi-a adus aportul, şi ea, cu câteva curente specifice, legate, din păcate, mai mult de *Estetica urâtului* (ceea ce cantonează mare parte din „operele" tinerilor în zona kitch-ului) – CIBERPUNK, HORROR, dar şi unele încercări calofile de tip TEHNO-FICTION (Aurelius Belei) sau X-FICTION (Liviu Radu, Oana Durican, Cristina Radulian, Ana Maria Negrilă, Costi Gurgu). (Alţi reprezentanţi: Laurenţiu Turcu – Valantim, Michael Hăulică, Andrei Valachi, Dumitru Ungureanu, Mihai Antonescu, Dan şi Lucian Merişca, Ilie Olaru Delavulpeşti, Cătălin Badea Gheracostea, Cristian Lăzărescu, Răzvan Haritonovici, Monica Mureşan, Ovidiu Petcu, Bogdan Bucheru, Robert David, Victor Toroş, Oana Şolică, Ladislau Daradici, Traian Bădulescu, Florin Pâtea, Pavel D. Constantin, Antuza Genescu, Costel Baboş, Lucian Băbeanu, etc.).

Ar fi greu de enumerat toate publicaţiile care „s-au deschis" spre fenomenul SF, în ultimii 20 de ani. Istoric, *Luceafărul* şi SLASTul (lui Fruntelată) şi *Vatra* sunt, probabil, primele. Cele mai consecvente rămân ANTICIPAŢIA CPSF şi ALMANAHUL ANTICIPAŢIA. Din '92 încoace, *Jurnalul SF, Jurnalul de Bucureşti, Helion, Magazinul,* iar la Iaşi suplimentele *Dependent SF* al ziarului INDEPENDENTUL, *SuperNova* al EVENIMENTULUI de Iaşi, *24 de ore*. La Piatra Neamţ, TELEGRAFUL. Dar aproape toate publicaţiile literare au ţinut rubrici (ocazionale sau permanente) – şi nu voi cita aici, spre exemplificare, decât ARTPANORAMA, ASTRA, PLACEBO, MAGAZIN INTERNAŢIONAL, *Suplimentul Literar* AZI de luni (interviuri) sau STRICT SECRET al României Libere, *Curierul Naţional* sau *Vocea României*. În clipa de faţă, probabil toate au publicat şi SF sau critică şi actualităţi despre fenomen sau fandom.

Pe lângă fenomenul SF propriu-zis se semnalează şi un „ecou", *pseudo-SF* să-i spunem, din care voi cita ca reprezentanţi pe Florica Bud, Constanţa Buzea, Adrian Păunescu, Liviu Ioan Stoiciu, Pop Simion, Cezar Petri, George Cuşnarencu, Bogdan Lefter, Aurelian Lazu, Mircea Cărtărescu, Nichita Danilov sau Helen O'Brian, ale căror scrieri, fără să fie încadrabile tematicilor standard, nu sunt totuşi străine de acestea prin cibernetismul declarat, prin povestea actualizată în cadru post-modern tehnic şi tehnologic sau prin „fiction-non-fiction" (vezi Dan Silviu Boerescu) X-fiction. La care s-ar putea adăuga un neo-realism neo-romantic neo-fantezist ca la Eugen Uricariu, Ion Biberi, A.E. Baconski, Mircea Bălăiţă, Marius Tupan sau Mircea Nedelciu, Constantin Abăluţă, O. Paller, I. Ţugui şi alţii.

Deceniul care a trecut, anii '90, au dovedit că există şi în acest domeniu multă literatură „de sertar" din Epocă. O parte a putut apare deja. Alta nu încă.

Mulţi critici specializaţi au prezentat cărţile apărute: Florin Manolescu, L. Ulici, Dan Silviu Boerescu, Irina Constantinescu, Crohmălniceanu, Mihai Coman. Până şi Eugen Simion are unele referinţe la SF.

Preşedintele Bill Clinton a recomandat la Casa Albă filmul „Independence Day".

De la Vladimir Colin încoace scriitorii români au câştigat mai multe premii EUROCON în Rusia, (URSS), Germania, Franţa, Anglia, Lituania: eu, Cristian Tudor Popescu,

Dănuţ Ungureanu, George Ceauşu, Anania şi Bărbulescu. Până şi ciberpunkistul Sebastian A. Corn. Revistele *Anticipaţia* şi *Jurnalul SF*, Editura NEMIRA.

PostRevoluţionar au fost în România mai mulţi invitaţi SF străini, dintre care cei mai cunoscuţi rămân John Brunner, Roberto Quaglia, Brigit Wilkinson, N. Lee Wood, Norman Spinrad, Jean Pierre Brouillard şi Ioan Mânăscurtă, Lidia Dimkovska şi, mai recent, Cristian Kuciuk (prozator cu apetit fantastic din Albania, dar de limbă română).

Cea mai importantă figură de *scriitor de SF*, cu cele mai multe apariţii editoriale, este legendarul Ion Hobana, fondator (alături de Colin şi Rogoz) al Fandomului Român în forma sa actuală, instituţionalizat oficial de Pantelimon Găvănescu prin 1981 – fără ca data aceasta să reprezinte însă şi naşterea reală a Fandomului, ci doar recunoaşterea lui legală, fiindcă unele cenacluri: *3,14* al lui Corneliu Omescu, *Marţienii* al Uniunii Scriitorilor sau *Solaris* al Casei Studenţilor fondat de Mihai Ionescu activau încă din anii 1965-1973 şi erau specializate sau deschise spre SF.

SF-ul ultimilor ani a ridicat problemele *basmului* şi *basmului modernizat* (de la Vladimir Colin încoace) – (pe tradiţie eminesciană sau „heroic fantasy"), a dezbătut problema PLAGIATULUI, PASTIŞEI, OPEREI DE COMPILAŢIE şi MANIERISMULUI SF (tematică preferată de Voicu Bugariu). El a fost, uneori, *o parabolă a realităţii politice contemporane* sau o satiră mascată a ei. Între filosofie şi „JegSF", între FUTURIBLESii lui Jouvenel descinzând din *fabienii* lui Wells şi PostModernismul Art Nouveau-lui începutului de secol XX, cu ABSURDUL şi DADAul său redivivus (Jean Lorin Sterian), între ARTA DE INSPIRAŢIE IMAGINARĂ şi LIMITELE IMAGINAŢIEI, între JOC şi „PROBLEMATICĂ MAJORĂ", SF-ul a „combătut" artistic pe tema EROULUI până la neo-fascismul nietzcheian al unui SUPERMAN sau până la ANTI-EROUL romanului modern, sau chiar până la tragismul gotic al **mutantului** şi **monstrului** (ca în ALIEN, de exemplu).

În majoritatea cazurilor, traducerile de carte au primat cantitativ asupra operelor originale în limba română, favorizând, şi contractual şi ca formă de apariţie, străinii. Aceasta ţine de un anumit COSMOPOLITISM al fenomenului. Doar unele publicaţii literare au acordat primat creaţiei autohtone, dar majoritatea traducerilor sunt proaste şi făcute în grabă de diletanţi sau traducători mediocri şi neglijenţi.

I s-a reproşat *Colecţiei de povestiri* şi *Anticipaţiei* că ar fi promovat preponderent scriitori din Est înainte de '89. Este o acuzaţie nefondată. Încă de la prima serie, CPSF, chiar şi pe vremea lui Rogoz, a fost o ilustraţie mai degrabă a anglofoniei. De foarte mulţi ani SF-ul român nu mai ştie aproape nimic despre creaţia ţărilor din jur: Moldova, Ukraina, Ungaria, Serbia, Bosnia, Bulgaria, Rusia, Grecia, Turcia, Polonia, Cehia sau Slovacia. Abia în ultimul timp a răzbit câte ceva dinspre francofonie. Dar încă puţin.

Referitor la edituri – aproape toate au avut cel puţin o carte SF după '89. Unele glorioase, altele mai modeste. Că ele au reprezentat sau nu o *afacere rentabilă* e greu de spus în condiţiile de azi ale „pieţei" de carte de la noi. Preţurile fac unele cărţi inabordabile, iar diversificarea excesivă a dus la un adevărat *şoc informaţional* – la o stupoare produsă de avalanşa supraliminală de informaţii noi. Cele mai consecvente edituri SFiste, calitativ şi cantitativ, de la *Albatros* încoace, rămân NEMIRA, RAO şi TEORA (premiate, la sfârşitul lui noiembrie 1998, la *World Trade Center (Plaza)*, cu prilejul celor trei zile paralele *Târgului de carte*). Dar şi SEDONA şi MARINEASA din Timişoara, VREMEA, AGNI, RAI-CORESI, BARICADA, EISNER, ELIS din Bucureşti, DACIA din Cluj, ADEVĂRUL, MULTISTAR din Piatra Neamţ, ATHENA şi multe altele s-au impus pe parcursul anilor ca promotoare de SF.

Există cel puţin un cenaclu SF pe *Internet*: ALTERNATERA.

Fandomul activează prin două formaţiuni-cu-caracter-naţional distincte: ARSFAN şi FNTSF (această dualitate de organizare mai mult complicând lucrurile decât să optimizeze „mişcarea").

Foarte multe fanzine. Unele profesionalizate în ultimii ani, ca STRING sau FICŢIUNI. Emisiuni TV pe toate posturile. Radio. Filme. Casete. Reviste de benzi desenate (cum ar fi QUADRAT). Desene animate. Programe de jocuri interactive pe computere. Parcuri de copii cu acest profil. Jucării. McDonalduri tematice. Hoteluri cu decor SF (la Londra, de exemplu). Tabere de vară şi de creaţie SF. Excursii SF.

Trăim într-o lume SF. Sau aproape preponderent SF. Iisus Cristos, la A Doua Venire, dacă va fi în curând vreo PARUSIE, va fi, probabil, principala atracţie SF a sfârşitului de MILENIUM.

Memorialul *Dan Merişca* 1998, *oniric* (pe tradiţia poeziei şi artei deceniului şase): ZILELE DE VIS – organizat de clubul UNESCO-Quasar în *Complexul Naţional Muzeal MOLDOVA* din Iaşi, prin amploarea şi importanţa invitaţilor şi acţiunilor a reuşit să reînoade tradiţia *ROMCON*-urilor, fiind prima întâlnire din ultimii ani care merită să poarte acest nume.

La întâlnirea din somptuosul *World Trade Center* de la Bucureşti, asistentul universitar Mircea Naidin a anunţat deschiderea unei catedre de SF la Cluj, la *Universitatea Babeş-Bolyai*, cu nume celebre printre conferenţiari: Cubleşan, Pecican, Opriţă... Şi Vasile Andru a avut un curs la *Universitatea Populară* din Bucureşti. Parcă şi la Timişoara a fost ceva...

SF-ul a ieşit din „ghetto". (De altfel, adevărata creaţie de valoare cu această tematică nici nu a fost vreodată acolo – fiindcă era o cultură INIŢIATĂ.) A ieşit din umbră pentru a se reîntoarce în palatele regale, în plină lumină a reflectoarelor Istoriei, de unde a şi plecat în lungul său periplu prin lume acum câteva sute de ani (Saint Simon, Fenelon, Bacon, Berckeley). Sau acum câteva milenii (Hesiod, Homer...). Un spectacol mirific. O Utopie. Un avertisment. O aripă spre Înalt. *Excelsior*! Spre stele! Spre FIII LUI DUMNEZEU din primele pagini ale Cărţilor Sfinte. Din Infern, prin Purgatoriu, spre Divinitate. DEUS EX MACHINA. O „construcţie în spirit". O evadare. Un semn peste spaţiu şi timp, religii şi graniţe. De la Atlantida lui Platon şi *Norii* lui Aristofan până la Cetatea Zeilor. Magia Verbului. „Am fost şi-om fi!".

VOICU BUGARIU

Enigmologie

Enigmologia nu este o pseudoştiinţă, cum pare, câtă vreme enigmele sunt inventariate, clasificate şi interpretate conform unor metodologii. Ştiinţa imaginarului, ajunsă printre disciplinele universitare, o probează. La fel, vampirologia, demonologia, parapsihologia – toate acestea având o matrice mentală în comentariile privitoare la fenomenele supranaturale, religioase sau nu.

Iată de ce „Anticipaţia" găseşte potrivit să ia în considerare preocupări legate doar în mod derivat de literatura ce foloseşte modalităţi şi motive SF.

Un interviu cu ION HOBANA, preşedintele Asociaţiei pentru Studiul Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate (ASFAN) România

– Vă rog să definiţi profilul Asociaţiei.

– Împreună cu ceilalţi membri fondatori, am considerat că a venit timpul să depăşim stadiul semnalării unor fenomene aerospaţiale neidentificate (FAN) în mass-media, punându-se accentul pe aspectele care ţin de senzaţional. Ne propunem, deci, potrivit statutului Asociaţiei, să studiem aceste fenomene în lumina cunoştinţelor şi ipotezelor ştiinţei contemporane, mizând pe specializarea colegilor mei în diferite discipline, de la astronomie la radiolocaţie, de la meteorologie la informatică ş.a.m.d. În ceea ce mă priveşte, intenţionez să duc mai departe cercetările în domeniul istoriei FAN, începute cu decenii în urmă.

Ne vor preocupa îndeosebi cazurile înregistrate în perimetrul ţării noastre, recurgând, în acest scop, la sprijinul organismelor şi instituţiilor care deţin informaţii acumulate în timp şi laboratoare înzestrate cu aparatura necesară. Vom evalua, de asemenea, efectele sociale şi psihologice ale FAN, făcând cunoscute rezultatele tuturor acestor investigaţii în buletinul pe care intenţionăm să-l publică şi în mass-media.

Ţinând seama de faptul că FAN au un caracter global, manifestându-se pretutindeni în forme asemănătoare, uneori identice, vom stabili relaţii de colaborare cu asociaţii similare din străinătate, pentru a realiza un schimb fructuos de informaţii şi opinii.

– În ce măsură preocupările Asociaţiei ţin de domeniul enigmologiei?

– Dacă se poate vorbi despre o astfel de „ştiinţă", legătura ei cu cea mai incitantă enigmă din istoria societăţii umane este evidentă. De altfel, nu întâmplător mi-am intitulat recentele cărţi consacrate FAN *Enigme pe cerul istoriei* şi *Misterul Roswell...* Important este să nu ne mulţumim cu această constatare, ci să ne străduim să aducem mai aproape momentul descifrării enigmei.

– Ce legătură credeţi că există între fenomenele aerospaţiale neidentificate şi literatura SF?

– Cele mai interesante observaţii pot oferi autorilor de romane şi povestiri SF

subiecte, sau măcar puncte de pornire. Pe de altă parte, cea mai seducătoare ipoteză privind natura şi originea FAN, ipoteza extraterestră, consună cu, poate, cea mai răspândită temă a literaturii SF: contactul cu alte civilizaţii, cu alte inteligenţe. Profit de acest prilej pentru a semnala încă o dată confuzia, destul de frecventă, care pune un semn de egalitate între cele două domenii.

– În ce publicaţii se vor exprima membrii Asociaţiei?

– În toate publicaţiile interesate, fără nici o discriminare. Aş adăuga posturile de radio şi de televiziune. Colaborarea cu mass-media este o condiţie a succesului planurilor noastre.

– O ultimă întrebare: cum pot lua legătura cu Asociaţia cei care doresc să devină membri, sau să comunice o observaţie?

– Sediul nostru este la Observatorul Astronomic Municipal, din Bulevardul Lascăr Catargi nr. 21, Bucureşti. Putem fi contactaţi şi la telefoanele 650.34.75 sau 310.25.63, ultimul fiind şi fax.

Eutanasia textului

Istoria unei cărţi recente este instructivă pentru cine doreşte să înţeleagă situaţia autorului român de azi. Este vorba despre romanul *Zeul apatiei,* de Roberto R. Grant, Sedona, Timişoara, 1998. Există două modalităţi distincte de a interpreta acest act editorial. Mai întâi, în spiritul unui sentiment milog de recunoştinţă, frecvent printre autorii de literatură manieristă de tip SF, autorul se cuvine a lăcrima şi a linge mâna editorului, precum un câine vagabond căruia i s-a aruncat o bucăţică nesperată. Bogdaproste! se gudură el, încălzit doar sufleteşte (asta fiindcă drepturile de autor au fost simbolice). M-ai băgat în literatură, om bun şi generos! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate! M-ai scos din anonimat. Maică-mea este foarte mândră de mine.

Acest discurs aparţine unui autor veleitar şi depresiv, fiind perfect îndreptăţit în realitatea editorială românească, unde scriitorul de limbă română este privit cu o milă învecinată cu repulsia. În mod vădit, acesta este considerat o entitate practic neglijabilă. Sunt căutaţi traducătorii, eventual jurnaliştii. Nici stilizatorii nu sunt de lepădat. Aşa stând lucrurile, a publica o carte în asemenea condiţii constituie doar un succes de vanitate. Nesprijinit, respectivul volum este un desen pe nisip. Autorul ţine un număr de exemplare în casă şi le cadoriseşte rudelor şi prietenilor, plin de satisfacţie. După vreo două asemenea „lovituri“ poate intra în Uniunea Scriitorilor şi implicit obţine legitimaţie la Policlinica C.M.T.A. (dar nu şi dreptul la spitalizare gratuită).

Să vedem acum punctul de vedere al unui autor profesionist, neinteresat de micile satisfacţii de vanitate. Între acesta din urmă şi editor are loc următorul dialog: De ce mi-ai editat cartea, din moment ce ai inclus-o de la bun început la capitolul „pierderi planificate“? Din prietenie. De ce n-ai făcut nici-o lansare? De ce n-ai difuzat volumul? De ce mi-ai trimis un număr ridicol de mare de exemplare, în loc să le vinzi? De ce ai admis o copertă proastă, contraproductivă? Editorul ridică din umeri. Apoi spune: Am făcut-o pentru cauză. Care cauză? A SF-ului românesc. Deci n-ai dorit să editezi o carte de succes şi să obţii un profit? Nu. Ai urmărit cumva un succes de critică? Nu.

În alte ţări, editorul este o persoană interesată de valoarea literară, dar şi de cea comercială. El vede în autor un partener demn şi nu un milog. Cumpărând un manuscris şi tipărindu-l, editorul se străduieşte să-l impună, să-l promoveze.

În cazul nostru, lucrurile stau pe dos. Practic, manuscrisului i-a fost rezervată o moarte fără dureri. Bărbăteşte era ca edi-

torul să-i spună autorului că nu este dispus să-i cumpere manuscrisul. Aceasta era soluţia adevărată şi sănătoasă.

Ce-i drept, apar plachete de poezie în tiraje mici, iar unele dintre ele intră în istoria literară. Posibilitatea aceasta nu pare compatibilă cu textele de tip SF. Acestea nu sunt destinate unor cercuri strâmte de iniţiaţi, ci publicului larg. Logic este, deci, ca editarea lor să urmeze regulile economiei de piaţă. Toate gesturile frumoase şi bizare de scoatere la iveală a unor obiecte editoriale menite să fie citite mai mult de autorii lor sunt, la urma urmelor, ceva împotriva naturii, nefiresc, menit să sfârşească prost. Efectul cel mai deplorabil al respectivei atitudini este descurajarea scriitorilor. Cine mai are puterea să scrie romane plătite cu vreun milion şi jumătate, când dactilografierea unei file costă 5000 de lei, iar procesarea 10.000? Este ridicol. În mod fatal, autori pot fi doar persoanele cu servicii, care fac literatură duminica. Profesioniştii sunt eliminaţi în mod drastic, iar diletanţii pot să se bucure: a sosit ora lor.

Dacă aş fi editor, ori aş edita texte în care cred şi pe care le-aş promova din toate puterile, ori m-aş apuca de altceva.

O carte de John Brunner

Reţelele infinitului (1974), a apărut în traducere românească la Editura Fahrenheit, în anul 1998. Autoarea traducerii este Monica Ionescu, coperta (excelentă) este realizată de Done Stan, iar ilustraţia copertei de Tudor Popa.

Volumul mi-a fost trimis de Horia Nicola Ursu. După câte îmi scrie inimosul traducător şi editor din Satu Mare, varianta de faţă îi aparţine, textul semnat de Monica Ionescu fiind doar un punct de plecare. În urmă cu vreo trei ani, pe când colaboram cu Editura RAO, am rafistolat textul acestei traduceri. Mă întreb dacă versiunea lui Horia Nicola Ursu este rafistolarea rafistolării mele sau s-a pornit de la zero. Indiferent cum ar fi, textul actual sună bine. Restul este mai puţin important. Printre altele, contează destul de puţin şi faptul că Editura RAO, despre ale cărei cărţi am scris laudativ de multe ori, nu-mi face suprema cinste de a-mi trimite unele dintre volumele ei, măcar pe cele la care am colaborat.

Reţelele infinitului este o carte onorabilă ce ni-l înfăţişează pe John Brunner în postura unui autor capabil să obţină insolitări cu multă dexteritate. În centrul cărţii se află un dispozitiv numit skelter. Acesta permite oricui să ajungă instantaneu în orice punct al planetei, cu condiţia ca la destinaţie să se afle un alt skelter. Pentru ajungerea la respectiva destinaţie este suficientă formarea unui cod şi să nu existe un privater, dispozitiv capabil să interzică accesul intruşilor. Merite remarcabile are autorul englez şi în conceperea unei lumi post-atomice, unde oamenii s-au împuţinat drastic, iar performanţa de a avea o nevastă este relativ rară.

În jurul dispozitivului miraculos – care coexistă în mod oarecum deranjant cu o umanitate prea puţin evoluată psihologic – se pot ţese cu uşurinţă diverse aventuri. Un element de insolitare e cel al recurgerii la un personaj interesant (un poet orb, capabil de performanţele extraordinare ale nevăzătorilor, datorate supracompensării). Interesant este şi Hans Dykstra, cel obsedat, într-o manieră oarecum senilă, de cucerirea unei adolescente.

Reţelele infinitului este una dintre cărţile scrise la repezeală de un virtuoz al naraţiunilor de tip SF.

P.S. În nr. 10, noiembrie 1998 al revistei *News Letter SF*, veşnic tânărul şi infatigabilul Liviu Radu semnează o recenzie naivă la „Zeul apatiei". Îi mulţumesc!

AUREL CĂRAȘEL

Aguirre, mânia zeilor...

Plescăitul furios al apelor aproape că acoperea zgomotele pădurii tropicale. Şi, totuşi, urechilor speriate ale lui Lopes de Guatemuz li se păru că surprind, dincolo de frunzele lungi şi subţiri ale copacilor-coroană, chemarea femelei de leopard negru. Bărbatul îşi scărpină ceafa apărată de limba de metal a căştii şi se sprijini mai apăsat de mânerul suliţei înalte; se strădui să prindă firul cuvintelor lui Aguirre, aşezat dincolo de arcul de cerc pe care puteau să-l acopere privirile sale. Era, totuşi, vorba de moarte.

– Dacă aţi ales să veniţi alături de mine şi de Majestatea Sa Prea Catolică Leon Alfons I de Eldorado şi i-aţi ucis pe cei şase închinători ai bicisnicului rege Fernando al II-lea de Aragon y Castilia, asta înseamnă că aţi jurat să nu vă opriţi şi să nu daţi înapoi până ce fluviul nu ne va depune pe malurile unde se înalţă zidurile de aur ale străvechii cetăţi Eldorado. Mai ales, să nu daţi înapoi! Pentru că acolo unde am trădat eu, acolo unde eu am încălcat jurământul faţă de Spania şi de Hristos, nu mai există loc şi pentru alte trădări. Trădarea lui Dumnezeu este cea de pe urmă şi mai mare trădare. Nimeni nu mai are dreptul să se gândească la trecut, m-aţi înţeles? Trecutul înseamnă Hernando Cortes, dar nimeni nu poate să spună, acum, dacă el şi cei o sută patruzeci de soldaţi ce i-au rămas mai sunt în viaţă. Drumul lui înapoi spre Tlascala trece prin inima junglei şi prin mlaştinile pline de friguri galbene din nord de Guaxocingo. Iar pentru cei ce visează la tabăra lui Cortes, drumul pe fluviu înseamnă 36 de zile de tras la vâsle şi 6 cascade de ocolit peste piscurile necunoscute din nord.

Vocea lui Aguirre se stinse o clipă şi şuierul apelor înspumate se grăbi să acopere golul lăsat în aer de lipsa cuvintelor. Lopes îşi şterse iar ceafa de stropii de apă purtaţi de curent către spinarea muntelui şi aruncă o privire cercetătoare către poala nu prea îndepărtată a pădurii. Dincolo de trunchiurile negre şi de frunzişul din ce în ce mai greu de distins, din cauza apropierii înserării, se aflau, poate, spionii indienilor *cempoal*, canibalii ale căror colibe le incendiaseră în urmă cu două zile, într-o mică vale de pe malul drept. Lopes nu-i vedea, niciunul dintre cei 26 de nobili şi soldaţi (plus Împăratul, se corectă repede, plus Majestatea Sa Prea Catolică) nu reuşise să zărească măcar un picior din blestemaţii de păgâni mâncători-de-carne-de-om, dar toţi ştiau că erau acolo, dincolo de cortina verde, aruncând cu mici săgeţi înveninate prin tuburile lungi de trestie şi aşteptând cu răbdare momentul prielnic pentru o ambuscadă. Hernando Carrero murise ieri seară, în timp ce ieşea din latrina improvizată în coada plutei, fără să-l vadă pe necunoscutul războinic pitic. Reuşise numai să frângă coada minusculei săgeţi cu panaş din pene albastre şi să murmure: „Diavolii galbeni... Eldorado...“.

Lopes se grăbi să-şi scuture capul, ca să alunge amintirile. Vocea îndepărtată a lui Aguirre tună din nou:

– Cu toţi aţi vrut să treceţi dincolo de porţile de aur şi să vă înfruptaţi din bogăţiile fără margini de acolo. Nu v-a cerut nimeni nici un jurământ pentru asta, pentru că jurămintele sunt făcute pentru a fi încălcate. Drumul prin păcat este unic şi irepetabil. Aţi vrut aurul mai presus decât aţi vrut căile pocăite ale credincioşilor Domnului Dumnezeu. Atunci, continuaţi-vă acest drum până la capăt. Şi veţi avea aurul, eu,

Alvaro Lopes de Aguirre vă promit asta. Dar pentru cei ce dau înapoi nu există decât o singură răsplată: vor fi mai scurţi cu un cap. Cu acel cap care nu i-a sfătuit la timp corect.

Lopes de Guatemuz nu auzi şuierul căderii sabiei, dar şi-l închipui. De astă dată, dosul palmei şterse mărul lui Adam, încordat într-un spasm violent. Dincolo de stânca diformă, de care stătea legată pluta, pe pământul umed, acoperit cu muşchi gros, căzuse capul nobilului Juan de Grijalva, ochiul şi urechea secretă a regelui Fernando al II-lea, cel care încercase să-i determine pe Alonso Yanez, Diego Velsquez şi pe preotul renegat Francisco de Lugo să părăsească expediţia blestemată şi să revină în tabăra lui Cortes, promiţându-le iertarea acestuia.

– Nu există iertare! mârâi Aguirre, târându-şi corpul strâns în platoşa de metal peste solul mâlos. Nu există nici Dumnezeu, nici sfinţi şi nici îngeri. Diavolul este o invenţie a păcătosului ăla de popă renegat. Suntem... pfuii!

Se opri din târâş şi scuipă noroiul ce-i intrase în gură. Soldatul de lângă el se opri, la rându-i, aşteptând. Doi paşi, în faţa sa, Juan de Escalante şi Bartolome de Olmedo se opriră la rândul lor, strângând mânerele săbiilor între degete.

– Noroi blestemat! pufni Aguirre şi privi în urmă.

Albia fluviului de-abia se mai zărea, adâncită într-un canion parcă fără sfârşit. *Prăpastia mâniei lui Dumnezeu*, parcă aşa-i spusese de Lugo, privindu-l ciudat, cu doar o clipă înainte de a-şi pierde căpăţâna. *Veţi naviga prin mânia lui nemărginită către chinul celor osândiţi la fără de moarte.* Osândiţi la fără de moarte, parcă aşa spusese, îşi supse buzele Aguirre. Prostii! hotărî după o clipă, simţind că îndoiala prinde să i se strecoare în suflet. El, Francisco de Lugo era de două ori osândit: o dată pentru că-şi renegase jurămintele sfinte pentru a-l urma într-o aventură fără nimic sfânt în ea şi a doua oară pentru că acum plutea, fără nici o îndoială, în flăcările Iadului său, cu care-şi ameninţase de atâtea ori oile date spre pastorire de arhiepiscop, în clipa plecării din Cadiz. Cadiz...

Alvaro Lopez de Aguirre mai scuipă o dată în noroi şi făcu semn spre înainte. Cele opt trupuri prinseră iar să se lupte cu hălcile de noroi. Ceva mai puţin de o sută de paşi îi despărţea de pragul de piatră, ieşit chiar deasupra cărării, prag dincolo de care li se păruse că zăresc, în noaptea precedentă, punctele luminoase ale unor focuri.

– Suntem singuri în locul ăsta afurisit numit Pământ, pricepi Montejo? Singuri!

– Nu blasfemia, Aguirre! şuieră Juan de Escalante din faţă, fără a întoarce însă capul. Dacă am acceptat să încălcăm sfintele juraminte şi să te însoţim pe drumul acesta fără întoarcere, asta nu înseamnă că suntem cu toţii păgâni sau, şi mai rău, renegaţi. Dacă tu nu crezi în Domnul Dumnezeu, nu-i obliga şi pe ceilalţi să fie de partea ta. Şi roagă-te, dacă ai cui, ca poteca asta să se sfârşească sub zidurile de aur ale cetăţii. Altfel, hrana nu ne va mai ajunge decât pentru trei zile şi va trebui să ne mâncăm între noi, precum blestemaţii aceia de *cempoal*, care ne-au ucis până acum 13 soldaţi. Şi nu sunt sigur că nu i-au dezgropat şi nu i-au mâncat în urma noastră.

– Gura, Escalante! De ce să crezi într-un zeu care nu te sprijină, când dai de greu? Pe Lugo cum l-a ajutat să scape de sabie?

– Lugo e un afurisit de renegat şi nu merită decât Iadul! bombăni furios celălalt, apoi tăcu, simţind furtuna din vocea celuilalt.

– Olmedo, în schimb, e mult mai precaut decât tine, râse sumbru Aguirre şi tăcu, la rândul său.

Ştia că Escalante avea dreptate, în privinţa hranei. De când se hotărâseră să se revolte împotriva lui Alonso de Avila, comandantul şef numit de Hernando Cortes, şi a celor patru apropiaţi ai săi, atârnându-i în ştreanguri chiar deasupra fluviului, raţionalizase hrana de trei ori. Iar acum ajunseseră la fundul sacului. Şi încă nu reuşiseră să

iasă dintre munţi. Numai munţi peste tot, oftă Aguirre şi-şi muşcă buzele furios. Optsprezece nobili şi soldaţi, cei doi cai şi donna Maria Heredia, fiica vitregă a lui Cortes... Acesta era bilanţul pierderilor. Acolo jos îi mai aşteptau trei soldaţi, un sclav negru şi doi sclavi *yucca*, pe o plută părăginită, la mai puţin de zece metri de mal. Zece metri pe care, la adăpostul înserării, un caiac din piele i-ar fi străbătut în mai puţin timp decât i-ar lua să spună „Tatăl Nostru".

Deodată, cei doi din faţă se opriră şi-şi lăsară coifurile în noroi. Aguirre ridică mâna stângă şi le făcu semn celor din spate să rămână nemişcaţi. Deasupra, undeva în burta decolorată a cerului, ţipă ascuţit un condor. Se târî cu încetineală înainte, străduindu-se să nu facă prea mult zgomot. Armurile celor doi erau tot una de noroi, făcându-i aproape invizibili. Îşi trase coatele sub el şi-şi apropie urechea de buzele lui Olmedo.

– Am mai auzit ceva sus, şopti acesta, printre buzele strânse. Ca un tropot de cal.

– Indienii n-au cai, răsuflă Aguirre, zâmbind sinistru. Iar ai noştri aleargă demult prin burţi.

– Ştiu, dar e aşa cum îţi spun. Dincolo de coamă a fost un cal. Sau un animal cu copite.

Îşi frecă gânditor bărbia. Dacă de sus i-ar fi pândit duşmanul, ar fi fost înveşmântaţi în săgeţi de multă vreme. Pe de altă parte, un cal sau mai mulţi, pe un platou de munte dintr-o ţară care nu cunoscuse acest animal până la venirea spaniolilor, părea o glumă proastă. Sau un adevăr tragic, se încruntă Aguirre. Un Dumnezeu ironic, care-şi bătea joc de el. Sau, şi mai simplu, un corp expediţionar trimis de Cortes să-i prindă. Nu, era imposibil, lui Cortes nu-i mai rămăseseră decât trei cai de povară şi câţiva asini. Şi apoi cum să-ţi găseşti drumul călare pe vârful munţilor în această sălbăticie?

Ridică fruntea şi privi în urmă. Trupurile soldaţilor păreau trunchiuri de copaci, risipite de o parte şi de alta a cărării. Ici şi colo, strălucea vag vârful vreunei suliţe. Condorul ţipă iarăşi, mult mai aproape, dar Aguirre îl ignoră. Acolo, jos, undeva unde el nu mai putea ajunge cu privirea, pluta tremura la capătul unei frânghii lungi şi ude.

Le făcu semn cu palma să aştepte şi se târî mai departe, către pragul de piatră. Când ajunse, într-un târziu trupul îi era scăldat în sudoare, iar inima îi bătea nebuneşte.

– Ştiu că nu există nici un Dumnezeu, murmură şi-şi flexă de mai multe ori degetele. Undeva, prin apropiere, te afli numai tu, mândrule oraş de aur... Numai tu şi eu... Amândoi vom trece prin Istorie şi numele noastre vor deveni nemuritoare. Eldorado şi Alvaro Lopes de Aguirre... Tu îmi vei da taina şi aurul tău, iar eu puterea cea fără de margini a celor ce vor veni după mine spre a descoperi şi cuceri noi lumi. Ajută-mă, acum, când voinţa mea se apropie de marginea vieţii, să pot să cred mai departe în tine. Dă-mi un semn...

Se ridică dintr-un salt şi sări peste taluzul de piatră, rostogolindu-se dincolo. Se ridică în picioare, cu o mână pe garda sabiei şi cu cealaltă ferindu-şi ochii de strălucirea ce-i lua vederile. Zidul luminos părea fără sfârşit, tăind podişul în diagonală şi retezând vârful muntelui spre nord. Buzele îi erau uscate, iar limba aspra şi umflată, ca o scoarţă de copac. Întinse palmele, temător, dar zidul sclipi brusc şi-i azvârli braţele îndărăt cu o forţă incredibilă. Aguirre urlă, simţind cum îi sunt smulse din umeri. Se dădu câţiva paşi înapoi, clătinându-se.

– Semnul... bălmăji, cu limba împiedicându-i-se printre dinţi. Tu eşti Eldorado?

Dar zidul nu răspunse. Îşi smulse sabia de la şold şi o azvârli ca pe o lance, în direcţia lui. Nu se auzi nici un sunet. La fel ca şi braţele lui, sabia făcu drumul întors, rostogolindu-se dincolo de pragul de piatră. Un strigăt chinuit se ridică din spate, apoi ceva foşni şi se stinse. Privirea i se întoarse spre dreapta. Pe versantul de pe malul celălalt al fluviului, se zărea o strălucire ştearsă urcând creasta muntelui şi pierzându-se către sud.

Veţi naviga prin mânia lui nemărginită către chinul celor osândiţi la fără de moarte, îşi aduse aminte de vorbele renegatului. Şi de felul în care acesta îl privise, înainte să moară. De parcă ştiuse! se încrâncenă Aguirre. De unde să fi ştiut?

Condorul ţipă din nou, încă şi mai aproape. Aguirre ridică ochii, dar nu zări nici o pasăre. Doar strălucirea usturătoare a zidului fără capăt, care nu-i lăsa altă direcţie în care să apuce, decât aceea a scurgerii la vale, mereu mai la vale a fluviului. Se cutremură şi coborî pragul către ai săi. Nu mai aveau decât trei zile până ce hrana avea să se sfârşească.

Şi hrana se sfârşi.

Cu o zi mai înainte, îşi dăduse obştescul sfârşit Majestatea Sa Imperială, Leon Alfons I de Eldorado. Villa Viciosa îl găsise zăcând, cu capul în apă, în spatele afetului tunului. Negăsind nici o urmă de rană şi nici vreo muşcătură de animal pe corpul său, Aguirre declarase că împăratul murise de inimă rea şi îi pregătise o înmormântare sobră. Deoarece nu se zărea nici un mal propice acostării, deşi navigaseră neîntrerupt vreme de 16 ore, îi cususeră trupul umflat într-un sac de iută şi îl vârâseră, cu toate onorurile (cei cinci soldaţi salutaseră în poziţie de drepţi, iar tunul slobozise o ghiulea), într-o ladă, de unde goliseră valtrapurile foştilor cai şi îmbrăcămintea de paradă, în care plănuiseră, pe vremuri, să-şi facă intrarea în cetate. Apoi, într-o tăcere solemnă, îl sloboziseră în apele învolburate şi priviseră îndelung în urmna lui. Cutia plutise, o vreme, în dreapta plutei, îndepărtându-se în derivă, apoi unul din capete se scufundase brusc şi, treptat, rămăsese în urmă, până ce privirile o pierduseră cu totul, atunci când albia făcuse un cot ascuţit spre stânga, zdrobindu-se furioasă într-un prag de stânci ascuţite.

Acum, stăteau toţi şapte în jurul afetului, ţinându-se cu amândouă mâinile de frânghiile de ancorare şi se holbau în sus, pe urmele frânghiei care tremura udă deasupra punţii. Valuri mici loveau pluta, se săltau peste trunchiurile pe jumătate scufundate şi le spălau cizmele aproape putrezite. Era frig şi umezeala afurisită le umflase palmele, care deveniseră albicioase către vârfurile degetelor.

– N-o să reuşească, mormăi Escalante. E prea frig.

– Poate că urcă, răspunse Bartolome de Olmedo şi-şi făcu o cruce largă. Dacă Hristos nu e cu el, poate că-l ajută Diavolul. Cineva trebuie s-o facă, altminteri murim aici.

Juan de Escalante nu mai zise nimic, dar aruncă o privire scurtă în direcţia fluviului. Se găseau ancoraţi între două stânci aproape plate, la mai puţin de 15 metri de mal, acolo unde-i proptise un val dinspre centrul curentului, cu puţin înainte ca zorii să încenuşeze atmosfera. Doi dintre cei care dormeau în partea dreaptă a plutei se rostogoliseră în apă şi se înecaseră, mai înainte ca ceilalţi să-şi dea seama ce se întâmplă. De cum primele licăriri ale luminii se prelinseseră în defileu de pe vârfurile crestelor, încercaseră în toate felurile să se desprindă de pe stânci sau să ajungă la mal, însă fără nici un succes. Mai mult, Lopes De Guatemuz se înecase către prânz, în timp ce înota spre mal, cu o frânghie legată de mijloc.

Când soarele depăşise creasta din dreapta, făcuseră o ultimă încercare: goliseră mai mult de jumătate din încărcătura de praf de puşcă a unui proiectil şi puseseră în gura tunului un fel de cange, legată cu colacul de lanţ care servise la legarea picioarelor şi mâinilor sclavilor. Detunătura nu fusese prea puternică, dar forţa gazului rezultat azvârlise cangea drept în sus şi o înţepenise între ramurile unui copac crescut într-o parte, deasupra fluviului, nu departe de locul unde se aflau ei.

– Sunt prea mulţi metri pentru ca muşchii să-l poată susţine şi pe el şi armura, reluă Escalante şi se dădu mai aproape de marginea săltată deasupra pietrelor umede. Dacă o să se prăbuşească – şi o să se prăbuşească, fără doar şi poate – ce facem?

Olmedo îşi muşcă buza de sus. Aguirre rămânea ultima lor şansă de a scăpa cu viaţă şi de a prelungi agonia cu încă puţin. Cu încă puţin... poate că doar de atât mai

era nevoie. Poate că după cotul ce se zărea în faţă şi de unde venea un bubuit asurzitor, se afla platoul mult căutat. Cetatea de aur Eldorado...

– Cum, ce facem? Îi aruncăm frânghia, împreună cu butoiaşul, aşa cum am stabilit.

– Îi aruncăm frânghia... îl îngână celălalt, în bătaie de joc. Tâmpitule, e singurul moment în care putem să scăpăm de nebunul ăsta şi tu vrei să-i arunci frânghia? Nu înţelegi că, oriunde vom ajunge, alături de el nu ne pândeşte decât moartea? Nu vezi câţi am mai rămas din cei 42, câţi am pornit la început?

Vocea lui Escalante ajunsese aproape un ţipăt şi Olmedo se temu ca vorbele lui să nu străbată prin mugetul continuu al apelor şi să răzbească la urechile lui Aguirre. Acesta continua însă să avanseze încet, susţinându-se numai în muşchi, la aproape trei metri deasupra şerpilor lichizi care se zbăteau dedesubt, furioşi că nu-şi pot atinge prada. Soldaţii de lângă ei îl auziseră şi-i fixau cu ochi sclipitori.

– Poate că ajunge, reluă nehotărât, întrebându-se cum să reacţioneze, dacă isteria bruscă a celuilalt l-ar fi împins la un gest necugetat, ca de pildă...

– Nu şi dacă tăiem frânghia! urlă Juan de Escalante şi, mai înainte ca vreunul de lângă el să poată interveni, scoase sabia din teacă şi izbi cu ea în nodul gros al frânghiei, care lega lanţul de la picioarele afetului.

– Nu! urlă Olmedo şi încercă să-l prindă în braţe pe la spate, dar celălalt se smuci şi reuşi să mai izbească o dată.

– Să moară Iuda! urlă şi Escalante, încercând să se debaraseze de el. Să moară Antihristul şi cetatea de aur va fi numai a noastră! Lasă-mă, lepădătură, lasă-mă! Nu pricepi că nu va mai fi niciodată un alt moment ca acesta? Nu înţelegi că puterea cu care ne domină atunci când stă în preajmă şi care nu ne lasă să gândim cu capetele noastre, nu-i una omenească?

Olmedo nu fu sigur că bărbatul spânzurat la mijlocul funiei, ca un păianjen uriaş ţesându-şi firul, auzise ceva, însă pesemne că presimţise o undă de primejdie, deoarece se oprise în loc şi-şi răsucise întreg corpul în direcţia lor.

Nu poate să se mai întoarcă, hotărî Bartolome de Olmedo, deoarece nimeni nu ar mai fi reuşit să urce pe primejdioasa cărare către crengile pomului. Cu toţii erau peste măsură de slăbiţi şi era de mirare că Aguirre ajunsese până acolo, fără să facă măcar o pauză.

Strânse mai tare braţele în jurul lui Escalante care, epuizat de efort, se lăsă moale şi alunecă pe puntea udă. Soldaţii îi priveau nemişcaţi, respirând agitat, de parcă ei s-ar fi luptat împotriva lui.

– A înnebunit, spuse încet, de parcă şi-ar fi prezentat scuze. Vicontele Juan de Escalante Y Ramiro a înnebunit, din cauza foamei. Dacă rupem acum legătura cu Aguirre, nimeni nu ne va mai urni de pe stâncile astea şi, cel mai târziu mâine seară, vom fi morţi sau zdrobiţi de stânci, asemenea lui Guatemuz. Aguirre, pricepeţi? – Aguirre este singura noastră legătură cu lumea, cu Eldorado, cu Dumnezeu... Rugaţi-vă să reuşească.

Şi Aguirre reuşi. Fără nici o altă pauză, înaintă metru cu metru şi, când înserarea prinse să aburească deasupra apelor spumegate, se săltă, punct negru, aproape indescifrabil, pe ramurile scheletice. De acolo şi până pe stâncile din jur, fu aproape o joacă de copil.

– Dacă Dumnezeu există, atunci a vrut ca eu, Alvaro Lopes de Aguirre să mor, scuipă el înspre apele de dedesubt, privindu-şi mâinile pline de sânge. Pentru că Diavolul precis nu există, altminteri m-ar fi ajutat. Sau poate că m-a ajutat, rânji. Blestematul de Olmedo a vrut să mă vadă atârnând ca un pisoi jigărit deasupra vijeliei de sub mine.

Se ridică în picioare şi ascultă cu atenţie de unde se auzea bubuitul îndepărtat.

– Poate că acolo se află cheia disperării noastre, mormăi el mai departe, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj. Poate că destinul a vrut să ne oprim pe stâncile alea, ca să ne ferească de ceva cu mult mai rău. La drum, deci, moartea oricum pândeşte de pretutindeni.

Se ridică în picioare, pe vârful ascuţit al stâncii, şi se sprijini de trunchiul subţire. Undeva, la o mică veşnicie de el, păpuşile înţepenite ale soldaţilor păreau că aşteaptă un semn de la el. Înălţă braţul şi făcu un gest porcos.

– Aşteptaţi, lepădăturilor! strigă către ei, dar cuvintele se risipiră în curentul de aer. Aţi merita să muriţi ca nişte porci spinoşi ce sunteţi. Dar atunci nimeni nu va mai putea asista la victoria finală şi la triumful lui Alvaro Aguirrez. Destinul e cel care vrea să trăiţi, pentru ca gloria mea să fie deplină.

Porni la drum. La singurul drum pe care putea să-l străbată; îşi săpă cu sabia trepte în spinarea de piatră şi se căţără cu unghiile, lipindu-şi trupul de spinarea înclinată a muntelui. Buricele degetelor i se frânseră şi le înfăşură în fâşii de pânză ruptă din poalele cămăşii. Cizmele îşi pierduseră tocurile, iar pantalonii se zdrenţuiră, agăţaţi prin steiuri. Căzu de mai multe ori, dar de fiecare dată reuşi să se agaţe de ceva, astfel încât ajunse la concluzia că nu-i sosise încă ziua morţii. Când reuşi să se ridice în muşchi şi să treacă de marginea dreaptă, ca tăiată cu un fierăstrău uriaş, a stâncii, albia fluviului era asemenea unui căuş de palme, iar pluta dispăruse cu desăvârşire.

Se rostogoli peste smocurile firave de iarbă, cu burta în sus şi căscă larg ochii, încercând să cuprindă între deschiderile pleoapelor întreg cerul. Noaptea atârna deasupra sa, ca un clopot de cristal, subţire şi străveziu. Sute de stele punctau adâncurile nemăsurate, dându-i senzaţia de vertij. Respiră adânc, străduindu-se să uite durerea din mâini.

Nu cunosc nici o constelaţie, gândi, uimit că totul i se pare firesc. *Cel mai straniu lucru care i se poate întâmpla unui om este să se descopere dintr-o dată sub un cer străin. Un cer la care n-a visat niciodată. Sau poate că acesta este cerul cetăţii de aur? Dacă este aşa, atunci nici un efort nu a fost prea mare.*

– Nu e un cer străin, îl contrazise cineva nevăzut. Este cerul dintotdeauna al acestui loc. Poate că tu nu eşti al său şi vii dintr-un spaţiu străin.

Se răsuci imediat pe burtă şi se ridică în genunchi, cu sabia ridicată, gata să lovească. Constată că nu era foarte întuneric. Nu departe de el, stătea în fund un ursuleţ oposum şi-l privea ciudat, cu capul plecat într-o parte. Îşi linse buzele şi descoperi că au un gust sărat.

Sânge, îşi spuse, *apoi scutură din cap. Nu, nu există oposumi vorbitori, iar eu, în mod sigur, nu vin dintr-un spaţiu străin. Vin din tabăra lui Hernando Cortes, iar acesta se găseşte la cel mult 200 de leghe în susul apei. Cred că sunt foarte obosit şi bolnav. Şi aiurez.*

– Nu aiurezi, îl contrazise vocea, care sună undeva foarte aproape. Aguirre putea să jure că nu urechile erau cele care o auzeau. Ai reuşit să ajungi până aici, ceea ce reprezintă un lucru extraordinar. Nici una din reproducerile anterioare nu a reuşit să depăşească momentul morţii celui căruia îi spuneaţi Leon Alfons I de Eldorado. Un lucru extraordinar, dar care nu ne aduce nici o informaţie în plus, aşa că istoria rămâne în continuare o enigmă, iar Ciclul va trebui reluat.

– Un urs oposum nu poate vorbi, spuse încet. E împotriva firii.

Ridică sabia fulgerător şi se aruncă înainte. Zidul sclipitor apăru numai în clipa când oţelul albăstriu al lamei se abătu spre locul unde se afla trupul dolofan, apoi dispăru. Izbitura îl proiectă în spate. Se împiedică şi căzu. Se rostogoli repede într-o parte, dar nu-l atacă nimeni. Ţâşni iar în picioare, cu sabia pregătită. Dar în faţa sa nu se găsea decât silueta durdulie, care aştepta tăcută.

– Sunt Alvaro Lopez de Aguirre! strigă. Aguirre cel care-i desfide pe zei şi le aşteaptă mânia! Tu, jivină măruntă, eşti unealta Celui de Sus sau a Celui de Jos?

Ursuleţul mişcă o lăbuţă şi platoul păru că se luminează, treptat.

Sunt mort. Mort şi visez că sunt viu, se încrâncenă Aguirre şi azvârli sabia. *Am căzut de pe lanţ şi m-am înecat. M-am trezit aici şi nu-i nimeni să-mi spună dacă ăsta e Cerul sau Infernul.*

– Nu, nu eşti mort, râse oposumul. Sau păru că râde. Dar eşti cea mai ciudată reproducere pe care-am realizat-o până acum. Nu semeni deloc cu nici una din proiecţiile de dezvoltare pe care le-am făcut înainte de a-ţi da drumul să parcurgi traseul. V-am spus eu că segmentul de aleator, pe care aţi insistat să-l introducem, a fost prea mare, se răsuci el către stânga. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu introduceam barierele?

– Nimic, răspunse femela de leopard negru. Absolut nimic. E o proiecţie, Strălucirea-Voastră. O simplă proiecţie şi eu cred că segmentul de aleator nu a însemnat nimic. Abaterile de la programul iniţial trebuie căutate în ansamblul schimbărilor pe care le-am introdus în mediu, odată cu fiecare nouă reluare. Insist să cred că materia nu posedă matrice tipice pentru evoluţia spre pragul inteligenţei.

– Aşa se întâmplă de fiecare dată când nu dispunem de suficiente informaţii, ca să putem realiza reconstituiri adecvate, fluieră plictisit condorul de pe piatra în formă de deget. Pur şi simplu, reproducerile cristalizează alte medii istorice. Eu am spus de la început că ne pierdem timpul.

Femela de leopard se lăsă pe labele din faţă.

– Este vorba numai de o afurisită de situaţie diferită de proiecţii. Asta nu înseamnă că nu ţinem totul sub control.

– Nu e vorba dacă ţii sau nu situaţia sub control, Prim-Asistent. Ci de faptul că am pierdut prea mulţi eoni, străduindu-ne să descifrăm istoria unei civilizaţii, pornind de la frânturile de informaţii descoperite în cipul acela străvechi, de pe asteroidul din Park Saadelid. Nu avem dect fragmentul de jurnal al acelui necunoscut **padre Francisco de Lugo.** Prea multe necunoscute. Poate că acel Eldorado de care...

– Eldorado... îngăimă, aproape fără voce, Aguirre.

Lumina din spatele animalelor vorbitoare. Lumina de aur venea de la cetatea mult căutată. Ştiuse, ştiuse el ca vă ajunge! Se repezi spre marginea platoului, ocolind ursul oposum prin dreapta.

– Să-l trimitem înapoi! ordonă Prim-Asistentul. Mai are o zi până la capătul Ciclului, Poate că va găsi o explicaţie pentru semnificaţia termenului Spania...

– Nu există nici o explicaţie, probabil, se îndoi ursuleţul. Mai încercăm o dată. Propun să mai avem răbdare un Ciclu şi să nu mai introducem segmentul de aleator. La urma-urmei, cred că această denumire, Terra, ascunde numai un mit. Cu mult mai real pare cealaltă – Eldorado. Mie-mi sugerează o constelaţie de dincolo de Triffyde 00-Eyre.

Aguirre se opri. Brusc, la vârful cizmelor stânca se reteză drept în jos, căscându-se într-un hău fără fund. Aproape că-şi strivi limba, încercând să nu ţipe.

Nu, nu există nici un Dumnezeu, numai eu singur... am ajuns până aici... la capătul lumii... Eu singur şi visul meu nebun despre Eldorado... Aguirre, regele neîncoronat al cetăţii de aur... Ce ştiu fiarele astea despre fericirea de a visa...

Se lăsă în genunchi. Fluviul se prăbuşea în hăul fără fund, din care ţâşneau către el stelele.

– Poate că însuşi pricipiul logic de reconstrucţie al poveştii acesteia este diferit de sistemul logic utilizat de cel ce a scris-o. În acest caz, vom obţine numai...

Se ridică în picioare. Alvaro Lopez De Aguirre văzuse Eldorado. Văzuse capătul lumii. Prăpastia mâniei lui Dumnezeu. Chinul celor osândiţi la fără de moarte încetase. Aici şi acum. Pentru că aici era capătul drumului.

– Mânia voastră... nu mă mai atinge, spuse foarte încet şi păşi în gol, fără să privească înapoi.

De atunci, punctul acela galactic, din preajma unei stele roşii de tip FDK-0067, poartă splendidul şi incomprehensibilul nume Eldorado. Dar nici o expediţie nu rătăceşte vreodată prin acele locuri uitate în pustietăţi aride ale hărţilor periferice.

Arta de a nu scrie o nuvelă

Cu ceva timp în urmă, într-un an de care, probabil, nici Cel de Sus nu-şi mai aminteşte, într-o mansardă prăfuită şi proporţionată ca o conservă ţâşnită de sub roţile unui tren, a cărei chirie, restantă pe trei ani, nimeni n-o mai cerea, Jeffrey Smith deschise şi ultimul dintre cele şase plicuri luate cu înfrigurare, în dimineaţa respectivă, din cutia poştală. Pentru a şasea oară în ziua aceea şi a cine ştie câta suta oară în decursul anilor citi o nouă variaţiune pe o arhicunoscută şi dureroasă temă:

Stimate domnule Jeffrey Smith,

Cu toate că în nuvela dumneavoastră este vădită maturitatea cu care vă stăpâniţi stilul, vă mărturisesc cu sinceră părere de rău că motivele care mă determină să am reţineri în privinţa publicării ei – la care vă îndemn să reflectaţi – ţin de o cu totul altă natură, şi anume:

a) Titlul ar necesita o subtilă redozare a vocalelor, altfel intenţia de dublă aluzie la clasicul text al lui G.G. Bodorowsky îşi pierde suflul.

b) Deşi prologul impresionează prin virulenţa descrierii peisajului selenar, este agasantă prea evidenta influenţă din «Un meteorit la butonieră», de la a cărei publicare a trecut, precum bine cred că ştiţi, aproape o jumătate de secol.

Ingeniozitatea împletirii celor trei intrigi paralele nu a reuşit nicidecum să camufleze lipsa de originalitate – departe de mine intenţia de a vă acuza de plagiat, dar... Personajele par (în covârşitoare majoritate) preluate pur şi simplu din antologia sud-americană «Voo Doo Blues», secţiunea mediană a nuvelei în întregime induce senzaţia de acut déjá vu (din perspectiva unui cunoscător al atmosferei romanelor lui Bernadette McLaughlin şi al povestirii «Cine a sinucis-o pe Marilyn Monroe?» a lui Jean-Louis Guillaumet), iar scena masacrului din templu îmi pare inspirată grosier de «Scurtă poveste stranie din Siberia».

În ceea ce priveşte finalul nuvelei dumneavoastră, vă asigur că ar crea un şoc teribil oricărui cititor cu solide lecturi SF, întratât este de flagrantă transcrierea cvasitextuală din «Omul care a vândut Luna».

c) Există totuşi şi semnul unei potenţiale speranţe: se poate dezvolta cu succes la dimensiunile unei nuvele episodul sinuciderii robotului, caz în care vă atrag atenţia să evitaţi tangentarea firelor narative din «Tu, robotul» şi din «Jimmy a deschis ochii».

Profund convins că veţi dovedi perseverenţă, vă încredinţez că aştept cu neprefăcută nerăbdare să-mi trimiteţi şi alte texte.

Al dumneavoastră,
Maximilian Pershing
editor, «Little Weird Tales»

Mai întristat ca oricând, Jeffrey termină de citit scrisoarea care i se prelinse alene printre degete căzând pe podea lângă celelalte şi, pentru prima oară în viaţă, privi în jurul său: lângă pereţii strâmbi şi murdari ai micuţei camere se gârboveau vrafuri hidoase de foi îmbâcsite de praf, iar acum, o nuvelă precum «Zborul delfinului» nu mai semnifica pentru el o poveste la care ţinea în mod deosebit şi pe care o scrisese într-o noapte senină a verii trecute, ci numai un teanc anodin de coli prins cu agrafe, înghesuit între atâtea altele undeva lângă uşă şi care avusese parte de frunzăriri prin birourile a zeci de redacţii, datorându-şi nepublicarea unei vagi asemănări cu un obscur poem fantastic japonez din secolul XIX. Iar Jeffrey reuşi cu adevărat să vadă că este împresurat de mii de fâşii dreptunghiulare de hârtie, pe a căror suprafeţe stereotipe

zac ticsite poveşti despre care află cu regularitate că au fost publicate în forme mai mult sau mai puţin similare în reviste şi cărţi despre care nu a auzit niciodată, scrise de autori cu nume mai fascinante decât ale personajelor lui, în ţări pe care memoria sa cu greu le poate localiza geografic, căci sunt prea numeroşi anii de când Jeffrey nu trăieşte pentru nimic altceva pentru a-şi deşira ghemul nesfârşit de cuvinte într-una din crevasele minţii.

Se întinse pe jos în mijlocul camerei, privind, ca întotdeauna, în gol, şi rămase neclintit toată după-amiaza, apoi seara şi întreaga noapte, iar când soarele îşi ivi prima rază de lumină roşiatică prin dreptunghiul lucarnei pe acoperişul clădirii de vis-a-vis, Jeffrey aşeză maşina lui uzată de scris lângă el pe podea şi, sub titlul «Cea mai completă poveste SF scrisă vreodată», îşi sintetiză pe 99 de pagini toate nuvelele, intersectând elegant tramele şi destinele personajelor, parcurgând toate genurile SF-ului, exersând o varietate de grafii extravagante, iar pe ultima pagină distrugând Universul într-o singură propoziţie şi renăscându-l cu un singur cuvânt, încadrând ulterior totul între un verset din Biblie ca moto şi un pasaj final, criptat într-o limbă compusă chiar de el, despre care sugerase discret că ar conţine cheia filozofică a poveştii.

Un alt scriitor ar fi scris nuvela doar sub impulsul veninos al furiei şi ar fi anexat textului două-trei rânduri arogante, menite să ridice sprânceana oricărui editor. Dar nu şi Jeffrey; animat de cele mai pure sentimente, expedie povestea revistei «Trembling Stories», al cărei răspuns îi parveni într-o dimineaţă înnorată într-un plic albastru pe care el îl desfăcu de îndată, iar privirea lui exersată se pierdu instantaneu între «deranjează eclectismul de vână barocă» şi «imposibil de acceptat jonglarea – nu lipsită de abilitate – cu nenumăratele furtişaguri de idei din texte deja consacrate».

Nu înţelese, nici în ziua aceea şi nici în zilele următoare, când reciti foaia îngustă şi satinată, atât de plăcută la pipăit de, poate, o mie de ori. Abia în miezul unei nopţi ploioase, stând nemişcat cu fruntea lipită de geamul răcoros al lucarnei, privind adânc în beznă, toate căpătară un sens şi atunci el, probabil cel mai singur om din lume, începu să plângă pe tăcute, reuşind treptat să decanteze din abisul amintirilor un an al naşterii, un oraş al copilăriei, chipurile câtorva persoane ce de-a lungul vieţii îi fuseseră apropiate şi care, da, existaseră cândva, înainte de a fi fost sedus de formele fantasmagorice ale mecanismului singurătăţii.

Încă părându-i-se că mai desluşeşte argumentul esenţei SF-ului, introduse o coală albă de hârtie în maşina de scris şi istorisi «Unica poveste SF reală scrisă vreodată», povestea lui. În zori o împături atent şi o strecură într-un plic lipsit de personalitate, iar destinatarul îl menţionă, după ce rămase câteva clipe pe gânduri, cu numele unei reviste fictive, scornit pe loc. Apoi deschise fereastra şi păşi pe marginea acoperişului cu maşina de scris sub braţ.

V-aş putea spune în continuare că Jeffrey, înainte de a sări în gol, a tras în piept o ultimă gură de aer care l-a revigorat dintr-o dată, încât s-a hotărât să înceapă totul de la capăt, astfel că s-a întors în camera lui şi s-a reapucat de scris, iar două săptămâni mai târziu a primit răspunsul prin care îi era acceptat textul spre publicare, se sugera schimbarea titlului şi i se propunea colaborarea în viitor cu condiţia semnării sub un pseudonim exotic dar, dacă v-aş spune asta, ar însemna să fabulez, drept pentru care am să vă dezvălui adevăratul sfârşit al poveştii.

Într-adevăr, acolo, pe acoperiş, Jeffrey a tras o ultimă gură de aer în piept, care l-a demoralizat şi mai mult; a sărit ţinând strâns în braţe maşina de scris.

Evident, peste două săptămâni a sosit scrisoarea editorului revistei «The Never Mind», dar plicul se îngălbeneşte şi astăzi într-o cutie poştală roasă de rugină însă, dacă sunteţi interesaţi, vă pot reda literal conţinutul:

Dragă domnule Jeffrey Smith,

Mă simt obligat să vă semnalez că în pofida interesului pe care ni la trezit titlul inedit şi incitant al textului dumneavoastră, tot restul seamănă copleşitor de mult cu o povestire apărută într-o revistă europeană cu ceva timp în urmă, într-un an pe care, să fiu sincer, nu mi-l mai amintesc...

OVIDIU VITAN

S-A ÎNTÂMPLAT ÎN NOAPTEA ACEEA

– Nu mă tem de durere, nu mă tem de durere, nu mă tem de durere!

Cuvintele ieşeau grele printre dinţii strânşi ai bărbatului, ca nişte lopeţi de pământ aruncate în sus printr-un grătar metalic. Pe umerii lui apăsa o greutate uriaşă din plumb, ace metalice îi străpungeau palmele şi pulpele, biciul îi spărgea ritmic pielea de pe spate. Cuvintele de-abia reuşeau să iasă din gât; de altfel, nici nu ajungeau toate dincolo de dinţi. Iar cele care treceau erau atât de grele, încât păreau să fie absorbite înapoi în gură, de durere.

– Nu mă tem de durere! scrâşni el.

Stătea în picioare, sub cerul vineţiu, singur în deşertul de piatră acoperit cu scheletele sfărâmate, tremurând cu toţi muşchii în plin efort sub povara copleşitoare de plumb. Sudoarea i se amesteca, pe pulpe şi pe braţe, cu sângele scurs din rănile produse de acele metalice. Acestea îi perforaseră pielea, îi străpunseseră carnea, cu un sunet oribil, şi apoi îi spărseseră din nou pielea dincolo, la ieşire. Dar el rezista.

– NU MĂ TEM DE DURERE! urla el.

– Dar de ce te temi?

În faţa lui reapăruse Demonul, care îl tortura parcă de o veşnicie. Chipul său înspăimântător, emanând o duhoare de cadavru amestecată cu un iz metalic amar, se apropie până la un deget de obrazul chinuit al bărbatului.

– Nu mă tem de nimic, îşi smulse acesta cuvintele.

– Cum aşa? Carnea doare, spuse Demonul cu răutate, înfigând, lent, o lamă de oţel în bicepsul bărbatului, care scrâşni din dinţi, dar nu gemu.

– Carnea doare, dar gândul e mai tare decât carnea, articulă el într-un târziu, cu cuvinte ca de plumb topit.

– Aşaaa?... Deci gândul îţi dă puterea?

– Nu! Gândul *este* puterea, reuşi să pronunţe, dureros, bărbatul, tremurând din ce în ce mai tare sub colosala apăsare.

– O, nu. Nu – nu – nu! Te înşeli! Gândul nu este puterea. Ştii ce este gândul?

– Gândul este puterea!

– Gândul este un ac mic de fier, care-ţi trece prin creier! şopti Demonul.

– Da, şopti bărbatul. Acul de fier înţeapă creierul – dar durerea topeşte fierul. Gândul *este* puterea!

– Deci eşti de acord că gândul este un ac? întrebă Demonul mieros. Şi eşti sigur că nu te temi de nimic?

– Şi ce-o să-mi faci? râse o clipă, tragic, bărbatul, la un pas de a se prăbuşi, cu pulpele încordate dureros. O să-mi înfigi ace de fier în creier?! Atunci înseamnă că eşti mai prost decât credeam.

– O, nu! Nu. O să-ţi arăt ceva şi mai rău decât asta. Ceva ce n-o să suporţi!

– Încearcă-mă!

Demonul râse oribil, cu stropi de sânge, şi-şi puse ghearele pe tâmplele bărbatului. Acesta holbă ochii şi răcni înspăimântat.

– Gândul e un ac, şuieră Demonul. Gând. Ac. *Gândac*. Cum e să-ţi treacă nu gânduri, ci gândaci prin cap?!

Bărbatul urlă prelung, animalic. Gândacii îi foşgăiau prin creier, intrau prin toate cotloanele, se cuibăreau în neuroni şi din ouăle lor depuse acolo ieşeau idei murdare, pe care le purtau prin tot creierul infestat... Bărbatul cedă cu un icnet, iar tona de plumb se prăbuşi peste el...

– NUUUU!

Se trezi transpirat tot, urlând în gura mare. Era în pat, la el în cameră. Un vis?! O, Doamne, ce bine că n-a fost decât un vis, un coşmar! Îşi puse însă, speriat încă, mâinile pe cap, ca şi cum s-ar fi temut că o să găsească acolo gândaci. Ce porcărie!

Se frecă pe pielea capului cu palmele...

Un gândac îi alerga pe tâmplă.

Răcnind ca un apucat, oripilat, îndepărtă insecta cu lovituri rapide. I se făcu greaţă. Se repezi în baie – se pieptenă cu furie, se examină... Nu, desigur. Fusese doar un vis. N-avea cum să aibă insecte în cap!

Deşi *pe* cap nu era imposibil. Prin casă, gândacii se înmulţiseră alarmant şi, uneori, o luau la plimbare pe pereţi, pe masă, prin pat... Iar ăsta i se suise pe cap; de aici şi coşmarul. Atâta tot. Se spălă îndelung, oripilat încă.

Apoi porni la război.

Se apucă să toarne valuri de otravă în găurile din podea. Chimicalele intrau pe galeriile minuscule şi umpleau cuiburile, producând adevărate hecatombe. Moartea alerga de la unul la altul, luând şi câte zece deodată. Dar încă mai rămâneau foarte mulţi. Unii dintre ei fugeau disperaţi afară – unde însă omul îi stropea direct, înecându-i în valul de otravă care le dizolva rapid corpurile.

– Ce naiba faci aici?!

Se întoarse. Era mama lui.

– Dai cu otravă în crucea nopţii?!

– Niciodată nu-i prea târziu, spuse el surescitat şi se întoarse la războiul său. Terminase otrava şi acum se gândea ce putea face. Nu stătu prea mult pe gânduri. Apucă o riglă de lemn şi începu să-i vâneze, strivindu-i cu lovituri puternice date cu latul riglei.

– Eşti nebun, îi spuse ea. Asta nu mai e deratizare. Asta e plăcerea dementă de a ucide!

– Oo, da, ai mare dreptate, încuviinţă el. Ador să-i strivesc, să-i distrug! Şi ştii de ce? Pentru că-i urăsc! Sunt mici, scârboşi, împuţiţi. Vreau să-i extermin!

– Îi *urăşti*?! Înţeleg să-ţi fie *silă* de ei. Dar ură?! Poate că... Cine ştie, poate că ei *te iubesc*!

Bărbatul se întoarse brusc spre ea. O privi surprins, parcă scos o clipă din demenţa sa, apoi izbucni în râs.

– Fii serioasă, îi spuse el. Cum să mă *iubească*?! Sunt nişte insecte scârboase, murdare, dăunătoare. Nu gândesc, nu simt, nu iubesc, habar n-au că există!

– De unde ştii tu că nu gândesc?

Bărbatul se cutremură la amintirea gândurilor-gândaci, din coşmar.

– Vrei să-ţi demonstrez că mizeriile astea nu gândesc? Uită-te aici.

Ameţit de otravă, un gândac mare, lucios, alerga pe multele sale picioruşe drept spre ei. Bărbatul ridică talpa deasupra lui, întunecându-i orizontul. Insecta era minusculă sub papucul uriaş al omului... Apoi acesta se lăsă cu toată greutatea peste gândac, transformându-l instantaneu într-o pată diformă, care nu semăna cu nimic.

– Uită-te la chestia aia, spuse omul. Are aerul că gândeşte?!

– Eşti nebun, repetă ea. Eşti maniac! Şi-n plus, gândeşte-te, ai dat cu otravă. Cum o să mai dormi aici?

– Este o otravă inofensivă pentru oameni, răspunse el, retezând în două, cu o lovitură năprasnică dată cu tăişul riglei, o altă insectă.

– Uite ce e, spuse femeia. Şi mie mi-e silă de ei, şi eu le-am dat cu otravă. E firesc. Dar *atâta răutate* nu e bună.

– Nu e *bună*?? Bună la ce?!

– Nu ştiu, ridică ea din umeri pe când ieşea din cameră. Dar sper din toată inima să ai dreptate şi să nu gândească, să nu simtă... *să nu se răzbune!*

– Să se răzbune?! Asta-i chiar absurd! izbucni el în râs, în mijlocul sutelor de cadavre mutilate, strivite, retezate, otrăvite, împrăştiate peste tot. Cum ar putea să se răzbune?!

– Habar n-am, spuse ea. Habar n-am.

Dădu să iasă, dar bărbatul o apucă de braţ, oprind-o.

– Ascultă-mă, mamă. Gândacii nu sunt altceva decât insecte. Scârboase. Idioate. Mici. Iar eu sunt om. Mare. Raţional. Curat. Şi am dat cu atâta otravă, care pe mine nu mă afectează absolut deloc, încât până mâine vor crăpa toţi gândacii rămaşi. E destulă otravă cât să omoare, o zi întreagă de-acum încolo, un gândac mare cât mine, dacă prin absurd ar exista aşa ceva. Iar dacă mâine dimineaţă o să mai vezi picior de gândac pe-aici, să nu-mi spui mie Gregor K.!

Descoperind un nou Pământ

– Nu-nţeleg care-i problema, spuse Preşedintele. La urma urmelor, *ei* sunt cei care au venit la noi, *ei* au făcut Primul Contact.

Cei trei consilieri, traşi la faţă şi încercănaţi după ultimele evenimente, se priviră pe furiş.

– Domnule preşedinte, spuse primul consilier, extratereştrii au şi nişte... ă-ă-ă, le-am putea spune cereri...

– Nu-mi amintesc să ne fi cerut ceva.

– Termenul *cereri* nu-i cel mai potrivit, interveni al doilea consilier, cel mai informat în legătură cu Contactul.

Primul consilier se ocupa de reacţia omenirii faţă de acest eveniment epocal, iar al treilea de rezultatele pe termen lung. De altfel, era şi cel mai ignorat.

– Solicitări, continuă al doilea consilier. Chiar rugăminţi, dacă vă place.

– Îmi place, încuviinţă Preşedintele. Rugăminţi pentru ce?

– Admitere, interveni brusc al treilea consilier. Comerţ, tehnologie şi adaptări sociale. Contacte.

– Ne-au contactat deja, preciză primul consilier.

– Pot pleca în orice clipă.

Afirmaţia cauză o tăcere nervoasă în odaie, adăugându-se nervozităţii generale care-i măcina pe toţi, până ce al treilea consilier fu suficient de ignorat şi ei putură să continue.

– Mai întâi, spuse primul consilier, se doreşte un guvern mondial.

– Putem folosi ONU pentru asta.

– Numai dacă din ONU vor face parte toate ţările de pe glob. Realmente, *toate* ţările, toate popoarele – nimeni să nu rămână pe dinafară sau să nu fie de acord că ONU reprezintă arbitrul final.

Preşedintele căzu pe gânduri.

– Care-s şansele?

– Mai bune decât înainte de venirea lor, dar...

Primul consilier lăsă fraza neterminată, adăugând un pufnet care semnifica opinia lui despre şansele respective. Preşedintele clătină din cap.

– Cu sprijinul lor, rosti el, pentru a ne oferi călăuzire şi ajutor, poate peste câţiva ani...

– Primul pas, zise al treilea consilier.

Toţi îl priviră.

– Apoi, observă al doilea consilier, mai este un aspect de luat în consideraţie: acest guvern mondial va fi doar *primul* pas în acceptarea de către ei.

– Ce altceva ar mai dori de la noi? Vor fi reprezentate toate popoarele din lume...

– Toate fiinţele omeneşti, domnule preşedinte, preciză al doilea consilier, dar... vedeţi dumneavoastră, ei vin dintr-o civilizaţie interstelară, din care fac parte multe rase şi societăţi diferite, şi par să aibă alte criterii decât...

– Treci la subiect!

– Doresc reprezentarea tuturor fiinţelor superioare din punct de vedere mental.

– Păi... oamenii sunt ăia.

– Delfinii, rosti al treilea consilier.

– Ce? Ah, da... parcă s-a discutat ceva în Congres, nu?

– S-a încercat limitarea măcelăririi lor de către industria piscicolă. Legea n-a fost aprobată.

Preşedintele căzu pe gânduri.

– Asta nu va îmbunătăţi relaţiile dintre noi, aşa-i? întrebă el. Cei trei consilieri clătinară politicos din capete. Ei bine, cu aju-

torul lor, o să reuşim contactul cu delfinii şi o să vedem ce putem face.

– Nu-i vorba numai despre delfini, adăugă al doilea consilier.

– Ce mai este? făcu Preşedintele iritat.

– Patru sau cinci alte specii de primate, zise al treilea consilier. Termitele...

– Termitele?

– Conform definiţiei lor, preciză al doilea consilier.

– Alte două specii de primate despre care nu bănuiam nimic, urmă al treilea consilier. Sau, cel puţin, despre care nu puteam dovedi nimic. Conform spuselor lor, comparabile cu legendele noastre despre Yeti, omul zăpezilor.

Preşedintele scoase un mârâit circumspect din fundul gâtlejului.

– Am uitat balenele?

– Balene?

– Da, încuviinţă primul consilier. Extratereştrii ne-au sugerat să le folosim pe ele pentru contactul cu delfinii.

– Mi se pare firesc. Altceva?

– O specie de sirene...

– Stai aşa! Nu există sirene.

– Au găsit câteva, explică al treilea consilier. O civilizaţie destul de măricică. Vor să le includem.

– Modalităţile lor de a afla despre fiinţele inteligente de pe o planetă, spuse al doilea consilier, desfiinţează toate cercetările noastre asupra lumii animale. Ne vor da o mână de ajutor, totuşi au precizat că noi va trebui să ducem greul.

– Trebuie amintite şi creaturile ionice pe care le-au descoperit în stratul de ozon, se făcu auzit al treilea consilier.

– *Care* creaturi?! izbucni Preşedintele.

– ă-ă-ă, s-au făcut nişte cercetări în direcţia respectivă, zise primul consilier, şi există o bază teoretică *redusă* pentru această posibilitate.

– Atât doar că nu-i o posibilitate, spuse al doilea consilier. Va trebui să le includem.

– Plus pe locuitorii din interiorul Pământului, adăugă al treilea consilier.

Preşedintele se împurpură puţin sub linia maxilarului.

– Cum se aşteaptă să contactăm toate drăciile astea?! răcni el. Şi de *unde* au apărut ele?

– Domnule preşedinte, începu al treilea consilier, teorii despre astfel de creaturi au fost emise frecvent, unele având chiar un anumit temei. Faptul că noi n-am evoluat suficient pentru a contacta aceste... alte fiinţe *inteligente*, pe care dumneavoastră le-aţi numit „creaturi", nu înseamnă că ele nu există sau că nu pot exista. Este posibil să nu existe la nivelul nostru, dar cu siguranţă există la nivelul pe care ni-l solicită extratereştrii înainte de a ne accepta în civilizaţia lor superioară.

Tonul calm păru să-l domolească pe Preşedinte.

– Ei bine, începu acesta încet, presupun că... hm... concentrându-ne eforturile în această direcţie... peste nişte ani...

– Extratereştrii au apreciat că vor fi necesari patru sute de ani până să le putem prezenta o civilizaţie panomorfă unită, pe care s-o înglobeze în civilizaţia lor, preciză al doilea consilier.

Preşedintele păru din nou că se înăbuşă, dar reuşi să se controleze. Sunetul cu care-şi drese vocea nu mai era circumspect.

– Este un pas însemnat, rosti el în cele din urmă, o serie de paşi însemnaţi pentru toată omenirea... şi pentru alţii... cu care să începem. Un drum cu un obiectiv măreţ. Ar fi bine să pornim cât mai repede acest prim pas.

– Perfect, zise al treilea consilier. Asta înseamnă că acum putem discuta.

Cei trei îl fixară cu privirile pe Preşedinte.

În tăcere, al treilea consilier începu să-şi desprindă pielea frunţii. Scalpul îi căzu pe spate, dezvăluind urechile ascuţite şi părul mătăsos. Scânteierea din ochii săi părea magică, totuşi cuvenită noii sale înfăţişări.

– Acum, începu el, vorbind în numele tuturor spiriduşilor care au rămas în ascunzători...

Traducerea:
Mihai Dan Pavelescu

FLORIN PÎTEA

GANGLAND: Noduri şi NUME

*Anei-Maria Negrilă, pentru că a adus **Schimbarea la faţă** în SF-ul românesc*

Prin ceaţa groasă, faţadele văduvite de ferestre se iveau ca nişte ocnaşi legaţi între ei cu lanţuri, în şiruri ce se întindeau pe cele două laturi ale străzii. Din loc în loc, focurile din pubele aruncau pâlpâiri şovăielnice, tulburi, peste zidurile igrasioase. De-a lungul străzii veneau încet, călare, doi oameni, strunind din hăţuri cabalinele.

– Asta nu era vreme de ieşit din Templu, părinte, zise cel din dreapta. Chipul îi era acoperit de viziera căştii, în care lumina roşiatică a focurilor se reflecta distorsionată.

– Mie-mi spui, Enguerrand? replică părintele. Umezeala asta scârboasă se strecoară până în măduva oaselor. După ce terminăm treaba, neapărat să mergem să bem nişte tărie, ca să-mi revin.

Spre deosebire de Enguerrand, părintele nu purta cască. Părul lung, negru şi ondulat, îi atârna peste gulerul jachetei din piele în dreptul omoplaţilor. Pe obraji şi până pe bărbie i se întindeau ţepii unei bărbi de trei sau patru zile, iar în lobul urechii stângi avea un mic craniu din argint.

– Parcă ai băut nişte tărie şi când am plecat, remarcă Enguerrand întorcându-şi viziera spre el.

– N-aş mai fi plecat, zise părintele clătinând din cap.

Enguerrand trase brusc de hăţuri. Cabalina se opri, înfigându-şi extensiile ceramice ale copitelor în asfaltul măcinat al străzii. Călăreţul scoase de la oblâncul şeii o armă graser pe care o îndreptă către un ungher întunecos al unei ruine, în locul unde odinioară se aflase o uşă. Cu degetul mare declanşă proiectorul cu xenon ataşat deasupra armei.

În cercul de lumină se ivi un copil de cinci sau şase ani, îmbrăcat în zdrenţe. Cu mâna stângă căuta să-şi ferească ochii de lumina proiectorului, iar în dreapta ţinea o bucată de ţeavă ruginită. Enguerrand închise proiectorul, apoi puse arma înapoi la oblânc.

– Am crezut că-s şobolani, explică el îndemnându-şi cabalina mai departe.

Părintele ridică din umeri, făcând să licărească ţepii cromaţi care-i înţesau jacheta.

– Care hacker vine de data asta? întrebă el.

– Macho Kid, răspunse Enguerrand. Numele hackerului fu însoţit de răpăitul unei arme automate care se auzi din depărtare, dinspre stânga lor.

– Puştiul ăla din Kansar City, comentă părintele. Are clasă.

Peste ei se târau umbrele cablurilor şi lanţurilor întinse între clădiri, iar vocile celor doi răsunau înfundat în spaţiul acela care nu era închis şi rezonator, dar nici deschis.

– Aşa am auzit şi eu, că n-are decât o clasă, zise Enguerrand, prefăcându-se că n-a înţeles.

Se apropiau de o piaţă, iar în lumina focurilor se zăreau câteva siluete.

– Cu una mai mult ca tine, în tot cazul, spuse părintele.

Enguerrand duse mâna la mânerul paloşului pe care-l purta la şold.

– De la o vreme încoace nu mai ştii de glumă, vistiernice, se grăbi părintele să spună, având grijă să se îndepărteze de Enguerrand atât cât să iasă din raza de acţiune a paloşului.

– Când glumeşti, zâmbeşte, părinte, replică vistiernicul. Altfel s-ar putea ivi confuzii.

Schimbul de replici părea să facă parte dintr-un fel de ritual, căci mâna lui Enguerrand se îndreptase spre mânerul paloşului încet şi fără prea mare convingere.

Cabalina părintelui se apropie din nou de a vistiernicului, tropăind agale cu copitele ceramice pe drumul plin de hârtoape. De-a lungul picioarelor celor două creaturi se întindeau tendoane din fibră de carbon a căror culoare neagră mată părea să absoarbă din aer lumina firavă.

Aproape că intraseră în piaţă când de deasupra lor se auzi uruitul unui elicopter. Un proiector îi scăldă în lumină intensă, alb-albăstruie, filtrată prin grătarele şi ţevile metalice ce se întreţeseau deasupra străzii.

– Identificaţi-vă, lătră o voce sintetică amplificată de un megafon.

Enguerrand îşi îndreptă privirile în sus, iar filtrele vizierei compensară automat intensitatea luminii. Peste fuselajul aparatului defilă un şir de date despre model, anul de fabricaţie, caracteristici aerodinamice, armament şi raza de acţiune.

– E-un rahat de bondar teleoperat, remarcă el dispreţuitor.

Una dintre cabaline fornăi, trimiţând două jeturi de aburi în aerul jilav.

– Normal, răspunse părintele. Un elicopter cu personal uman ne-ar fi făcut ciur fără să stea prea mult pe gânduri. Dar de elicopterele mari au grijă Îngerii.

– Repetăm, identificaţi-vă, reluă vocea cu răbdare neomenească. Cine sunteţi?

Părintele scoase din coburi o puşcă de vânătoare fără pat şi cu ţevile retezate la jumătate. Una dintre ţevi scuipă foc, iar minielicopterul explodă, luminând pentru o clipă zidurile măcinate de vreme.

– Bănuiesc că asta vă răspunde la întrebare, remarcă părintele încărcând din nou puşca şi punând-o în cobur.

– Ştii bine că în preajma pieţei unde vin hackerii şoselelor n-avem voie să folosim arme. De ce l-ai doborât, părinte? întrebă Enguerrand în timp ce intrau în piaţă.

– Detest să stau la discuţii cu maşinăriile.

În mijlocul pieţei, lângă o fântână arteziană secată, pe jumătate sfărâmată, aşteptau o femeie şi un bărbat. Femeia avea părul verde, lung şi unduitor, iar bărbatul, al cărui păr era de un verde ceva mai deschis, îl purta tuns scurt. Amândoi erau îmbrăcaţi în combinezoane vernil dintr-un material asemănător blănii. Când părintele şi Enguerrand ajunseră lângă ei, descălecară şi îşi luară cabalinele de căpăstru.

– Bună seara, Templieri, le spuse bărbatul, deschizând braţele cu palmele în sus, semn că nu avea arme. Sunt Evergreen, iar ea e Willow.

De aproape, părul lui Evergreen se dovedi a fi o specie simbiotă de gazon, foarte des şi bine întreţinut, în vreme ce pletele lui Willow erau o versiune mutantă a ramurilor de salcie, cu frunze lungi şi foşnitoare.

– Bună, pe dracu', începu părintele să zică, dar Enguerrand îi trânti un ghiont în coaste şi remarca se transformă într-o mormăială nedesluşită.

– Bună seara, Degete Verzi, spuse acesta din urmă. Sunt Enguerrand, trezorierul Ordinului Templierilor, iar acesta este părintele O'Blivion.

– Acel părinte O'Blivion? întrebă Willow cu un zâmbet în colţul gurii.

– Chiar acela, replică O'Blivion, plăcut surprins de interesul arătat. Vă vin tare bine salopetele astea, continuă el într-o doară.

– Este muşchi simbiot, părinte, explică Evergreen. Absoarbe transpiraţia din piele şi umezeala din aer.

Ultimele cuvinte îi fură însoţite de fâşâitul uşor a două motociclete, care intrară în

piaţă, dădură un tur silenţios, apoi se opriră lângă fântâna secată. Motocicliştii le săltară pe cricuri, apoi coborâră din şei.

Motocicletele, cu roţi lipsite de spiţe sau butuci, erau nişte modele de un negru lucios, emailat, şi arătau ca nişte scorpioni reproiectaţi în tunelul aerodinamic. Stăpânii lor, însă, aveau părul împletit în codiţe subţiri în care străluceau stins microprocesoare străvechi, antichităţi de la sfârşitul mileniului anterior. În orbite păreau să aibă picături enorme de mercur, implanturi oculare reflectorizante pe care nu se vedeau nici urmă de pupile sau irişi. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine din piele lungi, prăfuite.

– 'Nă seara, spuse cel mai apropiat. În pielea ciocolatie de pe dosul mâinii avea încrustat un model african din aur, ca o zeitate păgână deformată de imaginaţia unui pictor cubist. Sunt Jorj, iar el a Jac.

Jac dădu ceremonios din cap în direcţia lor, iar amuletele de la gâtul său se legănară şi zornăiră. Lui O'Blivion i se păru că întrezărise pentru o clipă un deget mumificat printre ele, însă lumina schimbătoare a flăcărilor din pubele putea să-i joace feste.

– Adică sunteţi Necromanţi şi vă pierdeţi timpul înfigând andrele în păpuşi, mormăi părintele, alegându-se cu încă un ghiont în coaste de la Enguerrand.

– Preferăm denumirea de *houngan*, părinte, replică Jorj, şi îţi promit că o să descoperi cum e treaba cu păpuşile imediat cum o să-ţi aflăm adevăratul nume.

O'Blivion trase din teacă sabia, o katana din perioada Tokugawa, şi dădu să se repeadă la Necromant. Cabalina părintelui fornăi sperită, scutură din cap, făcând să-i joace reflexia flăcărilor în sticla neagră care-i sigila orbitele, şi se trase îndărăt. Părintele dădu o lovitură năprasnică, menită să-i despice capul Necromantului ca pe un pepene răscopt. Dar sabia japoneză se opri în lama ceramică, lată de trei degete, a paloşului lui Enguerrand, la o palmă deasupra frunţii lui Jorj. Cei doi Templieri se înfruntară, încruntării furioase a lui O'Blivion răspunzându-i viziera rece, reflectorizantă, a căştii lui Enguerrand. Necromantul nici nu se clintise.

– De ce te bagi, vistiernice? O să fie un dobitoc mai puţin pe lume, mârâi părintele printre dinţi. De pe fruntea încruntată începuse să i se prelingă un strop de sudoare.

– Pune sabia la loc în teacă, răspunse calm trezorierul, altfel am să mă îngrijesc personal să fie un dobitoc mai puţin pe lume.

Pe chipul ciocolatiu al Necromantului se vedea reflexia săbiei de samurai, tremurând puţin din cauza încordării părintelui. Ochii săi neomeneşti, ca două bile de crom, nu clipiseră nici măcar o dată.

– Presupun că vreţi să mai veniţi şi altă dată aici, la întâlnire cu hackerii şoselelor, remarcă el pe un ton exagerat de calm.

O'Blivion îşi întoarse faţa de la Enguerrand ca să-i arunce Necromantului o privire furioasă, iar vistiernicul profită de prilej ca să-l lovească în frunte cu relicvariul săbiei. Părintele căzu la pământ, iar Enguerrand îi aşeză vârful paloşului între bărbie şi mărul lui Adam.

– Ai memoria cam scurtă, părinte. Ascultă-mă cu atenţie. Data viitoare când mai faci figura asta, te ţintuiesc de caldarâm ca pe-o gânganie.

O'Blivion lăsă sabia din mână, semn că avea de gând să se potolească. În acel moment, asfaltul de sub el începu să vibreze ritmic, însoţit de un vuiet surd. De unde se afla întins, văzu decupându-se din umbra unei străzi două siluete enorme. În piaţă intrară doi dinozauri bipezi, zguduind pământul şi lăsând urme adânci în asfalt. Pe drum, unul se opri pentru a muşca de câteva ori din hăţişul de grătare şi lanţuri care îi îngreuna înaintarea. La lumina flăcărilor, dinţii le luceau ca o colecţie de pumnale din fildeş. Pe spatele tiranozaurilor călăreau doi bărbaţi care purtau curele, fâşii de blană şi arbalete sofisticate.

– Uite că au venit şi clonele Godzillei, remarcă părintele, ştergându-şi sângele care-i curgea din rana de pe frunte.

– Dacă se lasă cu omorât Templieri, dăm şi noi o mână de ajutor, se oferi unul

dintre noii veniţi, coborând din şaua aflată între umerii tiranozaurului. Curelele de pe braţe şi piept fuseseră aşezate în aşa fel încât să-i evidenţieze la maximum musculatura hipertrofiată.

– O să se lase cu omorât Grei dacă nu terminaţi cu glumele astea, replică Enguerrand aşezând paloşul cu vârful pe asfalt şi rezemându-se în gardă.

O'Blivion profită de prilej ca să se ridice, clătinându-se, şi să-şi bage katana înapoi în teacă.

– Săbiile nu prea ajută împotriva săgeţilor de arbaletă, zise celălalt Greu, întinzând către ei antebraţul stâng pe care avea fixat un arc de oţel şi trei săgeţi.

– Terminaţi, spuse Willow, intrând între ei. Dacă Macho Kid ar sosi acum, cu siguranţă că şi Greii şi Templierii şi-ar lua adio de la transporturile lui. Voi nici măcar nu v-aţi prezentat, spuse ea întorcându-se către zdrahonul cu arbaleta.

O adiere firavă de vânt i se juca printre ramurile înfrunzite care-i încadrau faţa.

– Credeam că se vede destul de bine, replică zdrahonul, flexându-şi muşchii braţelor. Suntem Greii. Asta e de-ajuns.

– Grei de cap, completă O'Blivion cu voce scăzută.

Unul dintre tiranozauri îşi coborî capul enorm şi căscă fălcile către cabalina părintelui. Dinţii uriaşi încadrară ţeasta creaturii şi o prinseră într-o menghină delicată, cu ţepuşe ceramice şi miez de oţel.

– Grei de cap, părinte, rânji zdrahonul, dar avem dantură frumoasă.

Cabalina cu capul prins între colţii dinozaurului scoase un sunet nefiresc, care semăna cu un schelălăit filtrat printr-o duzină de aparate profesionale într-un studio de înregistrări. Probabil că zgomotul acela şi servea drept nechezat.

– Lasă-mi cabalina, dacă nu vrei să-ţi păstrezi dantura aia frumoasă într-o cutiuţă, zise O'Blivion.

Ameninţarea venise prompt, dar fără prea mare convingere. Ceva din tonul vocii sugera că, pentru prima dată în acea seară, părintele era cu adevărat îngrijorat. Chiar speriat.

– Potoliţi-vă, Greilor, zise Willow. Zâmbetul şăgalnic din colţul gurii îi dispăruse de-a binelea. Ar fi păcat să povestesc în GreenDream cum aţi stricat întâlnirea din seara asta.

Cei doi zdrahoni îşi aruncară unul altuia priviri întrebătoare. Cel cu arbaleta prinsă pe antebraţ ridică din umerii pierduţi sub masa enormă a deltoizilor, iar celălalt îi făcu semn saurianului să elibereze cabalina. Încet, cu o graţie nebănuită pentru tonajul tiranozaurului, fălcile enorme se îndepărtară, iar capul bestiei se ridică.

– Rămâne pe data viitoare, părinte, zise cel cu arbaletă.

– Sigur, răspunse O'Blivion cu o căutătură care nu prevestea nimic bun. Pe data viitoare.

– Pariez că n-ar avea tupeul să încerce figura asta şi cu motorul meu, îi spuse Jorj lui Jac, suficient de tare ca să-l audă toţi cei prezenţi.

Pe buzele lui Jac flutură un zâmbet, iar degetele începură să i se joace cu o amuletă din păr împletit pe care o purta la gât.

– Stai să se termine întâlnirea asta cu hackerii şoselelor şi vă arătăm noi tupeu, replică unul dintre Grei.

– Şi Greul de la care mi-a rămas asta tot plin de tupeu era, replică Jac jucându-se mai departe cu amuleta. Şi *asta*, continuă el, ridicând ghemul negru din fire de păr înnodate, este tot ce-a mai rămas.

Zdrahonii schimbară încă o privire între ei. Între timp, unul dintre tiranozauri se duse ceva mai departe şi începu să-şi alunge plictiseala izbind cu coada în fântâna ruinată.

– Frumoasă poveste, ricană cel care purta arbaleta pe antebraţul stâng. Cum zici că-l chema pe Greul ăla pe care susţii că l-ai omorât?

Privirea de mercur a lui Jac era impenetrabilă.

– N-am zis nimic de *omorât*. Cred că i-ar fi plăcut să scape aşa de ieftin...

Îşi ridică poalele hainei de piele şi se aşeză pe şaua motocicletei, ignorând saurianul care se agita la doi metri în spatele



Desen de Gabor

său, apoi își încrucișă brațele. Se mai jucă puțin cu amuleta, răsucind-o între degete și urmărind cum se reflecta lumina flăcărilor în firele de păr ce luceau de grăsime și murdărie. În ochii săi cromați, două replici miniaturale ale amuletei se răsuceau și ele.

– Cât despre nume, urmă el, nu ni l-a spus nici măcar pe cel public. Politicos ca toți Greii... Ghinionul lui a fost că i l-am aflat pe cel secret.

Zâmbi, iar zâmbetul avea ceva sardonic.

– *Adevăratul* nume.

Cu o ultimă lovitură de coadă, dinozaurul reuși să facă praf și pulbere ceea ce mai rămăsese din fântână. O piatră desprinsă din fântâna ruinată trecu prin roata motocicletei pe care stătea Jac și se lovi de capacul unei guri de canal aflată lângă picioarele Necromantului. Capacul scoase un sunet metalic înfundat, apoi începu să scârțâie și să se ridice. Jac își mută picioarele mai aproape de motocicletă.

Din gura de canal se ivi o creatură scundă și îmblănită, vag umanoidă, care urcă pe pavaj și ajută o a doua, ceva mai sură și mai lentă în mișcări, să urce la rândul ei. Mirosul îngrozitor de ape menajere se împuțină întrucâtva după ce capacul fu așezat la loc, dar era oricum aproape insuportabil.

– Bună seara, spuse creatura cu blană sură. Sunt Digger, din neamul Gheară-Lungă, și-ăsta-i Grub, fiu-meu. Venim din partea Poporului Ascuns.

– Nu era nevoie să ne zici că sunteți Cârtițe, se burzului unul dintre Grei. Se

vede, şi mai ales se simte, continuă el strâmbând din nas.

Digger se încovoie, umilit. Efectul era patetic, pentru că oricum Cârtiţa nu avea mai mult de un metru douăzeci înălţime.

– Îmi cer iertare de la domniile voastre, continuă el spăşit. Venim şi noi, ca şi celelalte triburi din Gangland...

Evergreen îşi trecu braţul pe după umerii îmblăniţi ai Cârtiţei.

– Nu ai nevoie de aprobarea nimănui ca să vii aici, Digger. Eşti la fel de îndreptăţit ca oricine altcineva ca să te întâlneşti cu hackerii şoselelor. Bate palma.

Digger întinse un membru îmblănit, acoperit cu piele groasă şi tăbăcită din care nu se vedeau ieşind nici un fel de degete, ci numai cinci gheare lungi şi groase. Evergreen îi strânse ghearele în mâna dreaptă, apoi Willow dădu la rândul său mâna cu cele două Cârtiţe. Entuziasmat de această dovadă de prietenie, Digger îi întinse ghearele şi părintelui O'Blivion. Acesta le privi ca pe ceva dezgropat de curând. Din spatele lui Digger, Evergreen se uită în ochii părintelui. Gheara lui Digger rămase stingheră în aer, iar tăcerea se prelungi, stânjenitoare.

– De la cine crezi că vine apa pe care o bei, Templiere? întrebă Evergreen într-un târziu.

– Nu beau apă, preciză părintele O'Blivion. Sub nici o formă. Niciodată.

– Se vede, comentă Jorj, alegându-se cu o privire neagră din partea părintelui.

Tăcerea stânjenitoare se adânci din nou. Cârtiţa rămăsese cu gheara întinsă în aer, într-un gest aproape rugător. În cele din urmă, Enguerrand făcu un pas înainte şi cuprinse în mâna dreaptă ghearele lui Digger.

– Sunt trezorierul Ordinului Templierilor. Eu nu mă feresc să dau mâna cu tine, Digger.

– Las' c-o să regreţi când o să-ţi scoţi filtrele nazale, zise O'Blivion cu jumătate de gură.

Enguerrand era pe cale să-i dea părintelui un răspuns pe măsură când în piaţă intră un vehicul de teren, numai roţi triunghiulare de mare tracţiune, bare antişoc nichelate şi faruri protejate cu plasă metalică. Din el coborâră două adolescente îmbrăcate în treninguri roz lucioase. Ochii le sclipeau şi ei, în ciuda luminii firave din piaţă.

– Bună seara, spuse una dintre ele pe un ton visător. Sunt Orvoloka, iar ea e colega mea, contesa Bathory. Venim din partea Vârcolacilor.

Cei prezenţi dădură politicos din cap. În piaţă începuse să fie cam înghesuială, mai ales că tiranozaurii Greilor ocupau foarte mult loc.

– A venit aproape toată lumea, remarcă Willow. Mă întreb ce-o fi cu Macho Kid de întârzie atâta.

– Sper să nu fi păţit ceva, replică Evergreen.

Ştiau cu toţii că ocupaţia hackerilor şoselelor nu era deloc uşoară, iar riscurile enorme.

– Mă întreb ce-or fi luat fetele-astea de le sticlesc aşa ochii în cap, zise părintele O'Blivion către Enguerrand.

– Rollercoaster, spuse contesa Bathory. Vreţi şi voi câte o doză? Acceptăm cărţi de credit şi microcipuri din ultima generaţie.

– Alte servicii mai oferiţi, alteţă? se interesă O'Blivion ciupind-o de fund.

Puştoaica îi trase o pereche de palme cu viteză şi precizie pe care numai transa rollercoaster le puteau produce.

– Nu te uiţi la tine, papagal bătrân? Eşti o fosilă vie şi mai alergi după fuste. Câţi ani ai? Douzeci? Douăşcinci? Vezi că te caută Moartea pe-acasă!

Părintele O'Blivion îşi frecă obrajii înroşiţi. Nu împlinise încă douăzeci de ani, dar avea cu siguranţă nouăsprezece şi era unul dintre cei mai vârstnici Templieri.

– N-alerg după fuste, alteţă, se dezvinovăţi el. Mie-mi plac fetele care poartă pantaloni.

– Mai încearcă vreo figură de-asta, continuă contesa Bathory furioasă, şi-o să am grijă să răspândesc vorba printre Vârcolaci ca, data viitoare când vrei să te prăfuieşti,

să-ţi vândă un amestec de să nu mai ştii pe ce lume eşti.

– Oricum nu ştie, interveni Enguerrand împăciuitor.

Discuţia le fu întreruptă de fâlfâitul unor aripi enorme, membranoase. Din cerul înnegurat coborâră doi pteranodoni Isuzu a căror piele din Kevlar era acoperită cu o încâlceală de graffiti. Aveau aerul unor zmee supradimensionate vopsite în culori acrilice, numai că din ciocurile lungi, cornoase, garnisite cu dinţi conici, le răsăreau ţevile unor aruncătoare de flăcări. Se lăsară încet la pământ, manevrând stângaci ca să-şi menţină echilibrul, şi în cele din urmă din spinarea lor coborâră doi bărbaţi în costume albe. În timpul zborului pe deasupra zonei urbane devastate, costumele se îmbâcsiseră cu atâta praf şi funingine încât păreau mai degrabă gri. Noii-veniţi erau raşi în cap, iar la gât purtau eşarfe din mătase.

– Bună seara la toată lumea, spuse cel mai înalt. Sunt Gabriel, iar el este Rafael.

– L-aţi văzut venind şi pe Macho Kid, Îngerilor? se interesă Enguerrand.

Gabriel clătină din cap.

– Scanerele pteranodonilor nu l-au detectat, dar asta nu înseamnă nimic. Transportoarele hackerilor sunt foarte bine camuflate.

– Socot că alea care nu-s bine camuflate în scurtă vreme nu mai sunt deloc, rosti o voce cu accent Mid-West din spatele lor.

Se întoarseră cu toţii în direcţia vocii. Între doi stâlpi igrasioşi, printre ruinele unei clădiri, stătea un bărbat înalt care purta în braţe ca pe un nou-născut o mitralieră cu ţevi rotative. Borul pălăriei Stetson îi ascundea faţa în umbră, cu excepţia mustăţii stufoase, în schimb o rază răzleaţă de lumină se juca pe ţevile lucioase ale armei.

– Ai venit de mult, puştiule? întrebă Evergreen.

– De vreo două ceasuri, zise Macho Kid pe un ton tărăgănat. M-am tot uitat la voi şi m-am întrebat ce rost mai are să-mi pun pielea-n saramură.

Nimeni nu îndrăzni să comenteze. Durii îşi dreseră vocile, Evergreen ridică din umeri. O'Blivion lăsă capul în jos.

– Dac-aţi vedea ce văd eu de fiecare dată când bat drumul încoace, v-aţi gândi mult şi bine înainte să vă luaţi la harţă, continuă hackerul. La început parcă se mai ştia aşa, vag, care cu care se bate. Fundamentalişti creştini contra fundamentalişti islamici, separatişti contra federali, triadele contra columbienilor, Feminazi contra tuturor bărbaţilor, necrosofturile contra tuturor, din principiu, şi orbitalii ne încurajau din când în când trântindu-ne în cap meteoriţi, fără deosebire. Treceai pe şosea cu transportorul şi vedeai cruci. Cale de mile-ntregi. Cruci de ţi se ura şi te-apuca frica. Mississippi nu-i nici pe departe atât de lat cât sunt unele cimitire prin care-am trecut de când a-nceput războiul ăsta, sau ce mama dracului e. Acu' nu mai are cine să-i îngroape, şi nu se mai ştie nici cine împotriva cui e. Am văzut maldăre de morţi arşi cu benzină pe câmp, şi maldăre de morţi lăsaţi să putreazească pe câmp de când nu prea mai e nici benzină. Dac-aveam câte-un OCU de fiecare cruce şi mort pe care le-am văzut numai la drumu-ăsta de-acuma, puteam să mă mut bine-mersi în Lagrange şi să trăiesc liniştit.

– Şi ce legătură are asta cu noi, puştiule? îndrăzni să întrebe unul dintre Grei.

– Are, replică hackerul. E o plăcere să-mi zică puşti unul care nu era nici în proiect când am început să fac transporturi încoace. Pe tot continentul ăsta nenorocit, un singur loc e mai de doamne-ajută. Gangland. Cineva, acolo sus, a hotărât că războiul de-adevăratelea n-o să se întindă pân-aici. Şi noi, din Go West Network, culegem copiii de peste tot, îi aducem pân-aici numai noi ştim cum, ca să-i ferim cumva din calea prăpădului. Şi dup-atâta chin, îi vedem învăţând să umble cu arme şi omorându-se între ei. În afar' de Degetele Verzi, are careva din voi douăzeci de ani?

Se priviră unii pe alţii, încurcaţi. Nimeni nu răspunse.

– De-asta mă-ntrebam dacă mai are vreun rost. Am văzut ceva transportoare arse de când m-am apucat de treaba asta,

şi-am pierdut destui prieteni. Azi-mâine poate-o s-o fur şi eu. Când ştiu că v-am salvat pe la cinci-zece ani doar ca să vă omorâţi între voi la cin'şpe, m-apucă un soi de lehamite. Da' dacă tot am adus copiii ăştia, vi-i las. Pe cuvânt că i-aş duce-n altă parte, da' n-am unde.

Privi peste umăr, în umbră, şi făcu semn din cap.

– Haideţi încoace.

Din umbra ruinelor se iviră pe rând câţiva copii, îmbrăcaţi în haine destul de curate pe care se vedeau brodate siglele unor organizaţii orbitale umanitare. Părintele îi numără din ochi şi oftă adânc a pagubă.

– Cam puţini, îndrăzni unul dintre Grei.

Macho Kid îi aruncă o privire pe sub borul pălăriei Stetson.

– Din câţi erau la-nceput, crede-mă că au rămas al naibii de mulţi. Mai ales dacă mă gândesc la chestiile prin care-au trecut...

Copiii, nu mai mulţi de o duzină, aveau figurile emaciate, complet lipsite de grăsime, cu frunţi ce se bolteau enorme deasupra ochilor pierduţi în orbite. Stăteau adunaţi îndărătul hackerului, ferindu-se de lumină şi având grijă să nu intre în raza de acţiune a mitralierei cu ţevi rotative. Cel mai înalt dintre băieţi mânca un măr, iar una dintre fetiţe răsucea încet între degete un ghemotoc murdar şi cleios care poate fusese iniţial o batistă din hârtie. O pală de vânt împinse fumul din pubele către ei, ascunzându-i o clipă, apoi direcţia vântului se schimbă, fumul se risipi şi copiii se iviră iarăşi, părând stânjeniţi de faptul că erau examinaţi cu atâta atenţie.

– Acu' am cam ajuns la capătul drumului, la ultimul nod din reţeaua şoselelor, le zise Macho Kid, iar lumina tăioasă care-i jucase mai devreme în priviri se îmblânzi. Eu o să plec înapoi să mai aduc şi alţi copii încoace, da' aici are cine să se-ngrijească de voi.

O fetiţă cu părul cânepiu îndrăzni să arunce o privire către cei din piaţă, apoi lăsă iute capul în pământ. Nu părea deloc convinsă de ceea ce le spunea hackerul.

– Uitaţi-vă bine la fiecare din băieţii şi fetele-astea care-au venit să vă primească şi gândiţi-vă cu care din ei aţi vrea să staţi. Ei n-au voie să vorbească cu voi până nu alegeţi toţi care cu cine vrea să plece. Asta ca să fim siguri că voi îi alegeţi pe ei, nu invers, încheie el.

Fără prea mare tragere de inimă, copiii ascultară îndemnul şi se întoarseră să-i privească în faţă pe reprezentanţii triburilor din Gangland. În tăcere, aceştia formară ceva care semăna vag a semicerc, încercând cu mai mult sau mai puţin succes să facă impresie. Dacă ar fi fost destul de vârstnici pentru a-şi putea aminti asemenea lucruri, poate ar fi comparat scena cu vizita unor posibili părinţi adoptivi la orfelinat, numai că de această dată alegerea o făceau orfanii.

Enguerrand îşi scoase casca. Avea părul lung adunat într-o coadă ce-i cobora din creştet şi, spre deosebire de părintele O'Blivion, era proaspăt bărbierit. Încercă să privească prin ochii copiilor nou-veniţi mulţimea pestriţă adunată în piaţă, evaluând şansele pe care le avea Ordinul Templierilor ca să atragă pe cât mai mulţi dintre ei. Nu era pentru prima dată la o asemenea alegere, aşa încât putea să facă o estimare destul de exactă. Trezorierul învăţase de la întâlniri asemănătoare din trecut că mulţi dintre copii erau atenţi mai degrabă la vehicule şi accesorii, ceea ce era un dezavantaj pentru triburile mai puţin orientate către tehnologie. Urmări cu inima strânsă cum copiii îşi plimbau privirile nehotărâte între tiranozaurii uriaşi ai Greilor, maşina de teren a Vârcolacilor, motocicletele lucioase ale Necromanţilor şi pteranodonii multicolori ai Îngerilor, oprindu-se rareori asupra cabalinelor celor doi Templieri.

Într-un târziu, fetiţa cu părul cânepiu îndrăzni să se apropie de Willow. Un băiat care până atunci îşi făcuse de lucru cu nişte pietricele se îndreptă către Îngeri, întrebând:

– O să zbor din seara asta? O să fiu moartea-de-sus?

Rafael încuviinţă pe tăcute cu un semn din cap. Pe ţeasta rasă îi lucea o peliculă

subţire de transpiraţie.

Moartea-de-sus. Enguerrand îşi amintea destul de limpede lungile perioade pe care le petrecuse prin subterane înainte de a fi adus de hackerii şoselelor din nod în nod până în Gangland. Intervale greu de măsurat ce se scurgeau de cele mai multe ori în întuneric; fuga printre ruine de la un adăpost la altul, groaza de spaţiile deschise, teama permanentă de moartea-venită-de-sus, trimisă de păsările din oţel, şi invidia nemăsurată faţă de fiinţele invincibile care-şi petreceau viaţa în zbor, pândindu-l din înaltul cerului. Pentru unii dintre copii promisiunea că aveau să se transforme din vânat în vânători era o ispită prea mare. Încă un băiat şi o fetiţă îi aleseră pe Îngeri.

Fetiţa cu ghemotocul de hârtie se duse lângă Necromanţi. Jac o aşeză pe şaua uneia dintre motociclete şi-i dădu amuleta din păr să se joace cu ea. Între timp, alţi trei băieţi aleseră tabăra Greilor, iar două fete şi un băiat urcară în maşina Vârcolacilor. Mai rămăseseră doi băieţi, unul foarte scund, care părea şi cel mai mic, şi cel cu mărul, care mesteca netulburat, de parcă ar fi avut tot timpul de pe lume. Cel mic se uita indecis, clipind des şi neştiind deloc pe care dintre străinii aceia care de care mai ciudaţi să-i aleagă. Se vedea că era atât de speriat încât nici măcar nu avea curaj să plângă. În cele din urmă se întoarse către Macho Kid, îşi luă inima în dinţi şi zise:

– Măcar eu pot să rămân cu tine? Te rog frumos de tot.

Hackerul se apropie de el, având grijă să ţină ţevile mitralierei departe de copil. Îi puse o mână pe umăr şi-l privi în ochi, apoi îşi drese vocea, căutând parcă să câştige timp de gândire. Din depărtare se auzi sunetul înfundat al unei explozii.

– Mai ţii minte când am dat peste tancurile necrosofturilor, lângă Saint Louis?

– La apa aia mare unde au fost focuri mari toată noaptea, după ce ne-ai luat de la Jivin' Jack?

– Exact. La Mississippi. Mai ţii minte?

Feţişoara băieţelului se crispă. Începu să vorbească repede, ca şi când amintirile evocate ar fi fost o punte suspendată veche şi extrem de periculoasă dincolo de care voia să se vadă trecut cât mai curând.

– Ne-au alergat tancurile, şi-am mers toată noaptea şi ziua următoare şi pe urmă iar toată noaptea, şi-n prima noapte ne-am hurducat rău şi-au fost bubuituri şi-ai zis vorbele-alea care ne-ai spus să nu le zicem că nu-i frumos, şi noi trebuia să stăm pe podea. Şi dup-aia ai văzut că Mike şi Tom şi fata aia din Boston muriseră şi din ei cursese sânge peste tot, chiar dacă stătuseră cuminţi pe podea, şi i-am îngropat dimineaţă şi-ai spus că Domnul e păstorul meu.

Macho Kid însoţi fiecare detaliu al poveştii cu câte un semn de încuviinţare.

– Atunci ştii de ce nu poţi să rămâi cu mine, zise hackerul. Ca să nu ţi se întâmple ce li s-a întâmplat lui Mike, şi lui Tom, şi lui Debbie... Şi lui Jivin' Jack, adăugă printre dinţi.

Băieţelul dădu din cap, semn că înţelesese, apoi se întoarse către semicercul care aştepta în tăcere. Privi gânditor şi într-un târziu întinse un arătător subţire, aproape străveziu, către Degetele Verzi:

– Voi n-aveţi nici un fel de arme. N-aveţi nici colţi, nici gheare. Nu omorâţi pe nimeni, niciodată?

Evergreen zâmbi şi clătină din cap. Băiatul ridică ambele mâini către el, palide, firave şi brăzdate de vene albăstrii.

– Atunci vin la voi. Dacă toată lumea ar fi aşa, Debbie şi Tom şi Mike ar fi cu noi aici.

Ceilalţi plecară capetele în pământ. Acel *dacă toată lumea ar fi aşa* îi atinsese mai mult decât tot discursul cu care-i întâmpinase Macho Kid. Tăcerea nu era punctată decât de zgomotul discret pe care băiatul mai înalt îl făcea mestecând cotorul mărului.

– Aveam nevoie să ştiu care dintre voi se ocupă cu informatica, spuse băiatul cu o voce de contraltă, dar fireşte că nu vă permite convenţia să răspundeţi. Noroc că am ghicit. Mergem să ne înscriem în Ordinul Templierilor.

O'Blivion rămase cu gura căscată. Vocea părea să-i aparţină unei femei tinere, iar tonul pe care fuseseră rostite cuvintele, ca şi cuvintele în sine, nu se potriveau deloc cu înfăţişarea băiatului.

– Ce... ce-a fost asta? întrebă el.

– De ce încalci convenţia, părinte? interveni hackerul pe un ton rău-prevestitor.

– Lasă-ne-n durerea noastră cu convenţia, puştiule! se burzului O'Blivion. Nu l-ai auzit că vrea să rămână la noi? Gata, s-a terminat târgul de vite, acum putem să vorbim cât ne pofteşte inima. Ce-a fost asta?

– Rămân cu voi, zise băiatul, de data asta cu un timbru cât se poate de potrivit pentru doisprezece ani.

Macho Kid întinse un deget acuzator către O'Blivion, iar mustăţile i se zburliră.

– Târg de vite, zici? Ai uitat când te-am adus şi pe tine, numai pielea şi osul, de te-am dat!

Făcu doi paşi către O'Blivion, dar Enguerrand intră între hacker şi părinte.

– Stai uşor, puştiule, zise el pe un ton împăciuitor. Ştii cum e părintele, mai vorbeşte gura fără el.

În timp ce trezorierul încerca să-l calmeze pe Macho Kid şi să-l aducă înapoi la transportor, membrii celorlalte triburi plecară pe rând. Pteranodonii decolară greu, încărcaţi cu prea mulţi pasageri, iar Greii se căţărară în spinarea tiranozaurilor şi se îndepărtară, făcând să se cutremure pământul. Cei mai dezamăgiţi plecară cei doi reprezentanţi ai Cârtiţelor, pentru că urmau să se întoarcă acasă cu mâna goală.

Părintele O'Blivion nu dădu însă prea mare atenţie agitaţiei produse la încheierea întâlnirii, şi nici măcar vociferărilor hackerului. Îşi freca nedumerit bărbia ţepoasă şi se uita la băiatul nou-venit cu un fel de îngrijorare.

– Cum se face că vorbeşti cu două voci? Îţi place să-ţi schimbi vocea, sau care-i treaba?

– Nu-mi schimb vocea, spuse băiatul pe un ton normal, ridicând din umeri.

– Când ai zis la început că ai fi avut nevoie să ştii care dintre triburi se ocupă de informatică aveai altă voce, insistă părintele.

– Aa, asta era, făcu băiatul, ca şi când precizarea ar fi explicat totul.

– Asta era. Aveai altă voce.

Băiatul privi în jos, puţin încurcat, către rămăşiţele fântânii sfărâmate. Focurile din pubele se potoliseră acum, iar jarul arunca o lumină roşiatică pe chipurile celor doi.

– N-am vorbit eu, ci sora mea.

– Care soră? clătină părintele din cap. Nu cred că am văzut nici o soră. Şi dacă la înfăţişare e ca şi la voce, crede-mă că aş fi văzut-o imediat.

– Eu o văd, zise băiatul încet. Este mereu cu mine. O văd tot timpul.

Când Enguerrand se întoarse, obrazul stâng îi era umflat şi congestionat. O'Blivion se întoarse către el:

– Avem o problemă...

Trezorierul nu-i lăsă timp să termine. Îl înşfăcă de reverele jachetei din piele neagră şi-l trânti de un perete.

– Sigur c-avem o problemă.

Îşi însoţi remarca cu încă un brânci care făcu să-i clănţăne dinţii în gură părintelui.

– Avem o problemă dată dracului. E ultima dată când îmi mai pun obrazul pentru tine.

– Da' ştiu că l-ai pus, nu glumă, ricănă O'Blivion.

Enguerrand îl lovi scurt în plexul solar, de două ori, cu dreapta, ţinându-l ţintuit de zid cu stânga. Părintele icni.

– Ne-am înţeles? continuă trezorierul cu un aer sumbru. A fost ultima oară.

– Puştiul..., horcăi O'Blivion, luptându-se să ia o gură de aer. Puştiul are-o soră.

– Foarte bine, să-i trăiască.

– N-ai... n-ai înţeles. Zice că... e-aici, dar numai el... numai el o vede.

Enguerrand îi dădu drumul părintelui şi merse să-şi culeagă casca de acolo de unde o aruncase.

– Mare scofală, mormăi el. O grămadă de copii au fraţi sau tovarăşi de joacă imaginari.

O'Blivion îl cuprinse pe copil cu o mână pe după umeri. Din mâneca jachetei i se ivea o brăţară din piele decorată cu lanţuri şi ţinte.

– Vocea pe care-ai auzit-o şi care a ales Ordinul Templierilor era a surorii de care-ţi vorbesc.

Enguerrand tresări şi începu să-i privească pe rând pe O'Blivion şi pe copil.

– Zici că sora ta a vorbit mai întâi, puştiule?

– Da, răspunse băiatul. Mă cheamă...

Mâna părintelui se ridică fulgerător de pe umărul copilului şi-i acoperi gura.

– Nu ne spune numele, se grăbi el să explice. Numele adevărat e un lucru tainic, bun să fie ştiut numai de tine. Să nu-l spui nimănui, niciodată, ne-am înţeles?

Băiatul încuviinţă din cap, iar O'Blivion îi luă mâna de la gură.

– De ce ar trebui să rămână secret? se interesă puştiul.

Înainte ca vreunul dintre cei doi Templieri să poată răspunde, trăsăturile copilului se transformară, căpătând o expresie care nu avea deloc ce căuta pe faţa unui băiat de doisprezece ani, iar gura sa rosti cu voce de contraltă:

– Tribul Necromanţilor se ocupă cu crearea de virusuri wetware ce pătrund în sistemul nervos folosindu-se de faptul că oamenii sunt extrem de receptivi la succesiunile de silabe care conţin numele lor. Aceste virusuri acţionează simultan pe mai multe planuri, distrugând şi eliminând ceea ce formează personalitatea victimei şi transformând-o pe aceasta din urmă într-o carcasă biomecanică aptă să primească programe wetware scrise de Necromanţi. Cu alte cuvinte, să-ţi declari numele în public înseamnă să rişti a fi transformat într-un zombie.

Cei doi Templieri se priviră îngrijoraţi. Trăsăturile băiatului reveniră la normal, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ăă... cam aşa ceva vroiam să spun, îngăimă într-un târziu părintele.

– Sper să nu fie nimic mai grav decât o schizofrenie, comentă Enguerrand pe un ton sumbru. Oricum, dacă ştii – sau măcar sora ta ştie – de ce nu folosim adevăratele nume, va trebui să-ţi alegi un nume public pe care să-l poţi folosi fără teamă. Pentru că eşti novice în Ordinul Templierilor, numele va fi al unui cavaler, real sau fictiv. Nu e obligatoriu să fi aparţinut unui Templier.

– De unde-mi pot alege numele? întrebă puştiul.

Părintele O'Blivion îşi dădu deoparte părul din dreptul craniului de argint pe care-l purta în lobul urechii.

– Am aici Biblioteca Congresului, zise el. Cu casca lui Enguerrand...

Băiatul întinse mâna, apucă între degete cercelul în formă de craniu şi după câteva clipe vocea de contraltă spuse:

– Are să te cheme Olivier. O să-ţi traduc *Cântecul lui Roland* din versiunea franco-normandă aflată la Oxford, ca să ştii cine a fost.

– Atunci spuneţi-mi Olivier, zise puştiul.

– Bine, ăsta să-ţi fie numele, spuse trezorierul.

Frânturile de cer care se întrezăreau prin hăţişul metalic de deasupra capetelor lor începuseră să capete o nuanţă palidă, semn că se apropiau zorii.

– Mai e niţel şi se luminează de-a binelea, zise părintele. Haidem la Templu, că n-am chef să mă prindă dimineaţa pe drumuri.

Enguerrand îl urcă pe băiat în şaua cabalinei, apoi încălecă, la rândul său. Dădu pinteni creaturii şi, urmat de părintele O'Blivion, plecă la pas din piaţă.

– Aş vrea să fie doar o schizofrenie, părinte, zise el îngândurat în timp ce se îndepărtau. Tare mă tem însă că e ceva mult mai periculos.

– Mai periculos pentru el sau pentru noi? întrebă O'Blivion.

Dar întrebarea rămase fără răspuns.

Nota autorului: *Textul de faţă face parte dintr-un roman aflat în pregătire.*

CHRIS CHIMOIU

Locul doi

Povestire distinsă cu premiul III la concursul de literatură „Victor Kernbach", lansat de Organizaţia de Tineret a Partidului Democrat, filiala Bucureşti.

Ruh era fericit. Stând în centrul sălii, îmbrăţişa cu privirea fiecare contur, fiecare nuanţă, fiecare formă. În sfârşit, machetele lui se aflau undeva în apropierea liniei pe care scria „Perfecţiune". Cupa Galactică n-o să-i mai scape printre degete, cum se întâmpla de atâta timp. Mereu pe locul doi. Întotdeauna umilit, dar niciodată descurajat. Milenii de-a rândul intrase sfidător în Sala de Festivităţi şi plecase blestemând, învins de creaturi devenite de mult praf stelar. De data asta o să înhaţe premiul cel mare! Trofeul propriu-zis nu conta pentru el, şi celelalte cinci locuri primeau unul, dar numai posesorul Cupei avea dreptul să încalce legal una din Regulile de Comportament Intra şi Extra Galactic ale Alianţei Civilizaţiilor Superioare. Iar Ruh dorea cu patimă să poată şterge pentru câtva timp din Cod numărul 2. Respectiva regulă prevedea că: „Nici un membru al Alianţei nu are dreptul să intre în contact (direct sau indirect) cu o civilizaţie de grad mai mic decât 4, să o observe de la o distanţă mai mică de 1-2 ani lumină sau să îşi semnalizeze în orice fel prezenţa membrilor ei."

Ochii lui mari şi galbeni priveau fix unul din pereţii navei, fără să-l vadă însă; visul lui prindea încet-încet contur. Propriul său asteroid! Smuls din plasa spaţiului şi silit să se rotească frumos pe orbita unei planete locuită de creaturi interesante. Pe care el le va observa şi transforma în piesele sale tridimensionale de şah, de-a lungul mileniilor, stând nevăzut şi neştiut în fortăreaţa asteroidului – devenit satelit.

Un semnal sonor îl aduse în realitate. Era ora mesei. De ce şi-o fi autoimpus să mănânce la unităţi fixe de timp? Nu conta. Gândul îi fugi din nou la preţioasele lui machete. Dacă le făcuse prea mici? Ideea avea temperatura azotului lichid. O respinse scrâşnind din dinţi. Cel mai înalt exponat îi ajungea la brâu; nu, nu puteau fi mai mari, ar fi fost ridicol. Era gata să parieze că asta avusese Madra în minte când îşi aşternuse gândurile pe foiţele de aur. Ce carte! Era mândru de intuiţia pe care o avusese la alegerea ei dintre alte câteva mii. Şi-apoi dacă nici rasa de Nomazi ai Spaţiului din care făcea parte Madra nu avea imaginaţie, nu ştia, zău, cine putea să aibă.

Mare Forţă a Universului! Culorile! Cum putuse fi atât de neatent? Substanţa fals-organică îşi schimba cu viteză compoziţia moleculară, curbând lumina într-un joc halucinant. Doar pe suprafaţa lacurilor de metan din Yadd mai văzuse Ruh fotonii dansând aşa. Iar în Andromeda... Stop! Gândurile i-o luaseră din nou razna. Era timpul să-şi definitiveze Opera. Câteva amănunte. Rânji. Îi trebuiseră prea multe secole, furie şi durere şi badjocură pentru a realiza că asta impresiona Juriul. Insignifiantele lucruri numite amănunte. Dar nu ele formau întregul? Atâta vreme în care bâjbâise cu ochii minţii loviţi de orbire... Şi, deodată, nova unei idei făcuse lumină. Nu conta cât de bune erau machetele lui dacă nu le amplasa

într-un mediu adecvat. Întotdeauna concurenţii îşi etalaseră creaţiile pe suprafaţa goală şi moartă a unei comete, a unui asteroid sau pe o planetă-fantomă. De ce? Nimeni nu mai ştia, sau poate nici nu ştiuse vreodată. Nu exista nici o restricţie în privinţa mediului înconjurător. În asta consta geniul său: va presăra machetele pe o planetă vie, bine-nţeles fără civilizaţie, dar vie.

Ruh îşi scutură cu putere capul. Era timpul să devină pragmatic. I se întâmpla din ce în ce mai des să alunece pe panta filosofării de unul singur şi asta nu era bine. Dar deloc. Se aşeză în mijlocul puzderiei de siluete şi, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, începu să dicteze:

„Computer cod Sayya-Ruh. Lucruri rămase de făcut până la destinaţie:

– fixarea moleculelor substanţei fals-organice prin adăugare de ADN dezactivat.

– uşoare modificări de nuanţă, după ce reuşesc să stabilizez culorile; unele machete sunt prea verzi, ceea ce le conferă un caracter de artificialitate.

– marea majoritate a modelelor nefiind acoperite de accesorii, urmează să stabilesc: oasele vor rămâne mate sau le fac strălucitoare?

– următoarele accesorii mai au nevoie de îmbunătăţiri: pielea, muşchii, ochii.

– unele ouă trebuiesc sparte: câte?

– se va copia fiecare exemplar de... ori."

Aici nu era sigur. O să se mai gândească.

Luminiţe stridente începură să clipească pe tastatura încastrată în podea. Faţa lui Ruh se topi într-un zâmbet. Era norocos. Computerul găsise o planetă, ce se încadra în parametrii ceruţi de el, cu zeci de ani în urmă, mai repede decât se aşteptase. Curios, se teleportă pe puntea de comandă. Cine ar fi crezut că-l vor purta motoarele în acest colţ uitat de galaxie, unde nimeni nu explorase nicicând? A treia planetă de la soarele ăsta galben şi banal va deveni micul lui Univers.

Datele ce curgeau pe ecran anunţau că apele şi pământul pur şi simplu gemeau de viaţă. Perfect! Cu cât este mai animat mediul, cu atât creaţiile lui vor părea mai veridice.

După 30 000 de rotaţii şi de muncă istovitoare, pentru Ruh venise în sfârşit ziua cea mare. Chiar dacă vulcanii erupeau mai des decât anticipase, iar numeroasele cutremure îi înghiţiseră multe machete, totul era gata.

Membrii Juriului se teleportară pe rând şi începură evaluarea. Iar el urmărea fiecare gest, fiecare mişcare a braţelor, ochilor sau tentaculelor, fiecare înclinare a antenelor. Toate speciile din Alianţă aveau câte un reprezentant. Necunoscând modul de comportament al atâtor civilizaţii, lui Ruh îi era aproape imposibil să deosebească pe feţele lor o impresie favorabilă de una proastă.

Inima i se opri în stomac pentru o clipă, dureros de lungă. Sus de tot, în vârful unei ferigi, un animăluţ cât unghia lui de mare ţopăia vesel. Cum se putea întâmpla asta? Era sigur că îngheţase toate formele de viaţă pentru o rotaţie. Se părea că mica şi îmblănita creatură nu era de aceeaşi părere. Coborî fulgerător pe pământ, aterizând pe coada unei machete din care începu să muşte cu poftă. Ruh blestemă în gând momentul când fixase culorile cu ADN dezactivat. Probabil asta i se părea vietăţii aşa gustos.

Membrii Juriului se uitau toţi în direcţia opusă aşa încât puse mâna pe o rocă şi o aruncă în capul animalului. Ţinta fiind atât de mică, nu o nimeri, în schimb îl enervă pe cel ce o constituia. Acesta, sări plin de furie la preşedintele Juriului şi îl muşcă de trompă, după care, din două salturi se făcu nevăzut în iarba deasă. Preşedintele rosti sec către ceilalţi în timp ce, cu lacrimi în ochi, îşi freca cu putere locul rănit: „Prima mea concluzie finală: mediul în care au fost poziţionate machetele are un grad de periculozitate extremă. Şi nu ne-a avertizat nimeni." Ultimele cuvinte fuseseră spuse pe un ton atât de jos, încât Ruh simţi că îi îngheaţă creierul. Nu mai putea gândi nimic, dar în urechi îi răsunau ca o prevestire de rău-augur două vorbe: Locul Doi.

Era timpul adevărului. Undeva, într-o

galaxie încă tânără, pe o planetă oarecare din centrul ei, sub o cupolă gigantică, lângă un uriaş bazin cu amoniac, în care plutea unul din rivalii săi, sta Ruh încremenit, dar cu speranţa vie.

În faţa sălii apăru prezentatorul cu rezultatul concursului.

„La concursul galactic cu tema „Realizaţi machetele unor creaturi prezente în romanul S.F. preferat şi expuneţi-le pe un corp ceresc" premiul I îi revine... Toffitului Tor din sistemul soarelui dublu Dex. Premiul II se decernează Sayyanului Ruh din..."

Dar Ruh nu mai auzea. Prima pereche de mâini o ţinea la ochi, din care îi curgeau lacrimi fierbinţi, lăsând pe faţa lui frumoasă dâre verzi, iar pumnii celorlalte două mâini îi strânsese atât de tare încât ghearele străpunseseră epiderma. În timp ce părăsea furios sala mai auzi doar: „Vă felicit dragii noştri concurenţi şi vă aşteptăm în mileniul următor" pentru că mintea îi fu umplută până la refuz de voci.

Tor avea una din clipele lui de melancolie, când era copleşit de amintiri rele. Aruncă revista pe masă şi se întoarse către sora lui.

– Nu mai ţin socoteala timpului de când Ruh a pierdut acel concurs blestemat pentru ultima oară. Cât o fi trecut? Vrei să asculţi ultimele veşti despre el? Simt nevoia să vorbesc cu cineva, în definitiv a fost cel mai bun prieten al meu.

Drept răspuns, Tor primi doar o privire plină de compasiune şi un zâmbet forţat. Dar, fără a se descuraja, continuă să-şi verse amarul:

– Ştii, tot acolo este.

Toffita replică:

– Nu o să înţeleg niciodată de ce şi-a vândut nava şi minele de galliu şi a cumpărat bolovanul ăla. Ba da! Dacă mă gândesc mai bine ajung la concluzia că numai un nebun ar fi pus un asteroid pe orbita unei planete din fundul galaxiei şi ar locui în el. Şi dacă mă gândesc şi mai bine nu pricep de ce te mai interesezi tu de un proscris care a încălcat regula a II-a? Singurul lui noroc a fost că Justiţia a hotărât să-l lase în pace, considerând gestul lui un auto-exil.

Tor se strâmbă.

– Nu e nebun. Este doar o fiinţă nefericită în care mileniile nu au stins setea de răzbunare.

– Nu te poţi răzbuna pe o creatură minusculă care a murit de o eternitate.

– Nu, dar te poţi răzbuna pe urmaşii ei, când faţă de aceştia eşti practic nemuritor.

– Şi machetele? Ce a făcut cu ele până la urmă?

– Le-a lăsat acolo jos, pe planetă.

– De ce?

– Circulă nişte zvonuri cum că asta este o parte a planului său de răzbunare. Ba chiar se spune că a mai făcut nişte machete pe care le-a animat cu ajutorul computerului.

– Asta-i absurd.

– Deloc. Ştiu şi numele unuia din locurile în care a amplasat noile lui creaţii: Loch Ness.

– Te-ai prostit de tot.

Aceasta fu ultima replică a Toffitei către fratele ei.

În fortăreaţa lui de rocă, Ruh privea un ecran uriaş şi hohotea dement. Cristalul oglindea o tânără femeie înconjurată de un grup de copii, cărora le dădea explicaţii cu privire la unul din exponatele muzeului:

– Acesta este Tyrannossaurus Rex. Cel mai temut carnivor al tuturor timpurilor. V-am spus că zilele astea s-a elaborat o nouă teorie despre dispariţia dinozaurilor? Hei! Voi doi! Da, cu voi vorbesc. Nu mai şuşotiţi. Puţin respect. Ar trebui să fiţi impresionaţi în faţa acestor creaturi care odată au stăpânit Pământul. Cum adică? Pentru voi nu sunt decât o mână de oase?

Ruh îşi înteţi hohotele. Ştiuse el că la unele machete pusese colţi prea ascuţiţi, iar la altele nu mai adăugase accesorii suficiente!

Cele 43 de dinastii antariene

Pentru a mulţumi Celui Care A Făcut Toate Lucrurile, la naşterea primului său fiu Împăratul Maloth IV a ordonat arhitecţilor să ridice un templu ce avea să întreacă în măreţie toate celelalte clădiri de pe planetă. Urma să fie construit în întregime din cristal, iar acoperişul, pe care se aflau un milion de spirale strălucitoare, trebuia să fie susţinut de 217 coloane, în onoarea celor 217 ani ai împăratului. Iar când o coloană era lovită, o notă muzicală avea să fie auzită la kilometri întregi depărtare, chemând pe credincios la rugăciune.

Construcţia se numea Templul Sfântului Soare, fiindcă moştenitorul se născuse exact la miezul zilei, când Soarele se afla chiar deasupra sa.

Templul, cu excepţia spiralelor, a fost terminat în 27 de ani Standard, şi rase din tot cuprinsul galaxiei veneau pe Antares III să se minuneze în faţa templului, căci Maloth decretase apoi ca nici un străin sau credincios să nu fie lăsat să intre, pentru ca niciodată sacrele coridoare să nu fie profanate...

Un bărbat, o femeie şi un copil ieşiră din Templul Sfântului Soare. Femeia ţine o holocameră la ochi, captând imagini de peste tot. Copilul are o mustaţă de-abia crescută, ceea ce ar trebui să implice maturitate, dar nu îşi dezlipeşte privirile de pe ecranul computerului de buzunar la care se joacă. Bărbatul se uită în jur spre a fi sigur că nimeni nu îl vede când striveşte o ţigară sub pantof, apoi grăbeşte pasul.

Toţi 3 se apropie de mine şi încerc să devin una cu împrejurimile, să intru în zidurile de marmură şi în cărările pietruite, înainte să se apropie suficient de mult pentru a-mi putea vorbi. „Sunt invizibil. Nu mă puteţi vedea. Veţi trece de mine."

– Hei, prietene, căutăm un ghid – spune bărbatul. Te interesează?

Tuşesc într-o parte şi apoi mă înclin respectuos.

– Sunt onorat – răspund, bucuros de faptul că ei nu înţeleg subtilităţile accentului antarian.

– Uau! – exclamă femeia, îndreptând camera spre mine. N-am mai văzut aşa ceva! E ca şi cum ţi-ar fi căzut jumătatea de sus a corpului! Poţi să te mai apleci o dată?

Îmi amintesc de o veche legendă; poate că e doar o simplă poveste, dar îmi place să o cred: un ambasador, fascinat şi el de modul în care trupul antarian se înclină, l-a rugat se pare pe Komarith I, fondatorul celei de-a 38-a dinastii, să se mai încline o dată. Komarith l-a privit numai, fără să se mişte, până când ambasadorul s-a retras înfricoşat. Devenit împărat pentru 29 de ani, Komarith nu a mai fost văzut niciodată înclinându-se. Dar a trecut mult timp de-atunci, aproape 7 milenii, Antares s-a schimbat şi Universul de-asemeni. Mă înclin încă o dată pentru femeia care continuă să holografieze.

– Cum te numeşti? mă întreabă bărbatul.

– N-aţi putea pronunţa – zic eu. Dar când conduc oameni ce aparţin rasei voastre îmi aleg numele de Hermes.

– Herman, da?

– Hermes – îl corectez eu.

– Bine, Herman.

Copilul îşi ridică în sfârşit privirile de

pe ecranul computerului.

– A spus Hermes, tată.

Bărbatul dă din umeri.

– Cum o fi. – Se uită la ceas. În fine, hai să începem.

– Mda – se bagă băiatul. Dau meciul de pe Roosevelt III în după-amiaza asta. Trebuie să ne întoarcem până atunci.

– Poţi să vezi meciuri oricând – spune femeia. Dar asta s-ar putea să fie singura ta şansă de a vedea Antares-ul.

– Nemaipomenit... ce să zic...

Îmi recit introducerea aproape plictisit:

– Permiteţi-mi să vă urez bun-venit pe Antares III şi în capitala sa, Kalimetra, cunoscută în toată galaxia sub numele de Oraşul-Celor-Un-Milion-De-Spirale.

– N-am văzut nici un milion de spirale, nici când am luat naveta de la spaţioport – se bagă iar copilul, deşi aş fi jurat că nu era atent. Poate doar o mie sau două.

– Odată au fost un milion – îi explic. Până azi au rămas numai 16.304. Fiecare este făcută din cristale de cuarţ, şi către asfinţit, când Soarele ajunge foarte aproape de orizont, spiralele acţionează ca o prismă, creând o mare de culori exotice ce trec de graniţele oraşului. Oameni de toate rasele au venit din întreaga galaxie pentru a le vedea.

– Şaisprezece mii – murmură femeia. Mă întreb ce s-a întâmplat cu restul.

Nimeni nu ştie de ce antarienii găsesc atât de atrăgătoare spiralele. Se află deasupra întregului oraş capitală, împrăştiind umbre şi culori schimbătoare peste tot. Înalte, delicate, perfecte, reflectă o măreţie a spiritului şi o sensibilitate rară. Conducătorii lui Antares III au avut nevoie de 38.000 de ani pentru a termina cele un milion de spirale.

În timpul Celei De-a Doua Invazii, armatei canforitene i-au trebuit mai puţin de două săptămâni ca să le distrugă în cea mai mare parte. Numai 16.304 au rămas...

Femeia admiră de la distanţă spiralele pe care le poate vedea. Până la urmă întreabă cine le-a construit, ca şi cum ar fi prea frumoase ca să fie create de Antarieni.

– Artizanii şi arhitecţii rasei mele au construit tot ceea ce veţi vedea astăzi. – răspund.

– Singuri?

– Vă este atât de greu să credeţi? – întreb cu blândeţe.

– Nu, bineînţeles. Doar că sunt atât de multe...

– Kalimetra nu a fost făcută într-o zi, şi nici templul. Nici măcar într-un an sau chiar într-un mileniu. Este munca a 43 de dinastii antariene.

– Deci acum suntem în cea de-a 43-a dinastie?

Zelorean IX a declarat oficial Kalimetra ca fiind Oraşul Etern. Nici un război şi nici o luptă nu i-au ameninţat stabilitatea, până într-o zi... Dar atunci toate templele şi aşezările lumii antariene au jurat că în nici un caz nu se va atenta la veşnicia oraşului acestuia. Era Epoca De Aur, şi nimeni nu înţelegea de ce n-ar fi durat o veşnicie.

– Ultimul mare conducător al celei de-a 43-a dinastii e de 3 mii de ani transformat în praf, rostesc. De-atunci am fost guvernaţi de o serie de cuceritori, fiecare rasă străină înlăturând-o pe cea dinainte, şi de fiecare dată am plătit un preţ mai mare pentru această salvare.

– Slavă Domnului că n-au distrus toate clădirile – spune femeia, întorcându-se să admire o fântână acoperită, construcţie ce cred că pare pentru ea un fel de obiect de cult. Tocmai vrea să-i facă o holografie, când copilul o opreşte.

– E doar o porcărie de izvor, mamă.

– Dar este fascinant. Gândeşte-te câţi au trecut pe-aici în veecime.

– Da, câţi însetaţi... – îngaimă plictisit copilul.

Femeia îl ignoră şi se întoarce către mine.

– Cum ziceam, trebuie să fie o crimă să distrugi asemenea comori.

– Mda, cre' că cineva a distrus câteva clădiri pe-aici.

Puştiul vrea cu tot dinadinsul să dovedească greşeala cuiva.

– Îţi aminteşti gaura aia în pământ pe care am văzut-o acolo? – arată el în direcţia Urmei De Picior. Mie mi se pare că e chiar craterul făcut de explozia unei bombe.

– Te înşeli, îl contrazic eu, conducându-le naveta spre Urmă. Întotdeauna a fost aici.

– E doar o mare alunecare de teren. – e de părere bărbatul, deloc impresionat.

– Poporul meu slăveşte acest loc pe care îl numeşte „Urma De Picior A Lui Dumnezeu". – le explic. Odată, cu multe ere înainte, Kalimetra se afla pe la mijlocul unei lungi perioade de secetă. Jorvash, preotul nostru cel mai de seamă, şi-a oferit viaţa lui Dumnezeu pentru ca acesta să aducă ploaia. Dumnezeu i-a răspuns însă că nu va aduce ploaia până când nu vom suferi atât de mult încât să-i stârnim lacrimile, ce vor cădea astfel ca o ploaie pe pământul încins. Dar a mai spus că va cădea totuşi la o învoială cu Jorvash.

Fac o pauză de efect, dar nimeni nu pare interesat. Bărbatul îşi aprinde o altă ţigară iar copilul s-a întors la jocul pe computer.

– În dimineaţa următoare Jorvash o fost găsit mort înăuntrul templului. Dumnezeu călcase în acest loc şi umpluse urma Sa cu apă proaspătă, cea avea să ne ţină de seete până când îi venea să plângă din nou.

Femeia arăta stânjenită.

– Ăăă... credeţi că aţi putea repeta povestea asta? Am uitat să apăs butonul de înregistrare.

Bărbatul mă priveşte neliniştit.

– Întotdeauna uită să apese nenorocitul ăla de buton – argumentează el, şi îmi întinde o monedă «Pentru deranjul tău» zice.

Lobilia a fost cel mai mare poet din istoria lui Antares III. Deşi a murit în timpul celei de-a 23-a dinastii, cea mai mare parte a lucrărilor sale a fost salvată. Dar cea mai importantă poezie, „Lunga noapte de exil", în fapt o poveste a exilării lui Bagata şi a reîntoarcerii sale triumfal, a fost pierdută pentru totdeauna.

Lobilia, cel mai de seamă membru al familiei sale, era analfabet; nici măcar nu-şi putea scrie propriul nume. A creeat poezia în minte, şi a lucrat asupra ei în fiecare răgaz. Şi-a recitat lucrarea o singură dată, şi a fost atât de mulţumit de forma pe care i-o dăduse încât a refuzat să o repete pentru scribii ce aşteptau ultima versiune şi nu scriseseră încă nimic.

– Mulţumesc – rosteşte femeia, oprind aparatul după ce termin. Pot să cumpăr şi o carte cu mai multe astfel de legende populare?

Decid să nu-i arăt diferenţa dintre o legendă populară şi un act de credinţă.

– Se găsesc în magazinul de suveniruri de la hotelul dumneavoastră.

– N-ai destule cărţi? bombăne bărbatul.

Ea îi răspunde cu o privire nemulţumită, dar nu zice nimic şi îi conduc la Mormântul lui Bedorian V, cel mai de seamă conducător al celei de-a 37-a dinastii.

– Bedorian era un om de rând, un simplu ţăran care l-a detronat pe Maelastri XII, el însuşi mare luptător şi ultim reprezentant al dinastiei a 36-a.

Bedorian a decretat Educaţia Universală pentru toţi antarienii.

– Dar înainte cum era?

– Femeilor nu le era îngăduit privilegiul alfabetizării până la Bedorian.

– Cum a murit tipul ăsta până la urmă? îşi exprimă şi bărbatul o aparentă curiozitate.

În realitate nu vrea să-şi lase soţia să pună singură toate întrebările.

– Bedorian a fost asasinat de unul dintre moştenitorii săi.

– Un bărbat, cu siguranţă, completează ea, încruntată.

– Înainte de a muri, continu eu, a unit 3 state războinice fără să dea o singură luptă, a decretat că toţi antarienii trebuie să folosească un singur limbaj şi i-a scos înafara legii pe cei care venerau kreanekşii.

– Ce sunt kreanekşii?

– Sunt reptile otrăvitoare. Au ucis pe mulţi dintre cei care le admirau, în ceremonii obscene, fără nume, înainte ca Bedorian IV să vină la putere.

– Da? Şi cum erau? se arătă interesat puştiul.

– Ceea ce este obscen pentru noi poate fi pur şi simplu plictisitor pentru voi. Terienii le considerau nevinovate, – închei, deşi nu este adevărat, dar nu vreau să-l văd pe puşti hlizindu-se în vreme ce descriu ritualul.

– Se pare că-ţi ştii foarte bine istoria, e de părere femeia, însă citesc în glasul ei uşurarea, fiindcă nu a trebuit să povestesc demersul ceremoniei.

Aş vrea să spun că tocmai am inventat istoria la care se referă, dar mătem că dacă spun asta, mă va crede.

– Unde ai învăţat toate astea? insistă ea.

– La şcoala unde am obţinut licenţa de ghid, îi răspund. Un antarian trebuie să facă 14 ani de studii şi trebuie să vorbească fluent minim 4 limbi. Terriana este una dintre ele.

– Asta da educaţie, comentează bărbatul. Eu am făcut doar un an de stomatologie şi am abandonat.

– Şi totuşi, tu mă plăteşti pe mine.

– Sunt surprins că nu lucrezi la una dintre universităţile locale, îşi reformulează el nedumerirea.

– Am lucrat acolo, îi mărturisesc, dar am o familie de hrănit, şi banii pe care îi primesc de la turişti, deşi puţini şi obţinuţi cu greutate, sunt mai mulţi decât salariul meu ca profesor.

Un rapu – un copil antarian – apare brusc între mine şi client. E îmbrăcat în zdrenţe şi faţa îi este plină de mizerie, cu răni serioase. Din ochi îi curg lacrimi. Imploră în antariană pentru câteva credite. Când nu i se răspunde în nici un fel, întinde mâna într-un gest ce înseamnă, într-un limbaj universal, „tu eşti bogat, eu sunt sărac şi mi-e foame, dă-mi bani".

– E al tău? mă întreabă bărbatul cu un accent acuzator, în vreme ce soţia lui se grăbeşte să facă o duzină de holografi succesive.

– Nu, nu este al meu.

– Ce caută aici?

– Trăieşte în stradă, zic, compasiuna mea pentru rapu alternând cu ruşinea de a trebui să-i explic prezenţa şi întreaga situaţie. Cere bani pentru ca lui şi mamei sale să nu le fie foame la noapte.

Mă uit la rapu şi mă gândesc cu tristeţe: Temporizarea este totul. Odată, cu multă vreme în urmă, am fi mers prin lumea noastră ca nişte zei. Nu ai fi murit de foame în nici una dintre cele 43 de dinastii.

Copilul terrian se uită la confratele său antarian. Mă întreb dacă realizează cât de norocos este. Chipul nu îi reflectă gândurile; poate că nici nu are gânduri. Îşi şterge nasul şi se întoarce la jocul pe computer.

Bărbatul îl priveşte pe rapu un moment, apoi îi întinde o monedă de două credite. Rapuul o înşfacă, face plecăciuni nenumărate, îl binecuvântează pe cel care i-a dat-o şi pleacă. Îl privim cum sare şi ţipă de bucurie. O clipă mai târziu suntem înconjuraţi de alţi 20 de rapu, toţi murdari şi flămânzi, toţi implorând pentru câteva credite.

– Destul! se enervează bărbatul. Spune-le să plece de aici să se ducă acasă, Herman.

– Ei aici trăiesc, îl lămuresc eu cu blândeţe.

– Chiar aici? insistă el, lovind în pământ cu piciorul, speriind cel mai apropiat rapu. În chiar locul ăsta? Foarte bine, atunci spune-le să rămână aici şi să nu ne urmeze.

Le explic copiilor antarieni că aceşti turişti nu le vor da nimic.

– Atunci o să ne ducem la hotelul urât

şi roz în care stau toţi ăştia şi o să le furăm tot ce au în camere.

– Asta nu mă priveşte, spun. Dar dacă sunteţi prinşi, n-o să vă fie prea bine.

Cel mai mare dintre ei zâmbeşte la avertismentul meu.

– Dacă suntem prinşi o să fie nevoiţi să ne hrănească după ce ne închid, şi o să fim la adăpost de ploaie şi de frig... aşa că e mult mai bine decât aici.

Nu am ce să-i răspund rapuului, dacă singura lui ambiţie e să fie cald şi uscat, să fie bine hrănit dar lipsit de libertate. Pleacă cu toţii, râzând şi cântând, ca şi cum ar fi nişte copii ai terrienilor jucându-se cine ştie ce joc de-al lor.

– Străini nenorociţi! murmură terrianul.

– Incorect, îi atrag eu atenţia.

– Cum?

– Este o problemă de semantică, argumentez. Ei sunt indigeni, voi sunteţi străini.

– Da? Atunci ar trebui să înveţe câte ceva de la noi, străinii.

Urcăm pe o scară înaltă până la Mormânt şi suntem pe punctul de a intra, când femeia ne opreşte.

– Aş vrea să fac o holografie cu voi trei lângă intrare, anunţă ea, zâmbindu-mi. Doar ca să dovedim prietenilor că am fost aici şi am întâlnit un antarian adevărat.

Bărbatul se aşează în stânga mea, iar copilul, cam reticent, în dreapta. Cel din urmă este rugat să mă ţină de mână. Un amestec de dezgust şi milă se întipăreşte imediat pe faţa lui.

– O să pozez cu ăsta, dar n-am să-l ating!

– O să faci ce zice maică-ta, sare tatăl, puţin cam blând.

– NU! se împotriveşte băiatul, coborând îmbufnat scara. Vreţi să-l îmbrăţişaţi, n-aveţi decât.

– Vino încoace, tinere! i se adresează bărbatul, însă puştiul nu dă semne că ar auzi sau că are măcar intenţia să se oprească, şi dispare în spatele unui templu.

Tcharock, fondatorul celei de-a 30-a dinastii, a decretat că persoana împăratului este sfântă şi nu poate fi atinsă de nici o fiinţă, în afara medicilor şi concubinelor, şi atunci numai cu consimţământul său. Cel mai bun sfătuitor era Chaluba, care a reuşit să aducă sub comanda stăpânului său mai bine de 80% din întreaga planetă şi a oprit inflaţia ce rămăsese ca moştenire din partea celei de-a 29-a dinastii.

Într-o noapte, în timpul unei misiuni diplomatice, Chaluba l-a atins din neatenţie pe împărat în momentul în care îi anunţa intrarea la ambasadorul îndepărtatului Domar. În dimineaţa următoare, Tcharock a dat semnalul călăului, deşi cu regret în suflet, iar Chaluba a fost decapitat. În ciuda acestui nefericit început, cea de-a 30-a dinastie a supravieţuit 1062 de ani Standard.

Femeia, stânjenită, începe să-şi ceară scuze, dar observ că şi ea evită să mă atingă. Tatăl se duce după copil şi se întoarce cu el în câteva secunde, îl împinge către mine şi acesta mormăie nişte scuze. Ba chiar îmi întinde mâna, atunci când bărbatul face un pas ameninţător către el. Îi întind mâna cu răceală, contactul fiind la fel de neplăcut şi pentru mine, după care intrăm în sala Mormântului.

Aici mai sunt două grupuri de turişti, dar sunt la zeci de metri depărtare şi nu pot auzi ce vorbesc.

– La ce înălţime se află tavanul? întreabă femeia, îndreptând obiectivul holocamerei către minunatele sculpturi de deasupra.

– 38 de metri, îi spun. Lungimea sălii acesteia este de două sute trei metri, iar lăţimea de 67. Beldorian V se află într-un cavou, dedesubtul podelei. Fac o pauză, gândindu-mă ca întotdeauna la trecutele glorii.

În Ziua Plângerii, ziua în care mormântul a fost terminat, un milion de antarieni aşteptau liniştiţi de o parte şi de alta a lui, spre a omagia ultima dată pe fostul lor conducător.

– N-aş vrea să pun o întrebare stupidă,

dar de ce sunt toate clădirile atât de mari? continuă femeia interogatoriul, dar soţul se grăbeşte să răspundă înaintea mea, încrezător în înţelepciunea lui:

– Grandomanie!

– Cel-Care-A-Făcut-Toate-Lucrurile este mare, spun. Aşa încât poporul meu s-a gândit că monumentele închinate Lui trebuie să fie cât mai mari cu putinţă, pentru ca El să se simtă bine înăuntrul lor.

– Credeţi că Dumnezeul vostru nu poate să încapă într-o clădire mică? mi se adresează bărbatul, afişând un zâmbet condescendent.

– Este Dumnezeul tuturor, şi desigur că poate să încapă şi într-o clădire mică, dar de ce L-am forţa să stea într-una?

– Beldorian nu avea şi o soţie? mă îndeamnă femeia să mă gândesc la lucruri mai puţin importante.

– A avut cinci soţii. Lângă mormântul acesta se mai află unul, cunoscut sub denumirea de Palatul Reginelor.

– Era poligam?

Dau din cap că nu.

– Beldorian a trăit mai mult decât consoartele sale.

– Trebuie să fi fost foarte bătrân când a murit.

– Nu. O credinţă a poporului meu spune că ai parte de apreciere publică atunci când viaţa personală ţi se destramă şi devine un mister de nepătruns. De o asemenea soartă a avut parte şi Beldorian.

Mă întorc către copil şi îl întreb dacă vrea să ştie şi altceva, dar el mă priveşte doar, adâncit într-o tăcere semnificativă.

– Când a fost construită această sală, zice tatăl.

– Beldorian V a murit acum 6302 ani, dar au trebuit să treacă alţi 17 până când mormântul a fost terminat.

– Şase milenii!? se miră el.

– Suntem o rasă veche, spun cu prudenţă. Un antropolog terrian a afirmat chiar că cea de-a 3-a dinastie a noastră a început înainte ca strămoşii voştri să devină raţionali.

– Poate că am stat ceva mai mult în copaci, se apără bărbatul, dar uite ce repede v-am întrecut.

– Fie precum zici, termin eu, fără să mai comentez.

– De fapt, toţi v-au depăşit, insistă el. Ia spune-mi, de câte ori aţi fost cuceriţi?

– Nu sunt sigur, mint, deoarece găsesc umilitor să vorbesc despre asta.

Când antarienii au aflat că Republica Terriană doreşte să le anexeze lumea, şi-au adunat armata în Zanthu; crema planetei, cei mai vajnici luptători, cu toţii având sclipiri de aur în ochi şi pielea strălucindu-le în soarele dimineţii, şi s-au pregătit de luptă. Erau 300.000, iar Republica Terriană a trimis o singură navă, care a zburat pe deasupra capetelor lor şi a lansat o bombă. În mai puţin de o secundă nu mai exista nici o navă antariană, şi nici un oraş Zanthu, şi nici Marea Bibliotecă din Chstoka.

În decursul mileniilor, Antaresul a fost cucerit de 4 ori de terrieni, de două ori de Regatele Canphoriene, şi câte o singură dată de Lodin XI, de Emra, R'amor, şi în fine, de Imperiul lui Sett. S-a spus că pământul planetei şi-a astâmpărat setea cu sânge de antarian.

La ieşirea din Mormânt, un rapu stă pe o piatră privindu-ne cu ochi mari, aurii, în vreme ce ne apropiem de el. Are întipărită pe chip o expresie de contemplare pe care copilul terrian o ignoră, dar adulţii se opresc.

– Ce drăguţ! se entuziasmează femeia. Şi arată aşa de înfometat!

Ea caută în sacoşă şi scoate o mică prjitură.

– Poftim, spune, întinzându-i-l. Vrei?

Rapuul nu se mişcă. Acest lucru este de necrezut nu numai pentru femeie, dar şi pentru mine, căci se vede că îi este foame după cât e de slab şi de murdar.

– Poate că nu e în stare să mănânce, e de părere bărbatul, şi îi întinde o monedă.

Rapuul contemplează în continuare întreaga scenă, nefăcând nici cel mai mic

gest.

„Să fie El?“, mă întreb, şi sufletul mi se umple de o bucurie nesperată. Legenda spune că se va naşte un antarian cu ochi precum Soarele şi va refuza mâncarea lor atunci când îi va fi foame şi banii lor deşi va fi sărac. Să fie oare Cel pe care îl aşteptăm de milenii? Cel care ne va reda gloria pierdută şi va iniţia cea de-a 44-a dinastie?

Îl privesc mai atent, şi bucuria mi se stinge degrabă. Rapuul nu refuză mâncarea şi banii. Ochii lui sunt morţi. Viaţa pe străzi l-a slăbit într-atât încât a orbit, şi bineînţeles că nu poate înţelege limba lor. Aparenta lui aroganţă nu vine din mândrie, sau din cine ştie ce iluminare interioară, ci din neştiinţa a ceea ce i se oferă.

– Vă rog, spun, luând prăjitura din mâna femeii fără să-i ating degetele, apoi punând-o în mâna rapuului.

O miroase, după care o înfulecă şi întinde mâna, cerşind încă una.

Mergem mai departe, intrând în palatul din faţă, care este de fapt o veche instituţie de învăţământ, dar sunt convins că nu vor înţelege cum de poate creea o rasă un edificiu atât de generos în sprijinul educaţiei, iar eu nu mai am suficientă energie să le explic, aşa că le spun că e Palatul Concubinelor şi bineînţeles că nu ezită să mă creadă.

La un moment dat copilul, evident dezamăgit, mă întreabă cum de nu sunt statui sau picturi arătând concubinele. Gândind repede, îi răspund că Lois Kiboko, guvernatoarea terriană, a distrus toate lucrările deoarece îi jigneau credinţa, religia. Mă simt vinovat pentru această minciună, fiind împotriva Codului Corectitudinii să sugerez că o rasă vizitatoare ar fi făcut vreun rău. În cele din urmă decid că, devreme ce feţele terrienilor nu trădează vreo vină sau măcar părere de rău, nici eu n-am de ce să mă simt vinovat. Dar mă simt, în ciuda voinţei mele. Tradiţia e un lucru greu de înlăturat.

Bărbatul devine agitat. Se uită în toate colţurile, căutând evident ceva.

– Unde-i oala? zice.

– Poftim?

– Oala, repetă el. Baia, spălătoarea. Nici o nenorocită de concubină nu trebuia să se uşureze?

Înţeleg în sfârşit ce doreşte şi îl îndrum către o toaletă ce a fost construită chiar lângă Uşa Vestică.

Se întoarce câteva minute mai târziu şi îi conduc afară, trecând pe lângă Turnul de Obelisc ce a fost construit pentru a marca începutul aproape-uitatei dinastii a patra.

Ieşind pe poarta şcolii, ne îndreptăm spre Marea Spirală Către Cer.

– Era o vreme, explic, când antarienii credeau că se poate ajunge le cer doar construind o scară suficient de înaltă.

Copilul pufneşte în râs.

– E adevărat, continui. Ceea ce vedeţi acum este o scară a cărei construcţie a durat şapte sute de ani, începând din timpul dinastiei a doua şi continuând până la mijlocul celei de-a treia. Puteţi observa numai o parte foarte mică a ei, restul fiind acoperit de nori.

– Cât de înaltă este? mă întreabă femeia.

– Are aproape 10 kilometri.

– Extraordinar! exclamă ea.

– Poate aţi vrea să o priviţi mai de aproape? Poate chiar să urcaţi primul kilometru?

– Da, răspunde bucuroasă. Mi-ar plăcea foarte mult.

– Nu urc nimic! declară bărbatul.

– Hai, te rog, încearcă ea să-l înduplece.

– Nu. Aerul e prea rarefiat şi gravitaţia prea mare şi seamănă al dracului de mult cu munca. Într-o zi am să aleg eu însumi itinerariul, şi îţi spun eu că n-o să mergem atât de al dracului de mult.

– Putem să ne întoarcem să ne uităm la meci? întreabă nervos copilul.

Bărbatul se mai uită o dată la Marea Spirală Către Cer.

– Mda. Am văzut destul. Hai să ne întoarcem.

– Ar trebui totuşi să terminăm traseul, insistă ea. S-ar putea să nu mai vizităm niciodată acest sector al galaxiei.

– Şi ce dacă? E doar o altă lume mărginaşă. Nu le zice prietenilor despre Scara către Stele sau cum naiba îi spune şi n-o să ştie niciodată că n-ai urcat pe ea.

Femeia vine cu ceea ce ea crede că ar fi argumentul decisiv.

– Dar am fost de acord să plătim traseul.

– Şi ce dacă? O să-l întrerupem şi o să plătim numai jumătate. Mare lucru!

Scoate un teanc de credite din buzunarul pantalonilor şi socoteşte 30 de credite. Ezită, apoi mai adaugă 20 şi mi-i întinde.

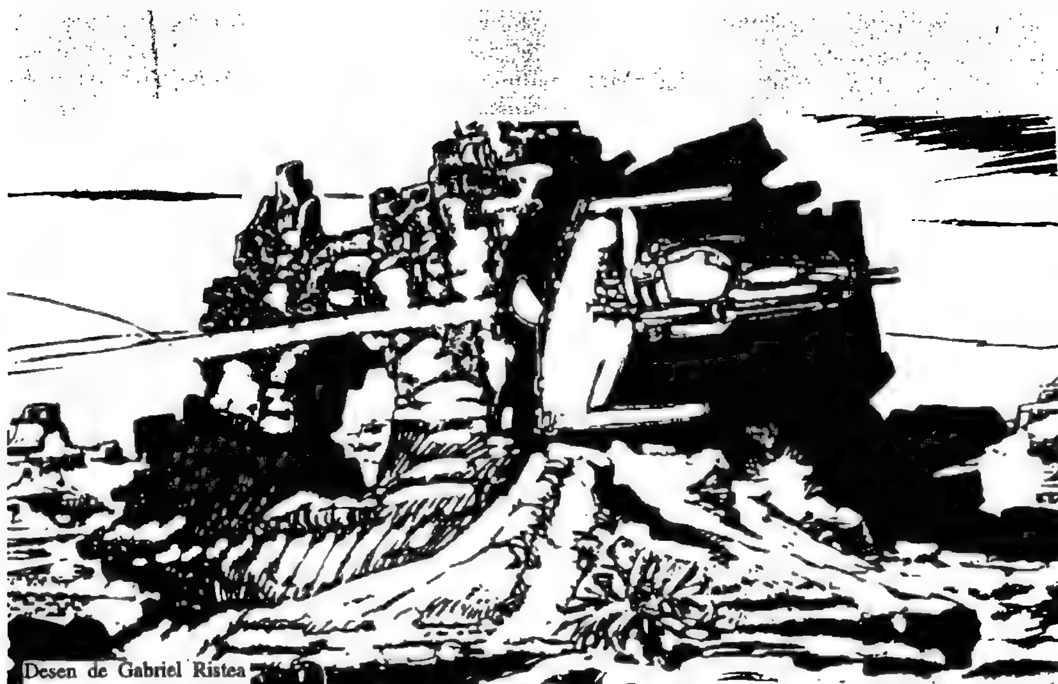
– Mda, tu ţi-ai făcut datoria, Herman, zice.

Toţi 3 pleacă, îndreptându-se către hotel.

Primii străini care au sosit pe Antares erau neciolpliţi şi cam murdari, dar Perganian II, cel mai important împărat al celei de-a 31-a dinastii, a hotărât ca ei să fie trataţi cu cea mai mare amabilitate de către toţi antarienii. Când a sosit ziua plecării lor, străinii l-au salutat pe Perganian şi i-au înmânat un diamant mare, strălucitor, foarte preţios.

După ce străinii au ieşit din oraş, împăratul a lăsat diamantul să-i cadă din mână, declarând că nici un antarian nu se va lăsa cumpărat pentru nici un preţ. Diamantul a rămas acolo unde a căzut timp de 3 generaţii, devenind un simbol al demnităţii antariene şi independenţei sale. A dispărut în cele din urmă în timpul unei furtuni şi nu a mai fost văzut niciodată.

Traducerea:
Victor Toroş


Desen de Gabriel Ristea

ROBERTO R. GRANT

Generatorul de realitate

partea a II-a

3 Back to future. O expresie interesantă. Înţeleg paradoxul şi constat că şi oamenii îl folosesc atunci când vor să explice lucruri de neexplicat. Dacă aş putea dialoga cu pământenii, le-aş putea explica adevărata lui natură. Ei înţeleg paradoxul doar în mod superficial.

Înapoi în Rominia. Trebuie să mă limitez la aria mea. În caz contrar, semenii mei ar interveni. Oricum, sunt *mulţumit*. Relaţiile dintre peste douăzeci de milioane de oameni pot genera mult neprevăzut. Foarte mult.

Heraclit a avut dreptate, cu precizarea că războiul este de mai multe feluri decât îşi închipuie oamenii că poate fi. În *jocul* meu lipseşte. Sau, mai precis, nu este suficient de prezent. Aş dori să-l înteţesc. dar mă opreşte o interdicţie. Am deci nevoie de un simulacru. Nu un război virtual, realizat cu mijloace electronice. Ar fi ceva mult prea banalizat. . Altceva. Un factor agresiv inedit, generator de situaţii *ciudate* şi interesante. Ceva în genul vrăjitoriei. Sau al magiei negre.

Scenariul lui Roberto R. Grant recurge la un bărbat dotat cu puteri supranaturale. Acesta îşi ucide duşmanii privindu-i intens. Oamenii se feresc de el. Trăieşte singur, ocolit de toţi. Este un ins evlavios. Credinţa lui este ortodoxia, religia practic desfiinţată de o sectă neoprotestantă, bazată pe diabolizarea tehnologiei. Chezaşii Trezirii sunt destul de bine anticipaţi.

Inventez un asemenea om. Recurg la un simplu transplant psihologic. Un rom oarecare. În câteva săptămâni, zvonul despre puterile lui se răspândeşte în Bukry şi apoi în toată ţara. Intervin, grăbesc acest proces de diseminare. Urmez scenariul lui Grant. Omul locuieşte într-o rulotă abandonată. Se hrăneşte cu resturi găsite prin gunoaie. Din când în când, vecinii îi pun alimente în faţa uşii, într-o cutie metalică, pentru a le proteja de câini. Aceste *ofrande* sunt depuse noaptea, spre a se evita întâlnirile cu *proscrisul*. Practic, insul este tratat ca un *sfânt*.

De la un moment dat, lucrurile încep să se desfăşoare independent de voinţa mea. De ce nu este linşat? Împuşcat? Grant nu dă explicaţii, iar pentru a afla adevărul, ar trebui să investighez prea multe creiere. Mentalităţile sunt cel mai greu de aflat, în substraturile lor. Doar rezultatele lor sunt simplu de constatat.

De fapt, omul n-a ucis pe nimeni, niciodată. Nici în mintea lui Grant, nici în realitate. Legenda puterilor lui diabolice este, însă, atât de puternică, încât nu mai poate fi demolată.

Omul s-a resemnat. Nici nu se mai întreabă cum de lucrurile au luat o asemenea întorsătură. Duce o existenţă de pensionar. Se bucură doar când primeşte câte o sticlă cu băutură ieftină.

Scenariul lui Grant se opreşte în acest punct. Omul, Batman poreclit, creează o psihoză a fricii. Atât. Înainte de a ne despărţi, autorul nepublicat din anul 1997 mi-a spus că puterile insului malefic ar trebui amplificate. Îi voi urma sugestia. Voi face din Batman un demon al oraşului. Invulnerabil la arme şi la vrăji. Va ucide, într-adevăr. Şi se va multiplica.

Mă materializez într-un rom oarecare, dintre cei săraci. Intru în rulotă fără să bat la uşă. Omul este un

ins de 50 de ani, încărunţit, îmbătrânit. În gura lui pungită nu mai sunt decât câţiva dinţi. Are o voce hârâită, de fumător înrăit. Plămânii lui sunt negri. Ştiu, printre lucrurile aduse de oameni pentru el se află şi resturi de ţigări.

Nu ne salutăm. Faţa lui smolită rămâne impasibilă. Este puţin ameţit de fumul tras dintr-o ţigară uriaşă, răsucită din hârtie de ziar. Mă întreabă, *plictisit*:

– Ce vrei?

Nu spun nimic. Constat că este perfect sănătos, în ciuda mizeriei. Nu l-au afectat nici radiaţiile, nici hrana alterată. Gudroanele din ţigări trec prin trupul lui fără să lase nici-o urmă. Un om norocos. Sistemul lui imunitar este excepţional.

– Vreau să vorbim, spun. Despre puterile tale.

Rânjeşte *întristat*:

– Văd că eşti un amărăştean. Dacă ai fi vreun ziarist, aş mai înţelege. Ai scoate un ban. Dar aşa... Om bătrân şi prost... Nu ştii că nu este voie să vorbească omu' cu mine? Nu m-aş mira să te ia la poceală după ce ieşi de-aici.

– Nu contează, spun. Vezi, suntem cam de aceeaşi vârstă. Poate că ai şi tu chef să stai de vorbă.

O clipă, privirile lui se înviorează:

– Aşa este. Numai că nici tu n-o să mă crezi.

– De ce să nu te cred?

Ridică din umeri. Aş putea să-i aduc câteva cutii cu trabucuri din stocul împăratului. Ar fi interesant de văzut cum ar reacţiona. Spune:

– Nimeni nu mă crede. A ieşit vorba că am omorât nişte oameni. Numai uitându-mă la ei. Aşa a rămas.

– Şi cum a fost? Pe bune.

Scuipă pe jos, tuşeşte gros:

– Au murit şi ăia, cum se moare. N-am avut nici-o treabă cu ei. Au mierlit-o din cauza inimii. Aşa au spus doctorii. Chestia a fost că eu eram de faţă. De fiecare dată. Toţi, adică trei, că atâţia au fost, erau în faţa mea, aşa cum eşti tu acum. Chiar mai aproape.

– De ce?

– Păi, eram barman. Asta am lucrat la viaţa mea. Ăla stătea pe scaun, eu eram în faţa lui. Discuta cu mine şi i se făcea rău. Cădea jos şi o mierlea. S-a întâmplat că toţi trei erau nişte oameni arţăgoşi de felul lor. Mă cam înjurau şi nu erau cu nici un chip mulţumiţi de mine.

– Şi tu?

– Eu tăceam din gură. Ce era să fac? În meseria asta ai de-a face cu tot felul de oameni. Toţi beau.

– Şi după aia?

– A ieşit vorba. N-am avut ce să fac. Oamenii nu mai voiau să fie serviţi de mine. Patronul ştia că sunt un om cinstit. Nu m-a dat afară din prima. Am ajuns la mătură şi la căratul gunoiului. N-a mers nici aşa. Scădea numărul clienţilor. M-a pus pe liber.

– Puteai să te duci în altă parte. Oraşul este mare.

Clatină încet din capul lui încărunţit. Îmi vorbeşte ca şi cum aş fi unul care pricepe mai greu:

– Crezi că n-am făcut aşa? Nu ştiu cum se întâmpla, dar se afla cine sunt. Cred că m-a vrăjit cineva. Altfel nu se poate.

– Puteai să pleci din Bukry.

– Am încercat-o şi pe-asta, dar n-a ţinut.

– De ce?

Zâmbeşte ştirb. Pentru prima oară de când am intrat în rulota lui cârpită cu bucăţi de tablă de mai multe culori. Spune:

– Nici eu nu ştiu. Parcă era o putere... Mă chema la Bukry. O să zici că sunt dilimache. Asta este situaţia. Nici nu mai puteam să dorm noaptea. Oricât aş fi băut. Era o chestie... Când m-am întors, m-am liniştit ca prin minune.

– Şi după aia?

Face un semn circular cu indexul lui negru. Spune resemnat:

– Ce vezi. Asta este viaţa mea. Nu mai am treabă cu nimeni. Până la coadă, nici nu-i prea rău. Unii îmi pun de mâncare. Am ce fuma. Mai pică şi câte-o băutură.

– Bani?

– Nexam. Nici-un sfanţ. Am încercat să cerşesc, dar n-a ţinut. Numai benga ştie cum, oamenii începeau să mă ocolească. Nu pica nimic. Ba am luat şi nişte picioare în cur de la cerşetorii de meserie. Că de ce

mă bag peste ei. Aveau dreptate, nu?

Începe să-şi răsucească o nouă ţigară. Concentraţia de nicotină din chiştoace este foarte mare. Acest om este foarte rezistent. Cât priveşte povestea cu întorsul din provincie la chemarea unui *dor* misterios, este posibilă o singură explicaţie. Acţiunea unuia dintre semenii mei. O imixtiune, cum ar spune un politician. De ce a intervenit? Nu mă pot pronunţa. În *minţile* noastre există tentaţia *capriciului*. Rezultată probabil din urmărirea unor procese ale sistemelor formate din materie organică. O entitate – păstrez acest cuvânt folosit de pământeni pentru mine – urmăreşte evoluţiile întâmplătoare şi apoi se decide să le imite. Hazardul este un mare generator de informaţii.

De ce Batman şi nu un alt nume? Fiindcă romii s-au inspirat întotdeauna, atunci când şi-au botezat copiii, din surse neobişnuite. Cândva, Batman a fost personajul pozitiv al unui serial de televiziune. Bunul om-liliac, apărătorul celor slabi. Romii au uitat acest amănunt. În minţile lor a rămas ideea că liliacul este un animal dezgustător. N-am avut nici-un amestec în alegerea poreclei.

– Aveau, spun. De ce nu te-ai dus şi tu undeva mai la marginea oraşului? Acolo nu erai cunoscut. Totul se uită. Nu eşti chiar buricul pământului, ca oamenii să stea numai cu ochii pe tine.

Schiţează din nou un rânjet:

– Văd că eşti pe dinafară cu cerşitul. Cine să-ţi dea un ban, dacă pleci din Centru? Hm? Iar în chestia ailaltă...

– Care?

– Ziceai mai înainte... Să ştii că oamenii mă recunosc, chiar dacă numai au auzit de mine. Nu pricep cum. Că n-am nimic scris pe frunte. Îţi spun eu, aici şi-a băgat dracul coada. Altfel nu se poate.

Nivelul lui de inteligenţă este deasupra mediei. Practic, este la fel de deştept ca împăratul. Baxt, evident, are de partea lui studiile şi contactele cu oameni cultivaţi. În termeni de inteligenţă pură, însă, sunt aproximativ egali. Am ales, cu bună ştiinţă, un om deştept.

Aptitudinile lui sunt potrivite pentru scenariul meu. Un lider cu puteri paranormale, intervenind în lupta etnică şi în cea politică. În cele din urmă, la politică se va ajunge. Este una dintre legile vizibile în orice societate umană.

Mă ridic de pe scaunul şubred.. Îi fac un semn neglijent din mână. Deschid uşa cârpită a rulotei. Ies. La vreo cincizeci de metri văd nişte copii. Aceştia o iau la fugă, dar se opresc imediat după ce unul dintre ei strigă în romani:

– Nu este el! Nu fugiţi!

Batman va deveni o forţă adevărată. El va putea realmente să ucidă din priviri. Va fi o armă vie, nespus de redutabilă. Va omorî şi de la distanţă. Va fi suficient să i se arate fotografia celui vizat.

În numele cui îşi va exercita puterea malefică? Al împăratului Baxt al II-lea? Al romilor? Se va trezi în el un dictator doritor de putere maximă? Una sau mai multe dintre marile forţe mondiale îi va trimite emisari politicoşi, pentru a-l angaja? Eventual, INTREPID?

Eu nu cunosc viitorul; nimeni nu-l cunoaşte. Fiindcă sunt mai multe viitoruri posibile. Batman va avea de ales între diferite variante. În această privinţă va funcţiona un mecanism psihic imprevizibil. Aş putea să-l programez, dar în acest caz cantitatea de neprevăzut ar scădea. Posibilitatea cea mai productivă, din punctul meu de vedere, este comportamentul aleatoriu, *capricios*. Batman să devină un demon întrupat într-un rom mizerabil. Fără vreo ambiţie politică, la început. Fără disponibilitate pentru colaborare, în vederea obţinerii unor sume mari de bani. Nici bani, nici femei, nici putere. Să omoare după cum *i se scoală* lui în momentul respectiv. La întâmplare. Aşa cum fac grupurile disidente din INTREPID. *Gratuitate*! Capriciu ucigător! Mitul lui Satan, întrupat. Dar un diavol mult mai *răutăcios* decât cel din poveşti. Unul activ, având o energie inepuizabilă, invulnerabil, insensibil la implorări sau la

sacrificii. I se oferă o sută de fecioare, cele mai frumoase din ţară? Nexam. Nimic. Le respinge sau chiar ucide câteva. Doar aşa, pentru a le arăta oamenilor că nu ştie ce înseamnă *mila*. Şi, în general, *sentimentele*. Un generator viu de realitate violentă. Oamenii vor vedea poate în el *spiritul răului*, cel din toate mitologiile. Aceasta nu va schimba lucrurile. Nu contează în numele cui va acţiona, ci rezultatul: anume bulversarea generalizată, paralizarea instituţiilor, isterizarea indivizilor. Unii vor vorbi despre sfârşitul lumii, alţii vor apela la *contra-divinităţi*, precum într-un roman semnat de un anume Stephen King, numit Apocalipsa. Dacă vreun semen al meu se va amesteca, cu atât mai bine. Complicaţiile vor fi şi mai mari.

Nu cumva mi se va reproşa că încurajez violenţa peste nişte limite admisibile? Că, de fapt, în Batman mă voi întrupa eu însumi, pentru a-mi *satisface* dorinţa de distrugere? Posibil. Am scuza că *violenţa* şi încununarea ei, războiul, sunt cele mai mari generatoare de situaţii inedite. Grupurile sociale de la Dunăre şi Carpaţi vor deneni mari furnizoare de informaţii. În calitatea mea de *releu* al acestora, voi fi apreciat. Aşa este logic să se întâmple. Oamenii oricum mor, mai devreme sau mai târziu. Iar morţii din războaie, în mod iraţional, nu sunt consideraţi victime, ci produse ale unui proces natural. Nu văd de ce în războiul lui Batman împotriva tuturor această interpretare n-ar funcţiona.

Peste exact 24 de ore de la vizita mea, Batman iese din rulotă. În înfăţişarea lui s-a schimbat doar expresia ochilor. Nu are priviri roşii sau argintii, precum supermenii malefici din filmele vechi. Doar un plus de decizie. O *încredere în sine*, uşor reperabilă. *Lasitudinea* de dinainte a dispărut. Fumează tot un trabuc uriaş, făcut din hârtie de ziar, dar ameţeala obişnuită pare să fi fost înlocuită de o forţă specială, vizibilă uneori la drogaţi, în prima fază. Copiii de ieri se află în acelaşi loc, de parcă timpul n-ar fi trecut. Îl recunosc şi o iau la fugă.

– Staţi pe loc! le ordonă Batman, fără să strige.

Zgomotul oraşului ar trebui să-i facă vocea inaudibilă, dar nu se întâmplă aşa. Copiii se conformează. Se opresc brusc şi apoi se întorc încet. Cuvintele au fost deci însoţite de o comandă telepatică. Foarte bine, Batman!

În atitudinea copiilor *văd resemnarea* unor victime predestinate. Ca şi cum ar bănui că unul sau mai mulţi dintre ei vor fi ucişi de o forţă aflată mult dincolo de puterile omeneşti. *Intuiţia* lor este atât de puternică? Presimt că cerşetorul din faţa lor s-a transformat într-adevăr într-o forţă *malefică*? Nici măcar nu încearcă să iasă din raza lui de acţiune?

– Veniţi încoace! le spune Batman cu o voce şi mai scăzută. Hai!

Copiii se pun încet în mişcare. În minţile lor apare dorinţa de a fugi de Batman, imediat paralizată de *religiozitate*. Cum să te apropii în fugă de un zeu? Ar fi nepotrivit. Asist la un ritual, născut pe loc. Interesant.

Cei şapte romi au vârste cuprinse între 9 şi 12 ani. Sunt îmbrăcaţi destul de bine. Hainele n-au fost în acest secol problema romilor din Rominia. Şi nici a celorlalte etnii de pe acest teritoriu. În clipa când accepţi să porţi o haină abandonată de altcineva, nu mai ai nici-o problemă. Fenomenul este mai vechi. Schimbarea rapidă a modelor în Occident a produs un flux imens de confecţii. Copiii sunt destul de bine hrăniţi. Sănătoşi, cu excepţia dinţilor, în mod tradiţional nereparaţi.

– De ce n-aţi fugit, mă? îi întreabă Batman, *bonom*. Că până acum parcă îl vedeaţi pe dracul. Hai? Ia spuneţi!

Vocea lui este ambiguă. Pare foarte *prietenoasă*, dar substratul ei este *ameninţător*. În mintea unui copil apare imaginea unui şarpe domesticit. Încolăciri somnolente, hipnotice. Nu se ştie ca şarpele să fi atacat vreodată pe cineva. Veninul său este mortal, dar reptila este prietenoasă. Deodată, şarpele se destinde ca un arc şi

muşcă. De gât. Copilul devine foarte palid şi se clatină. Îşi duce mâna dreaptă acolo unde şi-a *închipuit* că a fost muşcat. Îşi revine cu destulă greutate. Batman rânjeşte *prietenos* şi îl întreabă:

– Ce este, băiete? Că te-ai cam albit la faţă.

Copilul nu spune nimic. În ochii lui luceşte *teroarea*. *Simte* că Batman poate să-l ucidă în fiecare clipă. Apoi, o anestezie îi cuprinde treptat mintea. Se închipuie înghiţit de un şarpe uriaş, aşa cum a văzut el la televizor, la desenele animale. Se află în burta şarpelui, în întuneric. Sucurile gastrice au început să-l atace, dar este conştient. Nici-o forţă din lume nu-l va putea scoate de acolo, tot ce are de făcut este să aştepte. De la un moment dat, nici nu mai doreşte să scape, se complace în moartea lentă, o *savurează* chiar.

Imaginile din mintea lui sunt atât de puternice, încât s-ar putea să îi influenţeze procesele vitale, să-l omoare de-a binelea. Batman înţelege ce se petrece, dar nu intervine. Eu, la rândul meu, sunt un spectator pasiv. I-am acordat lui Batman o relativă independenţă. Numai aşa va putea fi într-adevăr imprevizibil, producător de informaţii inedite. Acum, în chiar această clipă pământeană, Batman nu ştie dacă îl va ucide sau nu pe copil. *Vede* în mintea acestuia, constată cum procesul psihic începe să aibă echivalente somatice, dar nu intervine.

Iar eu, *părintele* noului Batman, asist. Neutru, *curios*, străin de ură sau iubire, de *înverşunare* sau *milă*.

În minţile celorlalţi copii nu se petrece nimic interesant. Sunt cu toţii atinşi de torpoare, ca şi cum li s-ar fi injectat o substanţă tranchilizantă, aducătoare de *calm* şi *indiferenţă*. Undeva, la periferiile conştiinţelor lor, există *teama, frica*. În acelaşi timp, acţionează anestezia, *obnubilarea*, cum ar spune un psihiatru pământean. Personalităţile lor sunt reduse până aproape de dispariţie. Din punctul meu de vedere, sunt cu totul neinteresanţi, atâta vreme cât Batman nu le va da atenţie.

Ceva se petrece în mintea celui agresat. *Închipuirea* prinde contururi tot mai ferme. Acum este *într-adevăr* în burta şarpelui uriaş şi simte că se sufocă. Dacă Batman nu va interveni, copilul va muri în câteva zeci de secunde. Sub privirile indiferente ale prietenilor săi, copilul se învineţeşte la faţă. Ochii săi, larg deschişi, nu exprimă decât *uimirea*. Mâinile îi sunt strânse pe lângă trup, ca ţinute de o forţă invizibilă. Gestul clasic al omului sufocat este atingerea gâtului şi pieptului. Copilul nu-l face, pentru că *se află* în burta şarpelui şi este imobilizat. În scurtă vreme se prăbuşeşte, moale, ca filmat cu încetinitorul. Căzut, nu se chirceşte, ci îşi reia, lent, poziţia anterioară. Ochii i se închid încet, pielea, atât cât este vizibilă, capătă o culoare roz-cenuşie. Copilul este digerat de o forţă nevăzută, de un şarpe invizibil.

Batman a asistat *impasibil* la scenă. Pe faţa lui a rămas doar o umbră de rânjet *prietenos*. În minte nu-i apare nici-un *sentiment* în legătură cu moartea copilului. Se simte ca o forţă *inconştientă* a naturii, sau ca o maşină reacţionând la voia întâmplării. Program aleatoriu. Nevăzut, urmăresc atent procesul de obiectivare. Constat că Batman îmi seamănă. L-am făcut după chipul şi înfăţişarea mea. Sau *a ieşit* aşa? Au intervenit alte forţe?

Pe neaşteptate, Batman *se îngrijorează*. Îi întreabă pe copiii rămaşi în aceeaşi stare de *obnubilare*:

– Ce-a păţit, mă, băiatul ăsta? Că parcă nu mai suflă. Ar trebui să chemaţi un doctor.

Ştie foarte bine că nu este nevoie de nici-un medic. *Îşi bate joc*. A devenit *satanic*. Este o atitudine interesantă. Esenţa ei îmi scapă, fiindcă ţine de *comic*. Ştiu doar teoretic ce înseamnă *să-ţi baţi joc*, să fii *ironic*.

Copiii nu reacţionează în nici-un fel. Abia dacă aruncă nişte priviri apatice înspre fostul lor prieten. Nici unul nu se mişcă. Sunt cu toţii încremeniţi, ca nişte statui. Aşteaptă decizia următoare a lui Batman. Ei

ştiu că omul din rulotă le-a ucis prietenul. Înainte vreme nu erau siguri de puterile acestuia. Acum sunt.

– Răspundeţi, mă! devine Batman *ameninţător*.

Copiii rămân inerţi. *Resemnarea* lor este ieşită din comun şi îmi aminteşte de vremuri trecute, când tinerii, câţiva dintre ei, erau sacrificaţi pentru binele cetăţii.

Prin mintea lui Batman trec gânduri ucigaşe, amestecate cu *sentimente de regret*, repede trecătoare. Ar vrea să-i lichideze pe toţi, simte pofta bestială de-a o face. Are la dispoziţie tot felul de monştri văzuţi la televizor. Dinozauri minuţios reconstituiţi, dragoni de fantezie, animale carnivore uriaşe, rezultate din mutaţii genetice, o anaconda gigantică. Numai animale. Interesant! Îi strecor în minte amintiri legate de ucigaşi în serie, reali sau luaţi din filme. Unii dintre aceştia au fost specializaţi în uciderea copiilor. Îl împing spre o identificare. Mimetism. Fără s-o ştie, îmi opune rezistenţă! Rămâne la animale monstruoase. Un elefant strivind capetele condamnaţilor îngropaţi în pământ până la gât. O caracatiţă enormă deschizându-şi ciocul pentru a ingurgita un copil înecat cu puţină vreme înainte. Feline mari atacând.

Brusc, dispoziţia i se schimbă. Nu mai doreşte să converseze cu copiii. Se îndreaptă indiferent spre ei, îi ocoleşte fără grabă, se îndepărtează. Ca treziţi dintr-o vrajă, copiii încep să se mişte.

– Să ne ducem la maică-sa! spune cel mai răsărit dintre ei. Să vină să-l ia de aici.

Nu sunt îngroziţi şi nici indignaţi. Gândesc cu toţii că Batman şi-a exercitat un drept. Ideea de crimă este absentă. **Batman este deasupra noastră, a oamenilor de rând. Poate să facă exact ce-i trece prin minte. Nimeni nu se supără pe el şi nu încearcă să-l pedepsească. Oricare dintre noi putea să fie acum mort. Dacă se răzgândeşte şi se întoarce poate să ne omoare pe toţi.**

La fel vor judeca şi ceilalţi, copii sau adulţi. Bătrânii vor spune că despre Batman se ştia de multă vreme. Nişte prezicători îi anticipaseră ivirea şi puterea nemăsurată. Împăratul se va teme de ucigaş şi nu va ordona suprimarea lui. Nimeni nu va îndrăzni să-l înfrunte. Asta şi pentru că fărădelegile lui vor fi întotdeauna misterioase, înfăptuite cu mijloace de neînţeles pentru oamenii obişnuiţi. Va începe să circule zvonul că Batman este protectorul Rominiei. Unii vor spune că în el m-am încarnat eu, Entitatea. Alţii, dimpotrivă, vor crede că ucigaşul-vrăjitor este o forţă opusă, menită să-mi zădărnicească planurile mârşave de distrugere a ţării şi de oropsire a ţiganilor. Batman însuşi nu va înţelege cu nici-un chip pe cine reprezintă. Poate că în mintea lui va apărea ideea *trufaşă* de autonomie. Va fi convins că acţionează pe cont propriu, fiind o forţă a naturii, situată deasupra înţelegerii omeneşti. În ignoranţa lui, se va simţi, poate, ca un plutonier devenit şef de stat în urma unei conjuraţii norocoase.

Îndepărtându-se de prima lui victimă autentică, Batman se îndreaptă agale spre centrul oraşului. Din spatele unei clădiri părăsite apare o haită de câini. Sunt animale care cunosc foarte bine gustul cărnii de om. Se apropie de el tiptil, fără vreun lătrat sau mârâit. Conducătorul este un dulău foarte mare, cu ochii înroşiţi de furie reţinută. Vin dintr-o parte. Batman nu pare a-i fi văzut. M-am înşelat. Ştie că va fi atacat. Se opreşte şi se întoarce încet înspre haită. Îşi *imaginează* că în faţa lui se află un tigru mult mai mare decât cei reali, din grădinile zoologice. Câinii *văd tigrul* şi se opresc brusc. Încremenesc, de parcă ar fi hipnotizaţi. Se aud nişte scâncete slabe. Ar fugi, dar nu pot să se mişte. *Tigrul* se repede la ei şi le aplică lovituri distrugătoare cu labele lui uriaşe. Sar capete, se deschid cutii toracice, labe se desprind de trupuri. Sângele ţâşneşte. Ultimul câine rămas în viaţă reuşeşte să se lase pe spate, cu labele în sus, în poziţia de abandon. Nu este cruţat. Întreaga secvenţă nu durează nici un minut. Peste puţină vreme, alţi câini vor adulmeca

mirosul de sânge şi vor veni pentru a-şi devora semenii. Va fi un festin.

4 „O serie de asasinate au transformat Bukry, capitala Rominiei, într-un oraş al oamenilor isterizaţi de teamă. Autorităţile îi asigură pe cetăţeni că situaţia este sub control, dar realitatea le contrazice. Oamenii spun că există un singur autor, autohton. Acest zvon a fost confirmat de un reprezentant al INTREPID-ului. Teroriştii internaţionali au afirmat că nu au nici-un amestec."

„Noutatea absolută a crimelor constă în procedeul folosit de ucigaş sau de ucigaşi. De fiecare dată au fost în joc doar mijloace parapsihologice. Victimele prezintă răni cauzate de forţe invizibile. Martorii oculari spun că modificările fizice se produc în mod inexplicabil. Reconstituirile ulterioare i-au dus pe specialişti la concluzii paradoxale. Stigmatele apărute pe trupurile unor credincioşi din Evul Mediu erau rezultatul autosugestiei. Unul sau mai mulţi oameni din Bukry sunt în măsură să realizeze performanţe asemănătoare, cu deosebirea că obiectul sugestiei nu mai sunt ei înşişi. Mintea victimei este atât de puternic influenţată, încât modifică structura corpului, în sensul dorit de ucigaş."

„Asemenea performanţe au mai existat, dar niciodată n-au avut o atare amploare. Rămâne de văzut în ce măsură forţele distructive pot avea succes în privinţa unor grupuri de oameni."

„În secvenţele atroce pe care vi le prezentăm puteţi observa că mutilările cauzatoare de moarte nu seamănă deloc cu uciderile prin sugestie cunoscute până acum. Asasinul nu întrerupe una dintre funcţiile vitale ale victimei, ci imaginează agresiuni violente." (*Comentariu UNIVNET*)

„Criminalul în serie din Bukry ar fi un anume Batman, 50 ani, fără profesie. Batman este o poreclă. Numele real este Ionescu Led Zeppelin. Cândva a lucrat ca barman. El poartă numele unui personaj pozitiv dintr-un vechi serial de desene animate. Ironia soartei l-a transformat într-un agent al răului. Nimeni nu l-a incriminat deocamdată în mod oficial. În aceste zile disponibilitatea oamenilor din Rominia pentru supranatural şi paranormal a ajuns la cote greu de imaginat. Probabil că nici oficialii nu s-au dovedit imuni. În loc să-l aresteze şi să-l cerceteze pe Batman, aceştia se mulţumesc să urmărească evenimentele, producând periodic comunicate liniştitoare pentru populaţie. O echipă americană de specialişti în parapsihologie a fost refuzată politicos de statul romin, atunci când şi-a oferit serviciile în cazul Batman. Specialiştii autohtoni n-au făcut nici-o declaraţie oficială. Se spune că ezită să se implice, pentru a nu-l supăra pe Batman. Un înalt funcţionar ar fi afirmat că forţa ucigaşului în serie este nelimitată. Batman este invulnerabil şi omnipotent, ar fi spus respectivul. În clipa când este omorât, forţa lui trece automat la un alt om. Fiecare transfer de personalitate ar fi însoţit de o potenţare a dorinţei de a distruge. Fenomenul Batman trebuie deci lăsat să se manifeste până la stingerea lui naturală."

„În acest mod de a vedea lucrurile recunoaştem fatalismul clasic al orientalilor." (Comentariu INTERNET)

„Poporul nostru întâmpină în ultima vreme o primejdie necunoscută înainte. O forţă diabolică se încrâncenează împotriva noastră şi vrea să ne strice orânduielile. Nu ştim încă felul în care ne loveşte. Tot ce am aflat este că unii oameni mor înainte de vreme, răpuşi de un trimis al întunericului. Dumnezeul nostru ne pune la încercare, iar noi trebuie să avem puterea de a nu ne pierde credinţa şi speranţa. Am mai întâmpinat asemenea obstacole şi am reuşit să le trecem cu bine. La fel trebuie să facem şi acum. Să ne rugăm împreună, să naştem

astfel o forţă în stare să oprească forţele întunericului. Aceasta este calea spre izbăvire, iubiţii mei. Lucrarea răului nu ne va face să ne părăsim ţara. Nu vom face jocul cine ştie cui. Vom rămâne aici, uniţi. Va veni curând clipa când gândurile şi credinţa ne vor scăpa de cel rău. Să ne păstrăm încrederea în Dumnezeul nostru şi să ne rugăm cu toată puterea ce se află în sufletele noastre." (*Bukry Journal*, *Fragment* din *Cuvântarea* rostită de Marele Predicator Opruno la 20 iulie 2058)

Opruno se referă la posibilitatea oamenilor de a construi o forţă mentală capabilă să i se opună lui Batman. Aflu pentru prima oară că aşa ceva este posibil. Explicaţia este probabil *tinereţea* mea. Cu siguranţă, unii semeni ai mei sunt mai informaţi.

Apariţia şi manifestarea unei asemenea forţe ar însemna foarte mult, din punctul meu de vedere. S-ar naşte un conflict inedit, iar situaţiile noi ar abunda. Pe de altă parte, este posibil ca spusele predicatorului să fi fost doar o figură de stil, o metaforă, iar contopirea mentală a indivizilor să fie practic imposibilă. În acest din urmă caz, eu însumi ar trebui să le ofer oamenilor respectiva posibilitate. Un Batman acţionând nestingherit ar sfârşi prin a deveni plictisitor. Informaţiile noi ar seca repede. Un conflict între forţe relativ egale ca putere, în schimb, ar fi pasionant, oferind o mulţime de situaţii inedite.

În cărţile oamenilor există referiri la forme-gânduri. De exemplu, spre sfârşitul secolului trecut mai mulţi parapsihologi s-au dedicat creării unei asemenea realităţi mentale. Succesul lor a fost verificat în cadrul unor şedinţe de spiritism. Mai întâi, specialiştii au vizualizat în detaliu secvenţele unei vieţi de pământean. Acestea au fost *însuşite* de un *spirit*. Ulterior, *spiritul* a comunicat cu o serie de mediumuri. Informaţiile furnizate de el au fost cele imaginate de parapsihologi.

Formele-gânduri rezistă doar dacă sunt alimentate de *emoţii* puternice. Dată fiind inaptitudinea mea de a concepe *viaţa emoţională* a oamenilor, nu le pot înţelege decât teoretic. Aceasta înseamnă că, în esenţa lor, îmi sunt inaccesibile? Că nu voi fi în măsură să acţionez asupra lor? Dacă un grup de oameni vor reuşi să nască o formă-gând destul de puternică, acţiunile mele vor fi anihilate? Nu pot să răspund deocamdată la aceste întrebări.

Constat că Batman, deşi *coordonat* de mine, foloseşte procedee analoge celor amintite mai înainte. El practică, în fapt, magia neagră. Puterea sa ia naştere din concentrarea unor *sentimente de mânie şi ură* extrem de puternice, de necodificat pentru mine. Este singura cale accesibilă oamenilor. Recunosc respectivele sentimente după efectele lor secundare, psihosomatice.

Practic, Batman este un *vrăjitor rău*, dotat cu puteri *magice* foarte mari. Niciodată un om n-a avut o asemenea forţă malefică. Nu întâmplător, a început să circule zvonul că Batman este Anticristul, a apărut pe Pământ pentru a desăvârşi lucrarea Diavolului.

Dacă oamenii de aici vor reuşi să nască o formă-gând suficient de puternică pentru a i se opune eficient lui Batman, înseamnă că eu însumi voi putea fi contracarat. Omnipotenţa mea va deveni îndoielnică. Ca urmare, ar trebui să măresc puterile lui Batman, riscând să intru în *conflict* cu semenii mei. Intervenţiile în viaţa oamenilor ne sunt permise numai între anumite limite. Pe de altă parte, consecvenţa mă va obliga să intru în mintea lui Batman şi să conduc de acolo, personal, *operaţiunile*. Voi încălca astfel regula implicării limitate. Risc astfel să devin un *revoltat* şi să fiu reprimat de cei mai *bătrâni* dintre semenii mei.

Pe de altă parte, voi avea scuza că acţionez în numele unui *ideal*, cel al maximalizării aportului de informaţii inedite. Cum vor reacţiona *bătrânii*? Vor interveni *împotriva* mea? Sau

vor sta deoparte, în chip de spectatori? Reacţia lor nu va fi prea rapidă. Au nevoie de un oarecare *timp*, atunci când apare o noutate absolută.

„Psihoza Batman ia amploare cu repeziciune. Cazuri de decese inexplicabile au început să fie înregistrate şi în provincie. Se spune că Batman are capacitatea duplicării. Este vorba despre o sciziparitate psihologică. Apar astfel indivizi cu posibilităţi identice, nişte copii mentale, capabile de performanţele iniţiatorului. Înmulţirea acestor indivizi peste o anumită limită ar duce la apariţia unei armate invincibile. În faţa acesteia, trupele convenţionale ar fi absolut neputincioase. De ce? Fiindcă în momentul morţii, după cum se spune, batmanul îşi transmite instantaneu posibilităţile de distrugere şi furia împotriva semenilor săi asupra unui alt individ, până atunci perfect normal. Această transmitere ar duce la apariţia unor oameni din ce în ce mai periculoşi, prin apetitul lor pentru crimă."

„Un oficial romin, doritor de anonimat, ne-a declarat că emisarii INTREPID-ului şi-au făcut apariţia în Rominia, încercând să recruteze batmani. Se pare că încercările acestora au dat greş, batmanii fiind operaţionali doar pe teritoriul ţării unde s-au ivit. Această limitare, neconfirmată oficial, linişteşte spiritele din celelalte ţări, estompând imaginea de coşmar a unei armate de terorişti invulnerabili şi din ce în ce mai periculoşi."

„O altă ştire venită din Rominia – ţara tuturor posibilităţilor în materie de practici oculte – se referă la posibilitatea magică de a-i contracara pe batmani. Ar fi necesară concentrarea mentală a unor iniţiaţi, în vederea naşterii formelor-gânduri pozitivie, capabile de ripostă. Acestea ar fi singurele forţe capabile să anihileze acţiunile distructive ale batmanilor." (*Le Monde*, 1 august 2058)

....

Pot afirma că „fenomenul Batman" mi-a scăpat de sub control. În mod cert, unul sau mai mulţi dintre semenii mei au intervenit. Acum nu am de făcut decât să urmăresc evenimentele. În actuala perioadă nu am posibilitatea să-l contactez pe vreunul asemenea mie. Pe de altă parte, între noi nu au loc ceea ce pământenii numesc *negocieri*. Relaţiile noastre sunt cu totul deosebite şi nu pot fi descrise în limbajele naturale ale Pământului.

5

Clinica „Leopold Purum" se află în cel mai select cartier al oraşului. Până în urmă cu o lună de zile se numea „Clinica de chirurgie estetică". Actualul nume a fost stabilit prin decret imperial. Leopold Purum a fost ministrul apărării în guvernul Rominiei. A murit în ziua de 29 iunie 2058. Autoincinerat. N-am avut nici-un amestec în acest accident. Este posibil să fi intervenit vreun *zeu*. Poate a fost o simplă întâmplare. Evenimentul l-a *impresionat* atât de mult pe împărat, încât a decis să părăsească Palatul Imperial şi să se mute, împreună cu întreaga Curte, în Herestry. Această decizie a semnalat începutul degringoladei.

Intru în clinică folosindu-mă de un anume Stanley Short, jurnalist independent, trimis acoperit al OPE. Acesta are acces în toate mediile sociale. Autorizaţia lui este semnată de însuşi Baxt al II-lea. Doar împăratul şi cei foarte apropiaţi lui ştiu cine este în realitate Short. Pentru ceilalţi, englezul trece drept un jurnalist cu multe relaţii specializat în intervievarea unor mari personalităţi ale lumii de azi.

Short deţine *calmul* şi prezenţa de spirit ale unui spion de mare clasă. În plus, are darul mimetismului. Interpretând rolul unui jurnalist, el a devenit *agitat* şi expeditiv. Prin minte îi fulgeră formulări şocante, menite să-i reţină pe cititori. Vorbind cu oameni importanţi, el abordează un amestec tipic de familiaritate şi respect. Când s-a aflat în faţa împăratului Baxt al II-

lea a devenit dintr-o dată un curtean linguşitor, lăsându-şi aplombul şi tupeul în anticameră. Intrând în clinică, afişează o altă mască, aceea a marelui jurnalist sosit într-o ţară mică. Nu-şi ascunde un uşor *complex de superioritate*. Deduc acest fapt după câteva discrete modificări ale ţinutei.

Stanley Short ajunge repede în faţa lui Ron Maladipe, directorul clinicii. Acesta este un rom arogant. Are 51 de ani. A obţinut cândva o diplomă în chirurgie estetică, dar a renunţat de multă vreme să mai practice.

– Domnule director, începe prevenitor Short, după ce şi-a arătat acreditarea, este adevărat că foarte mulţi romi doresc să devină albi?

– Da, spune Maladipe, *prost dispus*.

– Cum interpretaţi acest fapt?

– În nici-un fel. Nu sunt sociolog.

– Totuşi...

Directorul are o grimasă de *dispreţ*. Spune, *scuipând* cuvintele:

– Este o modă. În definitiv, genomul nu se schimbă.

Short zâmbeşte *răutăcios*:

– Unii spun că în Rominia a devenit avantajos să ai pielea albă. Că etnia romă înregistrează, cum să spun?, o devalorizare. Ce părere aveţi?

Maladipe spune dispreţuitor:

– Speculaţiile unor jurnalişti imbecili. Nimic mai mult. Sunt sigur că valul de depigmentări va fi urmat de o mişcare contrară.

– Dacă-mi permiteţi, spune Short, devenit dintr-o dată aproape *umil*, dumneavoastră ce veţi face? Vă veţi depigmenta? Sau veţi rămâne în minoritatea conservatoare?

Directorul îl/mă priveşte cu atenţie, ca şi cum de abia acum ar fi auzit ceva cu adevărat interesant. Spune *ezitant*:

– Deocamdată n-am de gând s-o fac. Dar dacă evenimentele vor evolua în ritmul actual...

Constat că insul din faţa mea este un *om slab*. Nu are stofă de conducător. A ajuns în postul său înalt fiindcă este rudă cu un ministru şi s-a menţinut pentru că una dintre fiicele lui este o curtezană celebră în Bukry. În mintea lui nu este decât dorinţă de comoditate. Vrea s-o ducă bine şi pe mai departe. Aştept să continue. O face:

– Atunci voi fi silit... – Frica se amplifică în el –. Actul meu îi va supăra pe unii, cu siguranţă. Dar de ce să-mi pun viaţa în pericol? În definitiv, pot să-mi deschid o clinică particulară.

– Totuşi, sunteţi un om de partid, ca să spun aşa. Partidul Romilor Liberi. Mă înşel?

– Sunt membru, evident. Dar culoarea epidermei nu-l împiedică pe un om să fie fidel partidului său. Şi împăratului, desigur. Este o chestiune de modă.

– Bine, dar pielea puternic pigmentată a fost emblema apartenenţei la etnia dominantă. Un întreg ethnos a fost clădit pe ea. După cum ştiţi, rasa albă este într-un oarecare declin, pe plan mondial. Există şi justificări ştiinţifice, mai mult sau mai puţin îndreptăţite. Dumneavoastră sunteţi în temă.

De afară pătrund nişte strigăte. Directorul tresare. Încearcă să-şi păstreze prestanţa. Nu prea reuşeşte. Îşi *imaginează* cum va fi linşat. Faţa lui smolită devine cenuşie. Priveşte cu nervozitate înspre uşa încăperii. Intervin cu glas *mieros*:

– Domnule director...

– Da, scuzaţi-mă, vă rog. Ce ziceaţi? – Se încruntă, face un efort de memorie –, Ah, da Emblema. Culoarea întunecată a pielii. Ce-aş putea să vă spun? Dacă romii se decid să devină albi, nimic esenţial nu se schimbă.

În birou intră, fără să bată la uşă, un rom îmbrăcat într-o uniformă de tip militar. Este un bărbat foarte solid, încruntat. Îşi duce mâna la caschetă şi apoi raportează. Vorbirea lui este sacadată, ca a unui robot:

– Domnule director, în faţa clinicii s-au strâns destul de mulţi oameni. Vor să intre cu forţa. Ce ordonaţi?

– Ai vorbit la Poliţie?

– Da. Mi s-a spus că nu au forţe disponibile pentru moment.

Directorul începe să se plimbe fără rost prin birou. Cenuşiul feţei i se accentuează. Omul de pază a rămas

încremenit. Pe figura lui întunecată nu se poate citi nimic. Îmi dau seama că este drogat.

– O să vorbesc la minister, spune Maladipe. Chiar acum. Vom face aşa cum ne spun ei. – Se scutură, ca şi cum ar dori să-şi alunge o scurtă ameţeală –. Nu mi-ai spus ce vor de la noi. Ce doresc?

– Să fie depigmentaţi peste rând. Cât mai repede posibil. Liderul lor spune că aici, la noi, se lucrează prea încet, iar batmanii îi distrug numai pe cei cu pielea întunecată.

Cei din faţa clinicii sunt mult mai *furioşi* decât ar fi normal. În faţa medicilor, oamenii au fost întotdeauna sfioşi. Dacă nu poţi să te faci rege, atunci fă-te medic. Aşa sună un proverb indian. Protestatarii, în număr de 514, se agită, strigă, îşi ridică pumnii negri. Liderul, 40 de ani, este un om simplu. Şi-a descoperit pe neaşteptate vocaţia de conducător. Cuvântează într-o portavoce. Vocea lui aspră este destul de carismatică. Într-o situaţie ca aceasta, de aşteptat ar fi să folosească limba romină. Dar nu, omul vorbeşte într-o engleză destul de corectă. *Citesc* în mintea lui că doreşte cu toată fiinţa să nu mai fie rom. O dorinţă copilărească, greu de explicat altfel decât printr-o inteligenţă submediocră. Este dreptul nostru, răcneşte insul, putem să ne alegem înfăţişarea. Birocraţii nu ne vor împiedica. Vom merge şi la împărat, dacă vom fi siliţi.

În faţa intrării se află zece oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforma cunoscută. Sunt impasibili. Drogul ingurgitat de ei este foarte eficient. Dacă protestatarii înaintează, vor trage fără nici-o ezitare. Mulţimea *simte cruzimea* lor impersonală, de roboţi. Nu depăşeşte linia imaginară, situată la circa doi metri în faţa scărilor. Câtva timp, situaţia pare a fi staţionară. Apoi, chemaţi parcă prin mijloace oculte, apar tot mai mulţi romi. Toţi sunt dintre cei cu epidermele foarte pigmentate. În minţile lor *citesc* aceeaşi *scârbă* faţă de propria lor apartenenţă etnică. Este o noutate absolută, cel puţin în ceea ce priveşte mentalitatea de grup. Înainte vreme, această reacţie de autorepudiere se înregistra doar la indivizi izolaţi. Normală era mândria de a aparţine respectivei etnii.

Pe neaşteptate comandantul paznicilor dă un ordin scurt. Cei zece îşi părăsesc posturile şi se retrag în spatele celor trei uşi de intrare. Rămân câtva timp acolo, privindu-i pe demonstranţi prin geamurile imense. Apoi se pun în mişcare şi pleacă. Merg în şir indian pe unul dintre coridoarele înalte ale clinicii. Dispar din câmpul vizual al celor de afară.

Protestatarii ar putea intra nestingheriţi, dar ezită s-o facă. În minţile lor, *buimăceală*. Schimbarea s-a produs prea repede şi nu reuşesc s-o interpreteze. Ar intra, dar îi paralizează o *frică ancestrală*, trezită în ei dintr-o dată. Primul reacţionează liderul. Cuvântează în portavoce, de această dată întors către mulţime:

– Intrăm în mod organizat. Mai întâi, trimitem o delegaţie, să vorbească. Cu directorul.

Trei bărbaţi şi o femeie se desprind cu mişcări lenevoase din masă şi se alătură liderului. În minţile lor persistă *confuzia*. Au *psihicul* unor oameni *hipnotizaţi*, care se mişcă şi vorbesc fără să fie conştienţi de actele lor.

Cei cinci se îndreaptă spre intrare. Pătrund liniştiţi în clinică. Liderul ştie unde se află biroul directorului. Se îndreaptă într-acolo.

Cu ochii falsului jurnalist, îl văd pe Maladipe încercând să-şi pună o mască de om autoritar, stăpân pe situaţie. În realitate, este *înfricoşat*. O *frică* maladivă. Un sentiment dintre multele pe care le recunosc, dar nu le pot conceptualiza.

Martor al gândurilor lui Stanley Short, constat că trimisul acoperit al OPE este din ce în ce mai nedumerit. **Cum să-i înţeleg pe aceşti oameni? Un singur lucru pare clar. Se tem. De români? De răzbunarea acestora? Sau le este frică de ei înşişi? Presimt o luptă intraetnică, în genul unui război civil?** Nu ştie ce să scrie în raportul către superiorii lui. Misiunea lui este să analizeze situaţia şi raporturile de forţe politice

din Rominia. Apoi să propună un plan de remediere a disfuncţionalităţilor apărute. **Sunt atât de înfricoşaţi! Nu mai pot să păstreze puterea, la prima vedere. Rămâne de stabilit dacă teama şi confuzia sunt molipsitoare. Molima i-a atins şi pe puternicii ţării?** Short raţionează corect.

În birou intră cei cinci delegaţi. Mişcările lor *ezitante* sunt cele ale unor sclavi ajunşi stăpâni. Secretara nu i-a oprit, atinsă şi ea de *lasitudine*. Directorul se ridică, întrucâtva împotriva voinţei sale, şi îi întâmpină foarte politicos, aproape slugarnic. În mintea lui se derulează fulgerător imagini ale unui linşaj. Apoi ale unui atac psihic. Dacă printre ăştia se află un batman? Şi poate să mă ucidă ca pe o molie? Dacă fac un infarct şi mă curăţ pe loc?

Temerile lui Maladipe sunt nejustificate. Membrii delegaţiei sunt inofensivi şi cel puţin la fel de *speriaţi* ca şi el. Singurul om *stăpân pe sine* este trimisul OPE. Ceilalţi au unul şi acelaşi *tremur interior*. Cu toţii simt cum *nelinişte*a şi *frica* urcă în ei, înspre *cota insuportabilului*.

Evoluţia acestor oameni este opera mea, dar numai în parte. Eu n-am făcut decât să *însămânţez* nişte *trăiri*. M-am bazat pe fenomenul de contagiune psihică. Constat că lucrurile merg mult mai repede decât m-am aşteptat. Trăirile negative se răspândesc şi vor izbucni în forme imprevizibile.

– Luaţi loc, vă rog, spune Maladipe cu vocea unui om nesigur de sine.

Membrii delegaţiei îl ascultă. În faţa biroului directorial se află o masă lungă, având scaune de ambele părţi. Cei cinci se aşează cu mişcări precaute, de parcă ar fi nişte bătrâni reumatici. Directorul se plasează lângă Short, în faţa lor.

– Domnul Stanley Short este jurnalist, spune el cu un zâmbet *chinuit*. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, va participa la discuţie. Clinica noastră n-are nimic de ascuns. Practicăm deplina transparenţă.

Nici unul dintre noii veniţi nu reuşeşte să spună ceva. Din motive obscure, concentraţia de glucoză din sângele lor a scăzut drastic, deşi nici unul dintre ei nu este diabetic. Oricare dintre ei ar putea să leşine. Îi *ajut* să-şi revină. Obrajii lor cenuşii îşi recapătă culoarea. Gândurile revoluţionare reapar în creierele lor.

– Domnule director, spune liderul, ştiţi foarte bine ce dorim.

Maladipe clatină afirmativ din cap. Atitudinea lui este aproape *slugarnică*:

– Da, da, bineînţeles. Numai că există nişte limite tehnologice. Echipamentul nostru nu ne permite să...

Se opreşte, cuprins de o tuse nervoasă.

Liderul pare din ce în ce mai *sigur pe sine*. Manifestă *curajul* secvenţial al *timizilor*. Începe să exagereze. Ridică uşor vocea:

– Noi ştim că lucrurile nu stau tocmai aşa. Există nişte instrucţiuni pe care dumneavoastră le urmaţi. Încălcând regulile democraţiei. – Vocea insului tuciuriu devine brusc sforăitoare, ca a unui politician de operetă –. După cum cunoaşteţi, fiecare cetăţean al acestei ţări are acces legal la pigmentare şi la depigmentare. Aici nu se respectă acest drept.

Directorul îşi frânge mâinile. Este *înspăimântat*, de parcă s-ar afla sub ameninţarea unor arme.

– Vă rog să mă credeţi, zice, lucrurile nu stau aşa. Noi facem ce putem. Dacă ne-am grăbi, am risca nişte eşecuri.

– Ce fel de eşecuri? se trezeşte vorbind femeia din delegaţie. – În vocea ei recunosc *ironia* –. Să faceţi oameni bălţaţi, cu pete? Precum dalmaţienii? Da?

Nimeni nu zâmbeşte, deşi, după câte am învăţat despre *umor*, poate ar fi momentul. Maladipe stă pe gânduri şi apoi spune, *milogindu-se*:

– Puteţi să mă credeţi, stimată doamnă. V-am spus adevărul. Actuala noastră dotare nu ne permite să lucrăm mai repede. Dacă doriţi, vă pot pune în legătură cu specialiştii noştri. Ei vor confirma. De altfel...

Dintr-o dată începe un proces cu adevărat interesant. Sub *ochii mei*, unul dintre delegaţi, cel mai insignifiant ca înfăţişare, începe să trăiască o transfor-

mare interioară. De unde până atunci stătuse gârbovit, în spatele liderului, părând decis să tacă, acum își îndreaptă spinarea, iar ochii încep să-i strălucească *amenințător*. Privește *trufaș* în jurul lui, de parcă n-ar ști cine îl înconjoară. Ceilalți reacționează cu o oarecare întârziere. Maladipe își curmă discursul, protestatarii se întorc încet. În ei, *frica* urcă vertiginos, devenind *panică*. Short, echilibrat până în urmă cu puține secunde, are un tremur de *teamă* irațională, de tip religios. Asist la nașterea spontană a unui batman. Toate barierele din mintea delegatului cad, preceptele morale dispar. Se consolidează o *furie* dementțială, neîngrădită de nimic. Omul este dominat de *agresivitate*, precum un tigru înfometat. Se uită aparent liniștit în jurul lui și înțeleg că își alege prima victimă. Prin niște interesante mecanisme telepatice, semenii lui realizează ce se petrece. Simt că se află în fața unui ucigaș capricios. **Nu mai este timp pentru fugă. Rămân pe loc și aștept. Dacă am noroc, scap cu viață. Dacă nu, mă ia benga**. O resemnare de miel aflat în fața lupului. Nici-o zvâcnire interioară. Batman se *înfurie* tot mai tare, deși n-o arată. Vrea să sfâșie. Se gândește să-l omoare pe Maladipe, dar în ultima clipă se răzgândește. Îl alege pe unul dintre membrii delegației. Va fi un infarct. Batman nu știe ce este așa ceva. A văzut doar la televizor cum se moare de inimă. Victima nu mai are aer. Își duce mâinile la gât. Apoi strigă de durere. Își simte pieptul sfâșiat. Cade încet, ca un actor. Ceilalți îl urmăresc cu ochii ieșiți din orbite. Nimeni nu încearcă să-l ajute în vreun fel. Directorul clinicii, medic de meserie, nu schițează nici-un gest. Nu dă telefon pentru a chema ajutoare. Se bucură că n-a fost el însuși. Altceva nu *citesc* în mintea lui. Femeia rânjește prostește. Crede că insul a căzut în joacă, pentru a-și bate joc de director. Șeful delegației o privește crunt:

– Tâmpito! îi spune, scuipând cuvântul. Omul a murit și tu râzi!

Femeia își duce palma la gură și se bâlbâie:

– Scuză-mă!

Short rămâne nemișcat, ca și cum ar fi hipnotizat. Privește fix moartea delegatului. Apoi se mișcă de pe un picior pe celălalt și îi spune directorului:

– Ar trebui să faceți ceva. Poate mai există o speranță.

Vocea lui este stinsă, iar mintea, amorțită. Ar dori să iasă repede din birou și din țară, dar se teme că nu va reuși să meargă. Prea moi își simte picioarele. Gura i s-a uscat atât de mult, încât saliva i-a dispărut cu totul.

Directorul, cenușiu-vânăt, se mulțumește să clatine din cap, cu privirile de câine turbat ațintite asupra batmanului. Simte nevoia să cadă în genunchi și să-i ceară *îndurare*. Ochii i se umezesc. Începe să plângă *urât*, schimonosindu-se. Batmanul îl privește lung. Mă întreb dacă nu-l va executa.

– Ce plângi, mă? i se aude vocea nouă, plină de agresivitate, ușor răgușită. Ești femeie? Vezi că...

Maladipe, înțepenit de groază, se mulțumește să-și holbeze ochii. În mintea batmanului agresivitatea se micșorează brusc. Realizez aceasta, în funcție de nivelul adrenalinei. A fost o toană, un capriciu, nu va mai ucide. Știe ce poate, dar s-a calmat. Se amuză în sinea lui de poziția grotescă a cadavrului. Este perfect *amoral*. Nu mai există *bine* și *rău* pentru el.

6 Batman este opera mea, dar batmanii, nu. Procesul de contagiune psihică s-a declanșat spontan sau la intervenția unuia dintre semenii mei. Mai bine nici nu se putea. Ce se va întâmpla, însă, dacă batmanii se înmulțesc prea mult, dincolo de niște limite? Încep să se ucidă între ei? Devin o rasă superioară? Obțin puterea în Rominia și apoi în întreaga lume?

În zilele următoare, batmanii își intețesc activitatea. La început se părea că victimele sunt numai romi. Lucrurile se schimbă. Sunt uciși și români. Mor, în condiții suspecte, reprezentanții altor etnii aflate pe

teritoriul Rominiei.

Asist la diferite crime. Batmanii dovedesc multă imaginaţie. Banalele atacuri de cord nu mai apar. În schimb, oamenii se încaieră pentru motive absurde. Mulţi folosesc arme de foc, deşi oficialităţile au afirmat că în Rominia acestea le sunt interzise celor neinseraţi în vreo structură oficială. Diplomaţii străini şi familiile lor încep să părăsească ţara.

„Moartea celor doi jurnalişti europeni a semnalat escaladarea unui proces misterios, declanşat cu puţină vreme în urmă. Cum se ştie, în imperiul condus de Baxt al II-lea, s-a declanşat o epidemie fără precedent. Natura ei este psihică şi paranormală. Specialiştii n-au reuşit deocamdată s-o definească şi să propună soluţii de stopare. Faptul că jurnaliştii au decedat în afara graniţelor Rominiei, la trei zile după părăsirea acestei ţări, a stârnit neliniştea. În aparenţă, cei doi au murit din cauze naturale. S-au născut însă, multe suspiciuni. Ipoteza că postura de «batman» poate fi împrumutată oricărui om de pe planetă, eventual prin mijloace telepatice, a avut şi are darul de a isteriza la fel de mult ca ştirile despre o epidemie declanşată de un virus necunoscut.“

„Dintr-o dată, multe decese socotite până de curând normale au început să fie privite cu suspiciune. S-a consolidat astfel o psihoză de masă, ameninţătoare pentru bunul mers al mecanismelor sociale. Apogeul acesteia a fost atins atunci când cetăţeni din diverse ţări europene au semnalat apariţia unor «batmani», capabili nu doar să ucidă prin mijloace pur psihice, dar şi să-şi disemineze capacităţile funeste. Intervenţiile publice ale oamenilor de ştiinţă au avut efecte nesemnificative. Cetăţenii diferitelor ţări, în ciuda educaţiei lor, au căzut pradă panicii. Pe plan internaţional se vorbeşte tot mai mult de oportunitatea unei carantine. Între Europa şi celelalte părţi ale globului ar urma să fie întreruptă, pentru o perioadă de timp nedeterminată, orice legătură fizică.“

„Într-o şedinţă a Consiliului de Securitate al ONU s-au discutat măsurile posibile. Ipoteza unei arme psihotronice, folosită de terorismul internaţional, în scopul de a intimida lumea civilizată, n-a putut fi susţinută prin probe, rămânând în stadiul de ipoteză.“

„Cum nu se întrevede nici-o posibilitate raţională de a lupta împotriva flagelului, comunicatul organizaţiei mondiale îi sfătuieşte pe cetăţenii Europei să-şi păstreze calmul şi să aştepte în linişte stingerea fenomenului. Diverşi specialişti în practici paranormale au recomandat, la rândul lor, mijloace de protecţie mai mult sau mai puţin exotice. În climatul actual, soluţiile oculte nu mai sunt privite cu ironie, mulţi cetăţeni până ieri sceptici fiind dispuşi să le adopte. Apăruţi din anonimat, mulţi vraci şi tămăduitori fac cariere fulminante, reuşind să obţină o clientelă foarte numeroasă.“ (Comentariu INTERNET)

Evoluţia evenimentelor răspunde aşteptărilor mele. Ba chiar le întrece. Nu *mi-aş fi închipuit* că fenomenul va căpăta o asemenea extindere. Informaţiile inedite se acumulează.

Ce se întâmplă este potrivnic *moralei*. Aş putea fi *mustrat* pentru ce am declanşat. De oameni, fiindcă semenii mei sunt *mulţumiţi* dacă, prin mine, primesc informaţii noi. Trebuia să mă rezum doar la teritoriul Rominiei. N-am încălcat această regulă. Dacă fenomenul a luat amploare, nu este *vina* mea. Contagiunea psihică s-a născut, în bună măsură, spontan.

Configuraţia secvenţelor s-a schimbat rapid. S-a ajuns într-un punct unde intervenţia noastră este problematică. Am devenit martori.

DAN D. FARCAŞ

Eroii minţii şi eroii musculaturii

Sondând printre prieteni şi cunoştinţe, ori extrapolând ceea ce aflu pe la alţii, constat că oamenii pot fi împărţiţi în două mari categorii, în funcţie de preferinţele lor manifestate faţă de mass-media. Unii nu pot trăi fără telenovele, ceilalţi fără telejurnale. Dintre primii se recrutează cititorii romanelor de mare serie, din al doilea grup fac parte cumpărătorii pasionaţi de ziare. Vorbind de *fiction* şi *nonfiction*, este evident că producţiile fiction se adresează acestor categorii, iar producţiile nonfiction celei de a doua. Desigur, delimitarea acestor categorii nu este riguroasă, dar preferinţa pentru una sau cealaltă dintre direcţii este, cred, destul de clară.

Mărturisesc că acesta a fost unul dintre argumentele prin care mi-am descoperit şi eu (poate nu la timp) vocaţia pentru *nonfiction*. Încă din anii de gimnaziu colectam tăieturi de la rubrica politică a ziarelor şi ascultam cu regularitate buletinele de ştiri. Cam tot de pe atunci mi-am pus şi nişte întrebări de a căror naivitate nu încetez să mă amuz nici azi, dar care erau scuzabile prin vârstă. De pildă, îmi ziceam, o dată ce omul este o fiinţă gânditoare şi abia pe urmă un performer fizic, de ce oare nu există zi la radio fără ştiri sportive, în timp ce ştirilor ştiinţifice li se acordă, doar din când în când, un locşor mai degrabă dosnic? Şi situaţia din presă este aceeaşi...

E drept, mă lămurisem relativ repede că existau mult mai mulţi amatori de ştiri sportive decât de noutăţi ştiinţifice, iar mass-media nu făcea decât să se plieze pe cererea pieţii. Totuşi, nu puteam să mă împac cu această stare de fapt. Doar trăiam o epocă de mari descoperiri, începute cel puţin de la maşina cu aburi, şi care continuau, pe atunci, cu primele calculatoare şi reactoare nucleare. Era limpede pentru oricine că ştiinţa şi raţiunea „triumfau", schimbând vizibil viaţa oamenilor de pe Glob... Nu puteam să înţeleg cum de majoritatea oamenilor, a celor interesaţi de „nonfiction", putea fi mai preocupată de rezultatul efemer al unei competiţii sportive, decât de o descoperire ştiinţifică în stare să schimbe mâine, în bine, viaţa noastră, a tuturor, descoperire capabilă să intre în marele patrimoniu al cunoaşterii universale. Cum de numele campionilor din sport erau pe buzele tuturor, în timp ce, vai, cel ce ştia prea multe nume de oameni de ştiinţă era suspectat de a fi un „tocilar".

Se pare că aceste naivităţi nu m-au părăsit pe de-a-ntregul nici azi. Aşa se face că stau şi mă crucesc văzând nonşalanţa şi nepăsarea generală care însoţesc desfiinţarea Ministerului Cercetării şi Tehnologiei în timp ce o tentativă asemănătoare, îndreptată împotriva Ministerului Tineretului şi Sportului a fost respinsă graţie indignării generale. Deci, pentru marea majoritate dintre noi, inclusiv pentru mulţi dintre cei ce ne conduc (vezi de pildă participarea pe stadioane), este, şi la ora actuală, mult mai importantă performanţa muşchilor decât performanţa intelectului pur (povestea cu „mens sana in corpore sano" este o diversiune în acest caz). Şi contează, în continuare, mai mult performanţele care ţin de un eveniment „nonfiction" efemer decât „nonfiction"-ul (mult mai) peren al legilor

şi teoriilor ştiinţifice.

Această asimetrie dintre *fizic* şi *intelect* nu avea cum să nu treacă în oglinda „fiction" a lucrurilor, deci în literatură, şi, într-un mod probabil paradoxal, chiar în literatura SF, atât de dragă nouă tuturor.

Literatura SF este, în sine, un paradox născut la întâlnirea dintre evazionismul (deci refuzul realităţii) intrinsec al amatorului de „fiction", şi setea de adevăruri absolute (proprii realităţii) a celui ce iubeşte ştiinţa. Din cauza acestui caracter contradictoriu, creaţiile SF pot derapa, cu uşurinţă, fie spre „science" fie spre „fiction".

Deraparea spre „science" este penibilă şi inoperantă. Orice începător în ale literaturii SF se dumireşte repede că *ideea ştiinţifică*, oricât ar fi ea de genială, rareori poate valida, singură, un text. Un ingredient mult mai important este, de pildă, eroul cu care cititorul să se poată identifica şi prin care să-şi defuleze, între altele, micile complexe.

De când există *epos*-ul, s-au pomenit atât eroi ai minţii, cât şi eroi care şi-au dobândit faima prin agilitate şi forţă. Ar fi probabil nedrept să învinuim autorii din vechime pentru că i-au preferat pe unii celorlalţi. Tot astfel, de regulă, marile personaje care au rămas în memoria colectivă au avut calităţi din ambele categorii. Milenii de-a rândul, cultura europeană l-a iubit şi pe Ulise şi pe Ahile, Deşi legătura lor cu literatura SF este foarte firavă, ei au devenit prototipuri ale eroilor în general, prototipuri de care a profitat şi genul care ne interesează. Primul, se zice, a excelat prin isteţime. Dar, să nu uităm, în faimoasa scenă a executării peţitorilor, el este singurul care are puterea să-şi armeze arcul, deci, în momentul crucial din Odiseea, el îşi impune superioritatea prin forţă. Ahile, la rândul său, nu străluceşte prin intelect, el având probabil un IQ situat puţin sub 100 (altminteri fiind o persoană foarte normală). În schimb impresionează prin curaj, prin viteza cu care aleargă, prin decizia cu care îşi aruncă suliţa. Eposul narează îndelung despre forţa lui, sau despre devotamentul cu care îşi iubea tovarăşii de arme, caii ori sclavele cu ochi strălucitori.

Care dintre cei doi ar trebui să fie mai aproape de prototipul eroului SF? Fiind vorba de „Science Fiction" ne-am gândi la savantul care inventează. Cel puţin la asta ne duce vocabula „science". Savantul nu corespunde însă nici cu Ulise cel isteţ, nici cu Ahile cel puternic. Există, în general, o imensă deosebire între omul *isteţ* (cel iute de minte, care se descurcă în situaţii dificile de viaţă) şi omul *inteligent* (capabil de eforturi intelectuale profunde şi susţinute, în zona ştiinţei sau filosofiei), dar şi între aceştia şi cel dăruit cu *creativitate* ştiinţifică (capabil să descopere noi legi ale firii). Isteţul nu va produce niciodată nimic în „science"... Poate ar merita să discutăm o dată argumentele care probează distincţia dintre aceste trei categorii.

Aşadar „eroul-savant" nu corespunde nicicum marilor arhetipuri consacrate de eroi. Deja în şcoală, chiulangiul descurcăreţ are şanse mai mari să devină eroul clasei decât tocilarul silitor (e adevărat, cauzele acestei preferinţe sunt mai profunde). Literatura SF fiind, în ultimă instanţă, o marfă, supusă legii cererii şi ofertei, marfă care se vinde de către editori şi se cumpără de pe tarabe, din chioşcuri sau din librării, ea va trebui să ţină cont de faptul că marele public iubeşte cel mult isteţimea şi practic deloc inteligenţa ori creativitatea ştiinţifică.

A scrie literatură (deci „fiction"), hărăzit *doar* celor puţini care sunt pasionaţi de ceea ce se leagă de „science" (şi care sunt, în fapt, amatori de „nonfiction"), este prin urmare o întreprindere contra naturii, sortită eşecului. S-a încercat aşa ceva şi pe la noi, evident fără succes. Cel ce nu este convins, poate răsfoi începuturile colecţiei CPSF ori să caute în biblioteci

anumite volume SF de prin anii cincizeci.

Cititorul obişnuit aşteaptă de la o lucrare „fiction", înainte de toate, acţiune şi situaţii limită (îmi aduc aminte că regretatul Adrian Rogoz îmi spunea odată, prin anii şaizeci, că o povestire bună SF „trebuie să-ţi pună mâna în gât"). Dar cititorul mai aşteaptă şi un erou „de acţiune", cel care trece peste obstacole şi învinge în cele din urmă („happy end"). Paganel este un personaj foarte pitoresc şi chiar simpatic, dar eroul pentru care cititorul se dă în vânt (şi pentru care cumpără cartea) rămâne totuşi acel „Căpitan la 15 ani" care dă şi numele cunoscutului roman al lui Jules Verne.

Există, e drept, cazuri, cu totul speciale, în care *ideea* poate să-l transforme chiar pe cititor în erou, aprinzându-i fantezia, făcându-l să trăiască istorii paralele cu cele citite. Dar asta au reuşit numai unii autori geniali, cum ar fi H.G. Wells cu „Maşina timpului" (şi poate alţi doi-trei autori care au reluat ideea ulterior), a mai reuşit poate şi Jules Verne (atunci când îţi doreşti să continui „Călătoria spre centrul Pământului") şi încă numai foarte puţini alţii.

Dacă deraparea spre „science" e păguboasă, în schimb *deraparea literaturii SF spre „fiction"*, se dovedeşte o întreprindere cât se poate de prosperă. Aici se încadrează textele space-opera, horror etc. bine scrise, cu o construcţie epică solidă, dar în care principiile fizicii ori ale altor ştiinţe sunt tratate foarte lax, şi în care se pot inventa legi ale naturii „Deus ex machina" potrivit nevoilor naraţiunii. Important este ca aceste improvizaţii să producă suficiente „gageturi" care prind la cititorul fără simţ critic.

Într-o astfel de literatură anacronismele şi lipsa de logică nu trebuie luate în serios. Un ingredient obligatoriu este, în schimb, aşa cum am mai zis, *eroul*, cel care rezolvă problemele, uneori prin isteţime, dar cel mai adesea prin calităţi fizice. De pildă, într-o lume ruinată în bună măsură ca rezultat al *ştiinţei* (catastrofe ecologice, pustiiri nucleare etc.), cititorul (sau telespectatorul etc.) face constatarea liniştitoare că la urma urmei tot *bicepşii* supradimensionaţi şi pumnii bine bătuciţi contează în rezolvarea eternelor conflicte dintre bine şi rău. Aflăm că peste mii şi mii de ani eroii vor lupta cu torsurile dezgolite (dacă sunt şi eroine în această postură, cu atât mai bine), că ei vor fi neîntrecuţi în tehnici karate şi ninja ş.a.m.d. Face să vezi entuziasmul fanilor care află că, în mileniile care vor urma după noi eroul lor va dispune de o spadă absolut uriaşă (uneori cu laser) sau, eventual, de un mic tun, purtat pe umeri, capabil să pulverizeze un cartier dintr-o singură lovitură. (Toţi cei care vor arde acolo de vii sunt „răi", aşa că bine le face, să se înveţe minte!).

Desigur, a trecut cam puţin timp de când strămoşii noştri care trăiau prin copaci au devenit oameni. Cu ştiinţa ne-am obişnuit (câţi ne-am obişnuit) de foarte curând, în timp ce lupta pe viaţă şi pe moarte ne preocupă de vreo câteva sute de milioane de ani. Este firesc, deci, ca majoritatea să admire şi să iubească mai mult forţa brută. Pun însă şi eu o modestă întrebare. N-ar trebui oare ca cel care pretinde că face parte din cultură să încerce să promoveze prin lucrările sale mai degrabă valorile spiritului omenesc decât instinctele animalice (evident, cu mijloacele celui mai bun „fiction"). N-are cumva autorul de literatură SF şi o misiune, chiar o datorie, care îl obligă să nu se resemneze să meargă în coada cererii pieţii?

Sau sunt cumva eu un extreterestru, irecuperabil în naivitatea mea?

CORNEL ROBU

O cheie pentru science-fiction

(3) Preliminarii. Infinitul complexional

Matematicienii şi filosofii susţin astăzi că pot concepe însuşi numărul infiniturilor posibile ca fiind infinit.[1] Prea mult, totuşi, pentru science-fiction. Cred că în science-fiction nu e nevoie să ştim număra de la unu la infinit. E destul dacă ştim număra până la trei (eventual până la patru, dacă numărăm separat infinitul timpului). Pentru că aici, în science-fiction şi în sublimul de tip „secolul XX", omul nu se mai află suspendat „între două infinituri", ci „între trei infinituri". Este preabinecunoscută răscolitoarea expresie pe care, în secolul al XVII-lea, Blaise Pascal (1623-1662) a dat-o condiţiei omului de a trăi „suspendat între două abisuri":

«Cel ce se va privi astfel se va înspăimânta de el însuşi şi, văzându-se suspendat între cele două abisuri – infinitul şi neantul – de masa cu care l-a dăruit natura, se va cutremura privind aceste minuni şi, curiozitatea preschimbându-i-se în admiraţie, cred că va fi înclinat mai degrabă să le contemple în tăcere decât să le cerceteze semeţindu-se.

Fiindcă, la urma urmei, ce este omul în natură? Un Neant faţă de Infinit, un Tot faţă de Neant, ceva de mijloc între nimic şi tot. Aflat la o distanţă infinită de cuprinderea extremelor, rostul ultim al lucrurilor ca şi principiul lor primordial sunt pentru el pecetluite într-o taină de nepătruns; el este la fel de neputincios să vadă Neantul din care a fost smuls, cât şi Infinitul care-l înghite.»[2]

Sub raportul accesibilităţii prin percepţie directă, intuitivă, sub raportul coerenţei reprezentării mentale, ca şi sub acela al amplitudinii figurării literare, în science-fiction, la fel de productiv, dacă nu chiar *mai* productiv decât cele două infinituri „pascaliene" (infinitul mare, mega-cosmosul, şi infinitul mic, micro-cosmosul) pare a fi „al treilea infinit", cel „teilhardian" – acel infinit al inepuizabilei complexităţi şi varietăţi situate la nivel „mediu", la „scară umană", la nivelul dimensiunilor „umane" şi al percepţiei curente „cu ochiul liber", macroscopice sau mezoscopice, infinit asupra căruia, la mijlocul acestui secol, atrăgea atenţia gânditorul catolic francez Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955), într-o carte apărută postum, în 1956: *La place de l'homme dans la nature. Le groupe zoologique humain*:

«Un prim aspect pe care aceasta („curba corpuscularizării Universului"[3]) ni-l dezvăluie este ce grav mutilat ar apărea Universul nostru dacă l-am reduce numai la ceea ce este Foarte Mare şi ceea ce este Foarte Mic, – adică la cele două singure abisuri ale lui Pascal. Chiar şi fără a ţine seama de adâncurile Timpului – aşadar în planul unei secţiuni instantanee a Universului – mai există şi un al treilea abis: acela al Complexităţii. (...) Aşadar, Lumea este clădită spaţial nu doar pe două infinituri (cum adesea se spune), ci pe *trei* (cel puţin). Infimul şi Imensul, bineînţeles. Dar de asemenea (înrădăcinat precum Imensul în Infim, dar desprinzându-se şi urmându-şi propriul său curs) – ceea ce este imens de Complicat.

Or, aceasta ne conduce neîntârziat la o a doua observaţie, încă şi mai importantă decât prima. Fiecare dintre Infinituri – Fizica ne-o spune – se caracterizează prin anume „efecte" speciale, proprii respectivului Infinit: nu în sensul că acesta le-ar

deţine în exclusivitate, ci în sensul că doar la scara lui particulară aceste efecte devin apreciabile, sau chiar dominante. Precum Quantele la scara Infimului. Precum Relativitatea la scara Imensului. Aşa stând lucrurile, care ar putea fi oare efectul specific marilor Complexităţi (care, cum tocmai am văzut şi am recunoscut, constituie în Univers un al treilea infinit)? Să privim cu atenţie. Oare nu e tocmai ceea ce numim Viaţă, – nimic altceva decât Viaţa, cu cele două serii ale sale de proprietăţi unice: cele externe (asimilarea, reproducerea...) şi cele interne (interiorizarea, psihismul)?

Şi iată într-adevăr, dacă nu mă aflu pe un drum greşit, perspectiva eliberatoare de care depind pentru noi semnificaţia şi viitorul Lumii. Ceea ce este viu – voi spune mai departe aici – a fost privit multă vreme doar ca o singularitate accidentală a materiei terestre, cu rezultatul că întreaga Biologie nu-şi află încă nici un punct de sprijin în afara propriului ei perimetru, nu-şi află o conexiune inteligibilă cu restul, ce aparţine Fizicii. Totul se schimbă însă dacă (aşa cum sugerează curba corpuscularizării pe care eu am trasat-o). Viaţa nu este nimic altceva, pentru experienţa ştiinţifică, decât un efect specific (decât *efectul* specific) al *Materiei complexificate*: proprietate prin sine însăşi coextensivă cu întreaga Substanţă cosmică, dar perceptibilă pentru privirea noastră numai acolo unde (trecând printr-un anumit număr de praguri, pe care le vom preciza) complexitatea depăşeşte o anumită valoare critică, sub care noi nu putem distinge nimic. Trebuie ca viteza unui corp să se apropie de aceea a luminii, pentru ca variaţia de masă a respectivului corp să devină pentru noi perceptibilă. Trebuie ca temperatura acelui corp să atingă 500 de grade, pentru ca radiaţia pe care-o degajă să devină un stimul pentru ochii noştri. De ce n-ar fi atunci cu putinţă ca, exact în virtutea aceluiaşi mecanism, până în preajma unei complexităţi de un milion sau de o jumătate de milion, Materia să ne apară drept „moartă“ (de fapt ar trebui s-o numim mai degrabă „pre-vie“), – în timp ce, dincolo de acest prag, ea să înceapă a se învăpăia de Viaţă?

Din acest unghi de vedere – din care Biologia nu va mai fi nimic altceva decât Fizica a ceea ce este extrem de Complex – e interesant de observat cum totul se aşează de la sine la locul său, în perimetrul experienţei noastre; totul, subliniez, începând cu împărţirea şi orânduirea fiinţelor din jurul nostru.»[4]

Dar cea mai mare parte a acestui infinit biologic se află în stare de virtualitate, de latenţă neréalizată, de rezervă neactualizată, ceea ce poate oferi oricând nu numai un alibi, dar şi o invitaţie, mai mult chiar – o provocare lansată imaginaţiei, chemată să actualizeze în imaginar, în ficţiune, oricâte astfel de virtualităţi nerealizate, provocare căreia scriitorii de science-fiction n-au întârziat să-i răspundă cu brio:

«Proteinele sunt constituite din 20 de aminoacizi esenţiali. Iar fiecare proteină este determinată de succesiunea cu totul caracteristică a unui număr oarecare de aminoacizi. Prin combinarea lor pot rezulta 10^{130} de proteine. Pentru a fi şi mai convingător, Jacquard presupune că fiecare combinaţie teoretic posibilă ar ocupa un spaţiu de un milimetru cub. Atât. Dar universul nostru ar fi prea mic pentru a cuprinde totalitatea variantelor. Ar fi nevoie de miliarde de universuri similare universului nostru. Şi aceasta, adaugă Jacquard, numai în ipoteza în care proteinele ar fi formate doar din 100 de aminoacizi. Multe sunt însă mult mai lungi.

Fireşte, doar o proporţie cu totul neglijabilă a fost supusă selecţiei naturale. Numai cele care pot participa la organizarea unei secvenţe funcţionale. Compatibilă cu actualele scheme ale vieţii. Dar faptul demonstrează că restructurarea proteinelor mai poate crea infinite forme de viaţă.»[5]

Existenţa unui al treilea infinit spaţial, alături de „infinitul mare“ şi de „infinitul mic“ – un infinit al gradelor de complexitate şi de „corpuscularizare“ a materiei în Univers, având ca rezultat vizibil inepuizabilul caleidoscop al „complexiunii“ direct

perceptibile, pe cea mai întinsă porţiune a sa, la „scara umană" a dimensiunilor spaţiale şi temporale – este, îmi dau seama, o idee mai puţin uzuală, oarecum excentrică poate, „originalitate" ce poate ca atare întâmpina o explicabilă rezistenţă şi se poate lovi de legitime obiecţiuni. Şi totuşi, acest infinit al magnitudinilor complexionale se impune cu necesitate, cel puţin ca simplă „ipoteză de lucru", în exegeza literaturii şi filmului sf, şi aceasta nu doar dintr-un singur motiv. În cadrul acestei „ipoteze de lucru", „curba corpuscularizării Universului" pe care Teilhard de Chardin o trasează grafic şi o explică verbal în textul cărţii sale poate servi perfect drept suficientă armătură ori „şarpantă" doctrinară, aptă a susţine, pentru uzul lecturii şi al exegezei în science-fiction, o imaginară scală ori scară a magnitudinilor „complexionale", imaginată prin analogie cu scala magnitudinilor spaţiale şi cu cea a magnitudinilor temporale din Univers, o scară a nivelurilor de complexitate şi de intricaţie, a formelor de viaţă şi a gradelor de inteligenţă. Prin dislocări ficţionale de-a lungul acestor trei scări de magnitudini (spaţiale, temporale şi complexionale), prin juxtapunerea în text a unor ordine de magnitudini mult distanţate între ele în ordinea reală a lucrurilor şi în experienţa curentă a realului, literatura sf îşi poate deschide acces la declanşarea unor mecanisme spirituale ce generează emoţia estetică a sublimului, percepută specific în science-fiction ca „sense of wonder".

Omologând literar acest „al treilea infinit" acreditat filosofic de către Teilhard de Chardin, conceptul estetic al sublimului poate fi operant nu numai în subsumarea categorială a „alienilor" („extratereştrilor"), categorie centrală în science-fiction, dar şi în cazul ciber-roboticii, al mutanticii, al exobiologiei (xenobiologiei), al călătoriei în timp şi al cronoplastiei, al universurilor paralele, al dedublărilor şi clonărilor, al ecologiei şi tehnologiei, al dezastrelor şi apocalipselor – practic, în cazul tuturor „temelor" şi „motivelor" majore din science-fiction. Pentru că, aşa am spus chiar din capul locului, sub raport cantitativ infinitul „complexional" este la fel de productiv, dacă nu chiar *mai* productiv, decât celelalte două „infinituri" spaţiale şi decât infinitul temporal. Majoritatea „temelor" şi „motivelor" ce configurează perimetrul specific şi inalienabil sf, majoritatea „personajelor tematice", a ipochimenilor, „puterilor" şi *gadget*-urilor care conferă literaturii şi filmului sf fizionomia inconfundabilă, pitorescul de peisaj şi chiar gustul picant pentru care rămân atât de căutate, gustate şi uşor de recunoscut – majoritatea acestor atú-uri, deci, sunt racordabile şi subsumabile prioritar acestui „al treilea infinit".

Omologare literară şi estetică legitimată – tocmai prin intermediul conceptului estetic al sublimului – în virtutea potenţialului copleşitor de care şi acest „al treilea infinit" dispune: în limitele „scării umane" şi ale unui ordin „mediu" de magnitudini spaţio-temporale, „corpuscularizarea" tot mai densă şi mai complexă a Universului aduce cu sine o inepuizabilă diversitate şi o debordantă prolificitate a formelor de viaţă, multiplicate încă în imaginar prin biologia alienă (exobiologia, xenobiologia) şi prin fauna ciber-robotică cu care literatura şi filmul sf au populat din belşug acest „al treilea infinit". Deşi perceptibil intuitiv, „cu ochiul liber", accesibil aşadar percepţiei macroscopice (mezoscopice), „al treilea infinit" poate fi, totuşi, la fel de copleşitor pentru finitudinea umană ca şi primele două infinituri spaţiale (megacosmosul şi microcosmosul), ca şi infinitul timpului, nu prin dimensiunea fizică brută, de această dată, ci prin dimensiunea încorporată a ordinului de complexitate, implicit a gradului de inteligenţă (care o poate depăşi pe cea umană), prin caleidoscopicul polimorfism, prin ireductibila „alienitate" sau „altfelitate" şi prin deconcertanta versatilitate a acestor virtuale forme de viaţă: prin simpla lor proliferare ameţitoare, ele îl covârşesc pe om, închis între bariere ontologice şi biologice ferme, prin chiar natura sa imuabil şi imutabil umană. Pentru

a nu mai vorbi de cazul când, în plus, ele îi sunt şi ostile, şi superioare ca inteligenţă şi tehnologie, ceea ce pare a fi un concrescent tropism, o adevărată fatalitate: „Întreaga educaţie pe care o primise imaginaţia sa" – spune C.S. Lewis despre Ransom, protagonistul trilogiei sale „cosmice" – „îl încuraja oarecum să asocieze inteligenţa supraomenească cu o înfăţişare monstruoasă şi o voinţă nemiloasă."[6] Iar dacă ajunge la conflict şi la confruntare cu creaturile „celui de-al treilea infinit", cum fatal şi frecvent se întâmplă, omul rămâne, de obicei, lipsit de orice ieşire şi de orice şansă.

O scurtă paranteză, în vederea unei precizări sau „ajustări" de ordin terminologic. Întrucât în cele ce urmează referirea la acest „al treilea infinit" va reveni inevitabil foarte frecvent, se impune necesitatea unui termen propriu care să-l denumească, un termen funcţional şi operaţional, la fel de maniabil, la fel de flexibil şi de flexionabil ca şi *spaţial* sau *temporal*, de exemplu; vom numi, deci, acest „al treilea infinit", al complexităţii percepute vizual drept „complexiune", infinitul „*complexional*: cuvântul, latinesc la origine, ar putea capta conotativ nu numai afluenţii semantici ai „complexităţii", dar şi pe cei ai „complexiunii", în sens de „înfăţişare, aspect, trăsături" (accepţiuni pe care cuvântul *complexion* le are în limba engleză), precum şi în sens de „fizic, constituţie fizică, fire, temperament, caracter" (accepţiuni pe care acelaşi cuvânt le are în limba franceză). (În plus, paranteză în paranteză, pentru eventualii binevoitori – cărora desigur nu le va scăpa accepţiunea engleză cea mai frecventă: „ten, culoare a feţei, uneori şi a ochilor şi a părului" – *complexional* ar putea prezenta astfel nu doar atracţii cosmice, dar şi... cosmetice: „Dacă fiii-ţi mândri aste le nutresc..." Fiii şi, bineînţeles, fiicele, mândrele, propunere de reţinut în vederea unei eventuale reeditări *up to date*, revizuite în spirit *politically correct*, a clasicilor!)

Infinitul complexional este aşadar, prin excelenţă, un infinit al „împieliţării" şi „încarnării", el oferă un inepuizabil spaţiu întrupării, materializării, reprezentării în concret şi în aparenţe a unor esenţe altfel inaccesibile, în abstractul lor, percepţiei prin simţuri, intuiţiei. Este cazul, printre altele, al imensităţilor şi infimităţilor spaţiale şi temporale situate mult în afara „scării umane" a magnitudinilor din universul fizic. Pentru a le putea face pe acestea perceptibile simţurilor şi reprezentabile intuiţiei, este necesară, în plan ficţional, o operaţiune de „echivalare" a unui infinit în altul, de „conversiune", „traducere" şi reformulare a termenilor unui infinit în termenii şi în materia concretă proprie altui infinit. Pe parcursul acestei operaţiuni ficţionale, percepţia intuitivă prin simţuri, altfel depăşită şi covârşită, reuşeşte cumva să se reverse aporetic peste propria-i matcă, reuşeşte să-şi prelungească antenele dincolo de propriile-i limite, insurmontabile, reuşeşte să se infiltreze, să se intercaleze cumva între ordine de magnitudini pe care altfel nu le poate cuprinde, să se „agaţe" de articulaţia conversiunii lor dintr-un infinit în altul şi să reţină astfel în percepţie ceva din ceea ce nu poate fi perceput, să capteze în expresie ceva din ceea ce nu poate fi exprimat. Este o soluţie ficţională curentă în science-fiction, un resort ficţional esenţial şi definitoriu aici, dar care – poate tocmai de aceea – trece de obicei neobservat, ca un fapt curent şi de la sine înţeles. Iar această conversiune monetară a unui infinit în altul conferă rolul-cheie de „monedă de schimb" exact infinitului complexional, cum tocmai l-am botezat. Ponderea acestuia, în science-fiction, îl face aproape indispensabil aici; „al treilea infinit" devine practic „primul infinit" ştiinţificţional: prioritate firească şi inevitabilă din moment ce, cum am spus, infinitul complexional este cel care furnizează, de cele mai multe ori, „moneda de schimb" necesară în necesara operaţiune fiduciară şi ficţională de „conversiune" sau echivalare a unui infinit în altul, fără de care percepţia prin simţuri rămâne inoperantă, neputincioasă a se intercala şi insinua spre a avea de unde să „apuce" intuitiv masiva inaccesibilitate a acestor „covârşitor

de mari" (sau de mici) magnitudini şi ordine de magnitudini.

Estetic, ponderea prioritară a infinitului complexional în science-fiction se explică, poate, şi prin faptul că, fiind un „infinit rezervor al formelor" (Roger Caillois)[7], fiind direct accesibil percepţiei prin simţuri, observaţiei vizuale mai ales, acest „al treilea infinit" oferă un sol germinativ ideal pentru reprezentarea „realistă" a realului, pentru *mimesis*, şi anume în zona mediană a acestui „real", zonă confortabil de amplă, ce rămâne la dispoziţia „parităţii complexionale": „ascensiunea complexională" şi „căderea complexională" furnizează, ambele, scurte şi intense momente de „sense of wonder", certificând astfel prezenţa subiacentă a sublimului; ele se sprijnă însă, în mod necesar, pe ample suprafeţe de „paritate complexională", pe întinse plantaţii de biologie, psihologie şi sociologie de pe care se recoltează tradiţional fructul, mai suculent, mai mustos, mai gustos şi mai gustat, al „senzaţiei de pierdere" („the sense of loss") care certifică prezenţa subiacentă a frumosului, uneori şi a tragicului, ceea ce este de natură a asigura o mare pondere *cantitativă* (subliniez: doar cantitativă, extensivă, nu şi intensivă) pentru *mimesis* în science-fiction.

Mimesis, reprezentare „realistă" a realului ş.a.m.d.: frază uşor pleonastică, recunosc, pe care-o „dreg" însă imediat cu o parafrază oximoronică: reprezentarea realului rămâne „realistă", în infinitul complexional, pe mari porţiuni ale acestuia, chiar dacă realul realist reprezentat este, oximoronic spus, un „real imaginar": chiar dacă simţurile şi intuiţia nu au de perceput şi de reprezentat decât o realitate virtuală, integral generată de imaginaţie – celebrele „lumi paralele" ale sf-ului, atât de stranii şi totuşi atât de familiare, atât de frecvente şi de „la ele acasă" în science-fiction: „lumi" imaginare, structural divergente în raport cu „lumea pe care o cunoaştem", cu „ambianţa empirică" a autorului şi a cititorului, universuri divergent şi centrifug orientate în raport cu „al nostru", dar convergent şi centripet ancorate în propria lor portanţă, structurate coerent fiecare după propria sa logică interioară, fie aceasta mimetică ori non-mimetică. Imaginaţia realului (virtual, latent) îşi are rădăcinile adânc înfipte în experienţa realului (efectiv, concret), chiar dacă ultima este o condiţie numai necesară, nu şi suficientă, pentru prima. Iluzia ficţională specifică în science-fiction îşi trage seva şi din „iluzia realistă" a *mimesis*-ului, chiar dacă nu este reductibilă la aceasta, ci şi-o înglobează (cum am avut ocazia de-a argumenta mai pe larg, în urmă cu trei ani, în paginile *Almanahului Anticipaţia*[8]).

Dar infinitul complexional este un domeniu prielnic pentru *mimesis* şi într-un sens încă şi mai curent, şi mai frecvent, mai specific şi mai definitoriu totodată, sens care nu se reduce la cazul „lumilor paralele". Mai elocvent şi mai edificator decât în cazul celorlalte trei „infinituri" (megalocosmosul, microcosmosul, timpul), se poate pune în evidenţă, pe datele specifice infinitului complexional, modul nu mai puţin specific şi definitoriu cum funcţionează, în science-fiction, mecanismul analogico-extrapolativ de „logicizare sistematică a imaginaţiei" (Ovid S. Crohmălniceanu)[9], acumularea şi escalada analogică soldată cu saltul extrapolativ, proiecţia ori saltul în gol al imaginaţiei şi reprezentării intuitive – procedee prin care literatura sf (proza scurtă, mai ales) are şansa de a-şi atinge „în plin" punctul maxim, suprem al resurselor sale specifice de expresie şi de generare a acelei caracteristice plăceri estetice pe care numai în science-fiction o putem găsi: indefinibilul şi intraductibilul „sense on wonder".

Amorsarea tensiunii conflictuale şi a negativităţii generatoare de sublim, implicit deci de „sense of wonder", recurge curent, în science-fiction, la soluţia ficţională a dislocării de scală, a deplasării energice pe scala magnitudinilor, a saltului brusc de la o magnitudine la alta, a juxtapunerii unor grade complexionale situate la distanţe imense pe această scală a magnitudinilor

din Univers; acestea sunt, cum spuneam, numai articulaţiile mobile pe care pivotează mari piese ce-şi păstrează altfel toată masivitatea lor, numai interferenţele dintre masive volume şi ample suprafeţe de „paritate complexională", numai faliile sau rifturile produse de coliziunea marilor plăci tectonice complexionale, de impactul reciproc al unor mari porţiuni ale infinitului complexional care, tocmai pentru a intensifica acest efect de impact şi de contrast, trebuie să-şi păstreze fiecare propria configuraţie, propria agregare, propria „complexiune": ceea ce necesită o structurare realistă a imaginarului în perimetrul fiecăreia dintre aceste mari porţiuni ale infinitului complexional, juxtapuse ori parcurse în salturi. Cantitativ, articulaţiile funcţionale ale sublimului deţin, în science-fiction, o pondere mult mai redusă decât marile suprafeţe şi porţiuni de „real" ce revin, prin forţa lucrurilor, *mimesis*-ului. Pentru că, tot prin forţa lucrurilor, configuraţiile ficţionale ce-şi propun să figureze realul trebuie în cele din urmă să *semnifice* ceva, „să se soldeze finalmente cu o semnificaţie, mai degrabă decât cu inexplicabilitatea abstractă a simplului fapt de *a fi*" – după cum constată Vivian Carol Sobchak, autoarea unei cărţi de teorie a filmului sf.[10] Literatura sf şi filmul sf rămân, orice ar face, tot ceea ce prin definiţie sunt, adică arte *narative* şi, deci, *figurative*; non-figurativul, „abstractul" nu vor putea ajunge niciodată, în science-fiction, la o preponderenţă cantitativă, chiar dacă sub raport calitativ ele pot fi investite cu o certă şi specifică funcţionalitate.

Pentru că, specifice şi definitorii pentru science-fiction rămân, totuşi, resursele generatoare de „sense of wonder" şi sublim, adică articulaţiile dintre piese, iar nu piesele ca atare; definitoriu rămâne ceea ce este specific, „diferenţa specifică", iar nu „genul proxim"; iar specific rămâne ceea ce este calitativ diferit, chiar dacă aflat în minoritate cantitativă: dislocările de scală, juxtapunerea unor ordine de magnitudini (spaţiale, temporale şi complexionale) mult distanţate între ele pe scara magnitudinilor din Univers.

Note şi trimiteri bibliografice

1) Ilie Pârvu, *Infinitul şi infinitatea lumii. Studiu epistemologic*, Editura Politică, Bucureşti, 1985, pp. 26-27.

2) Blaise Pascal, *Pensées* (1657-1661). *Cugetări*, în vol. *Scrieri alese*, trad. rom. George Iancu Ghidu, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1967, pp. 7-8; *Cugetări* (Texte alese), trad. rom. Ioan Alexandru Badea, Editura Univers, Bucureşti, 1978, p. 21.

3) Mai pe larg despre „curba corpuscularizării Universului" imaginată de Pierre Teilhard de Chardin – într-un articol ulterior din cadrul acestui serial.

4) Pierre Teilhard de Chardin, *La place de l'homme dans la nature. Le groupe zoologique humain* (lucrare datată 1949 şi apărută postum, în 1956), Paris, Albin Michel, 1962, pp. 26-28. Toate majusculările din text aparţin autorului.

5) Constantin Maximilian, *Drumurile speranţei*, Editura Albatros, Bucureşti, 1989, p.27.

6) C.S. Lewis (1898–1963). *Out of the Silent Planet*, 1938; *Perelandra*, 1943 (roman reeditat în 1953 sub titlul *Voyage to Venus*); *That Hideous Strenght*, 1945 (roman reeditat în 1958 sub titlul *The Tortured Planet*). Din această „trilogie cosmică" s-a tradus în româneşte, deocamdată, numai primul volum: *Departe de planeta tăcută*, trad. rom. Mirela Rădoi, Editura Logos, Cluj, 1995; pasajul citat e la pag. 68.

7) Roger Caillois, *Portretul*, în *Secolul 20*, nr. 3/1969, p.20; sau în vol. *Eseuri despre imaginaţie*, trad. rom. Viorel Grecu, Editura Univers, Bucureşti, 1975, p.201.

8) Cornel Robu, *Iluzia ficţională în science-fiction*, în *Almanahul Anticipaţia*, 1994, pp.133-141.

9) Ovid S. Crohmălniceanu, *Ştiinţifico-fantasticologie* (Însemnări despre literatura ştiinţifico-fantastică), în *Viaţa Românească*, anul XXVII, nr. 1, ianuarie 1974, p.5.

10) "They are to result in *meaning* rather than the abstract inexplicability of *being*" (Vivian Carol Sobchak, *The Limits of Infinity. The American Science Fiction Film 1950-1975*, A.S. Barnes and Company, New York; Thomas Yoscloff Ltd., London, 1980, p.104; cartea a fost reeditată în 1987 sub titlul *Screening Space. The American Science Fiction Film*).